

КОНИ МЕЙСЪН ЦЕНАТА НА УДОВОЛСТВИЕТО

Превод от английски: Славянка Мундрова, 2013

chitanka.info

ГЛАВА 1

Франция, 1798

Никога досега Рийд Харууд не беше призовавал така горещо смъртта. Но пък и никога досега не се беше въргял в собствените си нечистотии и в нечистотиите на другите във възможно най-ужасния ад на света. Целият в синини, пребит и пречупен, беше страдал дни и седмици наред в пълна тъмнина в задушливата черна яма.

Рийд беше загубил всякаква представа за времето. Дори не си спомняше преди колко време агентите на Наполеон го бяха хванали да шпионира за Англия и без никакъв съд го бяха хвърлили в Дяволския замък, неофициалното име на затвора, кацнал на брулената от ветровете скала на френския бряг. Шест месеца? Девет месеца? Невъзможно беше да прецени как минава времето, когато всеки следващ ден беше точно като предишния.

Макар че бяха престанали да го бият преди една седмица — поне той смяташе, че е минала една седмица, откакто му счупиха ръката, — тялото му още представляваше маса от пулсираща болка. Бруталните му тъмничари нехаеха за достойнството или страданията му, когато го подлагаха на изтезанията. Както неведнъж му казваха жестоките пазачи, той и останалите затворници щяха да умрат в този затвор. Какво значение имаше дали ще бъде по-скоро рано, отколкото късно?

Нямаше милост. Рийд беше заловен, обвинен в шпионаж в полза на Англия и жив погребан в адската дупка, където се намираше сега. Дори не можеше да твърди, че е невинен, защото наистина беше британски разузнавач, изпратен от секретното подразделение на външното министерство да се добере до тайните на Наполеон. Беше избран за тази задача, защото френската му баба го беше научила да говори безупречно езика. Близо една година се беше представял успешно за французин в Париж, шпионирайки за короната.

Тогава някой го беше предал.

Рийд изстена. Стонът му се присъедини към охканията на останалите затворници. Бяха шестима, заключени във влажна килия с

мръсна слама на пода. Три кофи за естествени нужди стояха в единия ъгъл, замърсявайки въздуха, който дишаха затворниците. Рийд не знаеше колко хора гният в Дяволския замък, но подозираше, че тук има много килии като тази, която сега представляваше негово жилище.

Той вдигна поглед към единствения прозорец високо в стената на килията и вдъхна дълбоко от слабата струя свеж въздух с аромат на сол. Мирисът на морския въздух беше единственото, което го беше крепило досега и поддържало духа му. Той се опитваше да не мисли за дома, защото знаеше, че е обречен да умре в Дяволския замък.

Не се боеше от смъртта, дори я търсеше. Защо още беше жив? Опита се да се засмее, но болеше прекалено много. Поради някаква причина жизнената сила у него отказваше да се предаде. Той вдигна здравата си ръка и не позна крайника, който някога преливаше от мускули. Плътта му се беше стопила, разкривайки кокалестата структура на високата малко над метър и осемдесет фигура?

Бяха го предали.

Може би причината, поради която така упорито се беше вкопчил в живота, беше желанието да открие и да унищожи онзи, който го беше предал.

Рийд чу лек шум и погледна към съсухрената фигура до себе си.

— Добре ли сте, Лъоклер? — чу се да пита със странен глас, много по-различен от обичайния му дълбок тембър.

— Колкото може да бъде добре човек в тази адска дупка — изрече немощно доктор Лъоклер. — Как е ръката ви? Направих каквото можах с малкото, което имах под ръка.

— Справихте се добре, топ амі^[1], благодаря ви. Какъв късмет имахме, че Люсиен беше на смяна, когато помолихте за летви за шини. Другите щяха да ви се изсмеят и щяха да ме гледат как умирам от инфекция.

Докторът въздъхна.

— Знам какво си мислите — изхърка Рийд. — Така и така ще умрем.

— Вярно е, топ амі. Ще се срещна със Създателя просто защото лекувах пациенти аристократи, избягали от госпожа Гилотина, а вие ще умрете, защото сте шпионирали за Англия. С божията воля един ден Наполеон ще бъде победен. Каквото и да стане накрая, Франция

никога няма да бъде същата след режима на Терора, който разкъса страната ни.

Рийд затвори очи, пожелавайки си да можеше да се сбогува с брат си, преди да издъхне. Обичаше брат си — Джейсън Харууд, граф Хънтърст. Джейсън се беше опитал да го убеди да не се захваща с това опасно начинание, но Рийд, безразсъден както винаги, беше отказал да го послуша. Наполеон се готвеше за война с Англия и Рийд искаше да помогне за поражението на самопровъзгласилия се диктатор с всички средства, с които разполагаше. Владеенето на френски му осигуряваше предимство пред другите британски агенти.

Рийд се запита дали Джейсън вече има наследник. Брат му винаги беше имал слабо здраве, но като че ли беше укрепнал, когато се беше оженил за лейди Хелън Дюбъри. Може би семейният живот беше изиграл положителна роля за здравето му. Мислите на Рийд спряха внезапно. Това нямаше значение. Нищо нямаше значение за човек пред прага на смъртта.

Вратата изтропа. Мигаща светлина се показва на входа. Рийд премигна, после пак. Навярно халюцинираше. Можеше да се закълне, че вижда жена, която стражът Люсиен въвежда в килията. Една жена, облечена от глава до пети в черно, с лице, скрито зад гъст воал, пристъпи колебливо в кръга светлина.

Рийд чу доктора да си поема дъх и да го изпуска остро.

— Виждате ли това, което и аз? — запита Рийд.

— Oui^[2], чудех се кога ли ще дойде пак. Минаха няколко месеца от последното ѝ посещение.

— Черната вдовица — пое си дъх Рийд.

Беше чувал затворниците да си шепнат за тази жена, но не я беше виждал.

Гласът на доктора трепна.

— Oui. Това е жената, известна като Черната вдовица. Тук съм от една година, повече или по-малко, и съм я виждал само два пъти. Питам се за кого ли идва този път.

Рийд наблюдаваше Черната вдовица през притворените си клепащи, докато тя говореше тихо с пазача. Челото му се набръчка от усилието.

— Чувах слухове за нея. Избирала си мъж сред затворниците, правела го свой любовен роб и го убивала, след като му се насити.

— Оттук и името „Черната вдовица“ — изрече мрачно докторът. — Но не мога да гарантирам за тази част от историята. Знам, че пари минават от едни ръце в други и слугите ѝ отнасят мъжа, когото е избрала. Доколкото ми е известно, вече никой нищо не чува за нещастника.

Рийд огледа съкилийниците си. И те като него бяха жалки подобия на мъже. Повечето бяха недохранени и на прага на смъртта. Не можеше да си представи как някоя жена ще получава наслада от такъв мъж, който едва би могъл да вдигне глава, какво остава за нещо друго. Нима никой, освен него не смяташе това за странно?

— Съкилийниците ни, изглежда, се страхуват от нея, дърпат се.

— Можете ли да ги обвинявате? Страх от неизвестното.

Гласовете затихнаха. Люсиен и жената вече не говореха.

Черната вдовица взе фенера от Люсиен и влезе полека в килията. Рийд се напрегна, когато тя се приближи към един от затворниците, взря се в лицето му, а после продължи към следващата нещастна душа.

Рийд се загледа в стегнатото ѝ седалище, докато тя се навеждаше над следващия. Жената беше дребна и стройна, дори вдовишките дрехи не скриваха женствените ѝ извивки. Ако Рийд беше наполовина, дори на една четвърт онзи мъж, който беше доскоро, тя би привлякла интереса му. Макар да не си спомняше кога за последен път беше имал жена, Черната вдовица не събуждаше нищо, което дори да наподобява желание. Но той беше любопитен. Даже призракът на смъртта, надвиснал над него, не можеше да замъгли интереса му към тази жена, чието място не беше тук.

— Идва насам — изшептя Лъоклер. — Питам се дали някой е привлякъл вниманието ѝ.

Рийд намери сили да се засмее, макар че счупените ребра го заболяха.

— Само побъркана жена може да пожелае някого от нас. Всички сме мръсни, пребити, с единия крак в гроба. В моя случай единият крак е в гроба, а другият е готов да го последва.

Замълча. Говоренето го беше изтощило. Затвори очи, люлеейки се на ръба на припадъка. Една нежна ръка на рамото му го отдръпна от ръба. Той полека отвори очи и премига от ярката светлина на фенера. Отначало виждаше само черно — от темето ѝ до черните обувки и ръцете, скрити в черни ръкавици.

Тя се вгледа в лицето му. Макар че воалът скриваше чертите ѝ, той не можеше да скрие младежките контури на лицето ѝ. Какво ще иска една млада жена от пречупени мъже? Той усещаше как погледът ѝ го пронизва. Въздъхна облекчено, когато тя се отмести. Но за негово учудване, след като огледа и последния от шестимата затворници, тя се върна при него.

Люсиен, който чакаше нетърпеливо до вратата, се прокашля.

— Избрахте ли, madame? Отхвърлихте всички, с изключение на хората от тази килия. Не е благоразумно да се бавите много. Надзирателят може да се върне всеки момент.

Черната вдовица остави фенера на пода до лицето на Рийд и се наведе, за да се вгледа в очите му.

— Вие ли сте Рийд Харууд?

Английският ѝ беше безупречен, без следа от акцент.

Изумен, Рийд изхърка:

— Кой пита?

— Отговорете на въпроса ми — заповяда тя.

Рийд не видя причина да лъже, вече беше мъртъв. Какво повече можеха да му направят?

— Да, аз съм Рийд Харууд. Какво ви интересува това?

— Силно ме интересува, милорд.

Жената стана и вдигна фенера.

— Ще взема този, мосю Люсиен.

Френският ѝ също беше съвършен, забеляза Рийд.

— Допускате грешка — каза той. — Аз съм на прага на смъртта. Няма да получите никакво удоволствие от мене.

— Нека аз да преценя.

Рийд изхърка дрезгаво.

— Не мога да ви дам удоволствието, което сигурно ще искате от мене.

Жената си пое дъх и поклати глава, когато пазачът се приближи.

Люсиен изсумтя недоверчиво.

— Този ли искате? Моля ви, изберете друг, madame. Както виждате, този вече е с единия крак на онзи свят.

— Само това ли е възражението ви? — запита остро Черната вдовица.

Люсиен сви рамене съвсем по галски.

— За мене няма значение. Тези мъже — махна към всичките шестима затворници, — са обречени да умрат в Дяволския замък.

Черната вдовица извади от джоба си дебела кесия и я размаха пред алчните очи на Люсиен.

— Този път съм сложила нещичко отгоре. Ще го отхвърлите ли?

Люсиен грабна кесията от ръцете ѝ и я претегли на длан.

— Вземам на драго сърце. Един скромн тъмничар не може да си позволи да откаже подкуп. Вземете мъжа и правете с него каквото искате. — Потръпна. — Не си представям какво удоволствие ще извлечете от него. Във всеки случай, той скоро ще умре. Ще ми спестите грижата да копая гроб.

Рийд слушаше внимателно разговора. Пропускаше ли нещо? Не виждаше причина вдовицата да избере него или изобщо, когото и да било от тези мъже.

— Повикайте слугите ми — нареди жената.

Сякаш привикнал към заповедите ѝ, Люсиен се приближи към вратата на килията и махна с ръка. Влязоха двама мъже. Приличаха на обикновени френски селяни, с груби дрехи и дървени обувки.

— Този — каза Черната вдовица, посочвайки Рийд. — Внимавайте, изглежда сериозно увреден.

Двамата мъже се наведоха към Рийд. Той се стегна.

— Имам ли избор?

— Никакъв — прошепна тя на английски. — За вас съм дошла. Ако искате да живеете, не се дърпайте.

Рийд не можеше да се дръпне, дори да искаше. Но изпъшка от болка, когато слугите на вдовицата внимателно го изправиха на крака.

— Внимавайте с ръката му — обади се доктор Лъоклер. — Счупена е.

Вдовицата се взря за миг в доктора, после кимна.

— Късмет, топ аті — изхъхри подире му Лъоклер, докато слугите на жената отнасяха или по-скоро извличаха Рийд от килията.

Трябва да беше загубил съзнание, защото когато се свести, се намери в друсаща каруца, легнал на дебел сламеник и покрит с топло одеяло. Дневната светлина беше изчезнала, Рийд се взря в звездното небе и се запита в какво, за бога, се е забъркал.

Фльор Фонтен свали шапката и воалетката си и разтърси обърканите си черни и лъскави къдрици. Всеки път, щом влезеше в тази бездна на човешкото страдание, умираше по малко отвътре. Благодареше на бога, че смъртта на съпруга ѝ беше настъпила бързо. Никой мъж не заслужаваше да се отнасят с него като с животно или да го бият просто защото е аристократ. И по-важното, никой мъж не заслужаваше да умре в Дяволския замък. За съжаление, тя не можеше да спаси всички.

Фльор живееше в постоянен страх, че някой ден нейната самоличност и работата ѝ за Англия ще бъдат разкрити. През изминалата една година беше живяла живота на анонимна вдовица, установила се заедно със своите слуги в малка вила на неособено населената ивица земя, която се вдаваше в морето от френския бряг. Парите за подкупите, които улесняваха освобождаването на затворниците, идваха от агенцията на лорд Портър, както и имената на мъжете, които трябваше да спаси от Дяволския замък.

Лорд Рийд Харууд беше третият, когото тя измъкваше от затвора за политически затворници, и в най-лошо състояние. Фльор се молеше дано доктор Дефо да успее да го спаси, защото според последните указания, които беше получила, Харууд беше важна личност.

— Как понася пътя, Антоан? — обърна се Фльор към мъжа, който седеше отзад при Рийд.

Другият мъж караше каруцата по път, който вървеше по хребета на скалата.

— Още е жив, графиньо — каза Антоан. — Друго не мога да кажа.

— Скоро ще стигнем у дома. Доктор Дефо трябва да ни чака. Помолих го да дойде, преди да тръгнем.

Фльор въздъхна и замълча, връхлетяна от жалост. Рийд Харууд беше изстрадал повече, отколкото би трябвало да понесе, който и да било мъж. Някога сигурно е бил красавец, преследван от жените. Сега беше призрак на самия себе си, мръсен, болезнено слаб и изтощен. Плътта висеше по костите на едрия му скелет, сивите му очи бяха мътни, черната му коса — объркана и без блясък.

Кочияшът отклони фургона по един тесен черен път. Нощта беше толкова тъмна, че Фльор видя малката вила от дърво и камък едва когато тя изникна пред тях.

— Докторът е тук — каза Антоан, сочейки към коня, вързан за едно дърво близо до предната врата.

Вратата се отвори, отвътре проблесна слаба светлина. Фльор скочи от каруцата без чужда помощ. Един нисък, слаб мъж излезе и се приближи към тях.

— Добре ли мина всичко? Намерихте ли човека, когото търсехте?

Макар че Фльор вярваше на доктор Дефо, беше инструктирана да не разкрива идентичността на мъжете, които той лекуваше. Тя му плащаше добре за дискретността и той оценяваше допълнителния си доход.

— Намерих го, но не съм сигурна, че ще оцелее.

— Всичко е приготвено. Нека слугите ви го внесат вътре. Ще разбера какво е положението едва когато го прегледам.

Фльор наблюдаваше как прислужниците ѝ вдигат Рийд от каруцата и го внасят във вилата. Една пълничка по-възрастна жена ги посрещна пред вратата с изражение на безмерно облекчение.

— Дойдох си благополучно, Лизет. Вече можеш да спреш да се тревожиш — каза Фльор.

— Защо трябва да го правиш, та petite^[3]? — укори я Лизет. — Живея в страх от деня, когато няма да се върнеш.

— Знаеш, че го правя, за да отмъстя за смъртта на съпруга си. Ще говорим по-късно за това. Трябва да помагам на доктора.

Фльор побърза след доктор Дефо и неговия пациент, влизайки в спалнята точно когато полагаха Рийд на леглото. Лизет вървеше плътно след нея.

— Гореща вода, много, и чисти кърпи — нареди рязко Дефо. — Човекът се е вмирисал, целият е в мръсотия.

Лизет побърза да изпълни нареждането му.

— Антоан, донеси две шини за ръката на пациента ми. Знаеш какво ми трябва — каза Дефо.

— А аз какво мога да направя? — запита Фльор.

— В момента нищо — Дефо поклати глава. — Погледнете го. Горкият човек е бил държан гладен, пребивали са го. Какъв ужас.

— Можете ли да го спасите? Ще има нужда от добра храна и почивка, докато костите му заздравеят.

Дефо не каза нищо, продължавайки да преглежда пациента си.

— Две счупени ребра — започна с изброяването. Натискът му накара Рийд да изстене. — Трябва да се превържат. Натъртените места ще оздравеят, но все пак може да се окаже, че е твърде късно да го спасим. Младостта е на негова страна, волята за живот е силна у него.

Лизет се върна с гореща вода и кърпи. Бутна Фльор настрана и започна да съблича дрипите на Рийд.

— Идете да се преоблечете, скъпа. Аз ще помогна на добрия доктор, докато вие се отървете от вонята на затвора.

Лизет има право, помисли Фльор. Беше донесла със себе си вонята на затвор и мърша.

— Няма да се бавя — каза тя, докато излизаше.

Даде си достатъчно време, за да се измие добре и да смени дрехите си. Оставайки в ролята си, навлече проста черна рокля без никакви украси. Щеше да носи черно, докато работата ѝ тук не приключеше.

Мислите на Фльор се върнаха към Рийд Харууд. Бяха се отнасяли жестоко с него след пристигането му в Дяволския замък, макар че не беше там при последното ѝ посещение преди около осем месеца, когато беше откупила свободата на друг англичанин.

Дали лорд Харууд знаеше какво е станало в Англия, за да бъде освобождаването му толкова наложително? Тя се съмняваше. В съобщението, което беше получила, се казваше, че той е работил като агент в Париж и е изчезнал от лицето на земята. Бяха ѝ съобщили, че Дяволският замък е едно от последните места, където да го търси, и именно там го беше намерила.

Преди да се върне в стаята на болния, Фльор написа набързо бележка до свръзката си и прати Антоан да я занесе. В бележката пишеше, че Харууд е спасен и че е в тежко състояние. Обясняваше и че ако Харууд оживее, ще минат няколко седмици, преди да може да пътува.

Когато Фльор се върна в стаята на болния, Лизет беше измила пациента и беше покрила голото му тяло с одеяло. След като мръсотията беше отстранена, лесно се виждаше, че Харууд е бил красив мъж, притежаващ забележително телосложение. Ако се възстановеше, ако си възвърнеше загубената плът, щеше да бъде изключителен образец на мъжественост. Но това беше нещо друго.

— Как е той? — запита Фльор.

— Слаб е — каза доктор Дефо. — Не би издържал много там. Който и да е оправил счупената му ръка, е свършил забележителна работа, като се има предвид с какво е работил. Колкото до счупените ребра и външните наранявания, всичко ще мине. Повече се страхувам да не го загубим заради сериозното недохранване. — Дефо поклати глава. — Трябва да е извънредно упорит мъж, щом се е държал толкова време.

— Лекувайте раните му, докторе, само това ви моля. Аз ще се погрижа да си върне здравето, а яденетата на Лизет ще го охранят.

— В началото не му давайте никакви тежки и богати храни, не забравяйте това правило. Бульон, каша и много течности. Сигурен съм, че той ще ви каже, когато бъде готов за твърда храна.

— Благодаря ви, докторе. — Тя му подаде тежка кесия. — Оценявам това, че дойдохте в този час на нощта и че пазите тайната.

— Привърженик съм на сегашното правителство не повече от вас — изсумтя Дефо. — Ще ви оставя мехлем за натъртените места и лауданум. Сънят е много важен за лечението му, давайте му лауданум, както е необходимо, но умерено. Иначе се получава пристрастяване. Ще дойда пак след два дни, за да видя как е той.

Докторът излезе. Фльор загледа как Лизет се суети около пациента.

— Засега направихме всичко, каквото можахме — каза тя, отдалечавайки се от леглото. — Ще седя при него, докато ти му приготвиш хубав говежди бульон. Сигурно ще задава въпроси, когато се събуди.

Фльор придърпа един стол до леглото и седна. Не знаеше много за Рийд Харууд, с изключение на това, което беше научила от тайните съобщения. Харууд, работейки като агент за Англия, говорел безупречен френски и събирал ценни сведения за короната. Баща му бил граф и титлата минала към брат му. Никой като че ли не знаеше какво се е объркало или как Харууд е свършил в Дяволския замък.

Фльор заразглежда лицето на Рийд, тъмната линия на веждите, гъстата черна коса, плътните устни и хлътналите бузи, опитваше се да си представи как ли е изглеждал преди Дяволския замък. Има ли съпруга, запита се тя. Сгоден ли е? Изглежда, беше на възраст между двадесет и пет и тридесет години. Повечето мъже на тази възраст бяха женени или сгодени.

Тя се надигна от стола и се наведе над Рийд, когато той отвори очи. Очите му блеснаха като чисто сребро под светлината на свещта.

Съзнанието на Рийд се връщаше полека. С голямо усилие той отвори очи и се побоя, че сънува. Нямахше ги грубите каменни стени, мръсната слама, на която беше лежал повече дни, отколкото би искал да преброи. Беше много тихо. Нямахше стенания, ридания, молби. Чуваше само благословена тишина.

Вездесъщата воня на смърт и разложение беше изчезнала. Той беше живял с тази воня седмици, месеци наред. Вдиша въздуха, разпознавайки мириса на цветя, хубави чисти кърпи и... лежеше гол на чисти чаршафи!

Опита се да изрече нещо, но не излезе никакъв звук. Гърлото му дращеше, устата му беше като напълнена с памук.

— Искате ли вода?

Той обърна глава към нежния женски глас и се запита дали не е умрял и отишъл в рая. Нищо от тази страна на рая не би могло да звучи толкова сладко. Рийд кимна, молейки се сънят му да продължи вечно.

Загледа как жената взема каната от масичката до леглото и налива вода в една чаша. После тя подпъхна ръката си под раменете му, за да вдигне главата му, докато в същото време държеше чашата до устните му. Рийд осъзна, че това не е сън, когато усети меките ѝ гърди да се притискат към бузата му. Водата беше сладка и чиста, за разлика от тъмната, мътна течност, която минаваше за вода в затвора. И жената миришеше на... цветя.

— Искате ли още? — запита жената, когато той пресуши чашата.

Рийд поклати глава.

— Вие... говорите английски.

— Родена съм в Англия. Как се чувствате?

— Аз... боли ме, но не помня кога не ме е боляло. Сънувам ли?

— Не, всичко е истинско. Докторът ви прегледа и ви остави в моите ръце. Ако ви боли, мога да ви дам малко лауданум.

— По-късно. Коя сте вие? Къде съм?

— Какво помните?

— Че съм в тъмна яма и се моля да умра.

— Това ли е всичко?

Рийд се намръщи, ровейки в паметта си. Внезапно си спомни. Черната вдовица. Вгледа се в лицето ѝ. Сега не носеше воалетка и това, което видя, го зашемети. Трепкащото пламъче на свещта разкри, че Черната вдовица е млада и красива. Бледа кожа, коса като абанос, спускаща се на къдрици около лицето ѝ, дълги черни мигли и пълни устни. Беше невиджана красавица.

— Вие ли сте Черната вдовица? — Тя кимна. — Не разбирам. Защо ще искате умирац мъж? За какво съм ви? Ако удоволствието е цената за свободата ми, боя се, че е твърде висока. Не съм в състояние да дам удоволствие нито на вас, нито на себе си.

— Хубаво е да разбере, че самоличността, която си измислих, върши работа. Казвам се Фльор Фонтен. Англичанка съм по рождение. Покойният ми съпруг беше френски граф, загина на гилотината при режима на Терора. Уреди бягството ми, но не можа да се спаси.

— Съжалявам — каза тихо Рийд. — Защо го правите? Защо аз? Нищо не разбирам.

— Не очаквам да разберете, още не. Стига въпроси засега. Боли ви. Нека да ви дам малко лауданум. Когато се събудите, ще ви дам и бульон, който Лизет готви в момента. Опасно сте отслабнали от недохранване. И ако трябва да се върнете в Англия, счупените ви кости трябва да се излекуват.

Рийд наблюдаваше как тя смесва лауданум с вода в една чаша и я доближава до устните му. Той отпи, направи гримаса и когато тя го подкани, пи още. След няколко минути очите му започнаха да се затварят.

— Фльор — измърмори той. — Цвете. Вярно е. Миришете като цвете.

Усмивката на Фльор го заля със слънчева светлина въпреки тъмнината, която се спускаше над него.

— А вие, милорд графе, си почивайте.

Плувайки над ръба на съзнанието, Рийд поиска да ѝ каже, че не е граф, че титлата принадлежи на брат му, но умът му потъна в съня.

Фльор се наведе, за да отмахне кичур коса от челото на Рийд после тихо излезе от стаята. Беше проговорил, което беше добър знак. И беше проявил любопитство, още един хубав признак.

Тя се запъти към кухнята. Богатият говежди бульон, къкрещ в тенджерата на огнището, миришеше възхитително, Фльор се надяваше,

че силната храна и добрите грижи ще изтръгнат Рийд Харууд от ноктите на смъртта, за да се върне в Англия в добро здраве.

Последният мъж, когото беше спасила, не беше стоял дълго в затвора и можа да се върне в Англия само след две седмици, Фльор се страхуваше, че Харууд няма да има толкова късмет. Голямото ѝ безпокойство беше да не ги открият. Колко пъти щеше да подкупва Люсиен, преди властите да я заловят? Колко време щеше да мине, преди самата тя да бъде затворена като шпионка? Фльор въздъхна. Сега не можеше да мисли за това. Не и когато имаше да пази човек, по-важен от самата нея.

Лизет се извърна от тенджерата, когато я видя да влиза.

— Как е пациентът?

— Спи. Дадох му лауданум, трябва да се събуди чак утре сутринта.

— Сутринта не е далече, та petite. Легни си. Повече нищо не можеш да направиш сега. Бульонът ври и ще бъде готов, когато той се събуди.

Фльор се прозя.

— Трябва да седя при него, ако се влоши.

— Нека Гастон да седи при него тази нощ. Той може да се погрижи за нуждите му по-добре от тебе. Ти трябва да си починеш. Сигурно ти е било трудно да влезеш пак в този затвор. — Побутна я леко към вратата. — Върви, ще ида да викна Гастон.

Фльор се подчини, нямаше място за спорове с Лизет, когато ставаше дума за нейното здраве.

— Много добре. Кажи на Гастон да ме повика, ако стане нужда.

Фльор мина през стаята на болния, преди да се върне в спалнята си. Макар че болният спеше, той се мяташе неспокойно в леглото и тихо стенеше. Тя го чу да мърмори нещо и се наведе, за да чуе. Шок я разтърси, когато чу думите му.

— Предаден. Трябва да кажа на Портър... Умира... умира...

Ръката на Фльор веднага се насочи към челото му, очаквайки да намери горещината на треската, но кожата му беше хладна, когато я докосна. Можеше само да си представя какво е преживял. Нещо у този мъж докосна една струна у нея, която загатваше за нещо повече от жалост. Нещо правеше новия граф Хънтърст различен от другите мъже, които беше измъкнала от затвора и върнала в Англия.

Точно тогава Гастон влезе в стаята и я подкани да отиде да си легне. Тя не знаеше какво щеше да прави или как щеше да продължи, ако не бяха верните ѝ Лизет, Антоан и Гастон. Те бяха избягали с нея, след като съпругът ѝ беше арестуван, и бяха останали при нея, когато тя започна да работи тайно за лорд Портър.

— Повикай ме, ако му стане лошо — обърна се Фльор към Гастон.

— Разбира се, графиньо.

Фльор помисли да му каже да не я нарича графиня, режимът на Терора я беше лишил от титлата, но тя реши, че от думите ѝ няма да има полза. За верните си прислужници винаги щеше да бъде графиня Фльор Фонтен.

---

[1] Приятелю (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Да (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Мъничката ми (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Рийд почти не осъзнаваше какво става около него в следващите дни. Познаваше по аромата на Фльор кога тя идва при леглото му. Но когато се опитваше да се раздвижи, очите му отказваха да отворят. Някъде в замаяния си мозък осъзнаваше, че му дават лауданум. Понякога се събуждаше достатъчно, за да поеме бульон, каша и богати пудинги.

Винаги разбираше кога идва докторът, защото с всяко посещение идваше и болката. Но с отминаването на дните счупените му кости заздравяваха, умът се проясняваше, бульонът и кашите вече не го задоволяваха. В моментите на ясно съзнание решаваше да откаже лауданума следващия път, когато му го предложеха. Имаше нужда от повече отговори, отколкото Фльор му беше дала, а нямаше да ги получи, докато мозъкът му тънеше в мъгла.

Единият от слугите, Гастон, седеше с него една сутрин, когато Рийд се събуди. След като той му помогна да измие лицето и зъбите си, Рийд помоли за по-солидно ядене, отколкото обичайното досега. Говореше на френски, защото беше разбрал, че двамата слуги не говорят английски.

— Ще доведе графинята — каза Гастон, излизайки от стаята.

Щом остана сам, Рийд се надигна до седнало положение със здравата си ръка и седна на ръба на леглото. Когато Фльор влетя в стаята, той бързо прикри слабините си с чаршафа.

Фльор му заговори на английски.

— Какво правите? Боли ли ви? Искате ли още лауданум?

— Не, вече не искам лауданум — изхърка Рийд. — Гладен съм. След като знам, че ще живея, имам нужда от нещо по-солидно от кашата, която ми давахте.

— Вече беше време — призна Фльор. — Доктор Дефо каза, че ще разберете кога е време за твърда храна. Очаквах да помолите за това. Но още не бива да товарим стомаха ви с тежка храна. Лизет ще знае кое е най-доброто за вас точно сега.

— Лизет — повтори Рийд. — Вашата готвачка?

— Моята готвачка, компаньонка. Тя е всичко за мене. Сигурно ще предложи яйца и препечен хляб като начало. Ако стомахът ви задържи тази храна, ще продължим оттук.

— Трябва да се пораздвижи — каза Рийд. — Ако остана дълго време на легло, мускулите ми ще атрофират, или това, което е останало от тях — добави намусено. Протегна здравата си ръка и поклати глава. — Приличам на скелет. Брат ми няма да ме познае, когато се върна у дома.

Изгледа я пронизително.

— Ще се върна в Англия, нали?

— Ще се върнете, милорд, но не и преди да сте готов. Отпътуването ви ще изисква много подготвителна работа. Лорд Портър вече знае, че сте жив, и ще ми съобщи кога да очаквам кораб, който да ви върне в Англия. Обясних му, че имате нужда от повече време за възстановяване, преди да бъдете в състояние да пътувате.

— Вие работите за Портър? Значи сте английска агентка? — Той се опита да се усмихне, разкривайки трапчинка на дясната си буза. — Значи не вадите мъже от затвора, за да ги карате да ви доставят удоволствие.

Фльор се засмя.

— Не мисля, че вие или който и да било от мъжете, които спасявам, са в състояние да доставят удоволствие.

— Как се свързвате с Портър?

— Чрез моя човек за свръзка тук във Франция. Приемам нарежданията от него. Както предположихте, съм английска агентка.

— Кой е този човек за свръзка?

— Познават го под името Андре. Срегнахме се само веднъж. Беше тъмно и не го разгледах добре. Прислужникът ми Антоан носи съобщенията между мене и Андре. Те се срещат в една кръчма в селото. Андре ме вербува за тази мисия и осигурява парите за подкупите.

Рийд се взря в нея, успявайки да оцени изцяло красотата ѝ за първи път, откакто го беше спасила. Лек червеникав оттенък в абаносово черната ѝ коса проблясваше под слънчевите лъчи, струящи през прозореца. Тънките крила на веждите ѝ се издигаха изящно над тежката завеса на миглите, толкова гъсти и богати, че почти

затъмняваха златистите петънца в нежните ѝ кафяви очи. Светлата ѝ кожа беше гладка и деликатна като най-фин порцелан. Когато погледът му се спря на пълните ѝ устни с цвят на роза, той осъзна, че и тя го наблюдава също толкова внимателно.

Рийд се прокашля.

— Трябва да говоря с Андре колкото може по-скоро.

— Той вероятно няма да ви каже повече, отколкото ви казах аз. Спасителната операция, в която участвам, изисква пълна секретност. Никакви фамилни имена. Дори не знам дали Андре е истинското му име. Казаха ни да го наричаме така.

— Знам какво е секретност — изсумтя Рийд. — И аз бях агент, докато не... не ме разкриха.

Стори му се, че е най-добре да не споменава факта, че е бил предаден, докато не събере повече сведения за тази мисия. И най-вече трябваше да възстанови силите си.

— Ще отида да ви донеса закуската — каза Фльор. — Колкото до ставането от леглото, ще видим какво ще каже доктор Дефю. Той ще дойде днес, за да види ръката ви. Казва, че костите зарастват добре.

— Ами дрехи? Не мога да се разхождам по чаршаф.

— Ще имате каквото ви е нужно, щом бъдете достатъчно добре, за да се разхождате — изрече Фльор, докато отплуваше от стаята.

Рийд се загледа след стройната ѝ фигура, докато тя изчезваше зад вратата. Макар да нямаше ясни спомени от последните дни, винаги разпознаваше Фльор по нежното ѝ докосване и по аромата ѝ. Сега, когато умът му не беше замъглен от лауданума, той осъзна, че тя е рядка красавица.

Щом Фльор беше англичанка, какво правеше тук във Франция, работейки за лорд Портър и външното министерство? Рийд се намръщи. Имаше смътен спомен, че тя беше споменала за съпруг французин. Покоен струг. Това си го спомняше, но не знаеше още много неща.

Внезапно усети, че трябва да се облекчи. Понеже нито Антоан, нито Гастон бяха тук, реши да изпробва краката си. Помнеше, че нощното гърне е зад паравана в ъгъла на стаята, и се изправи неуверено. За свое удивление успя да остане прав въпреки треперенето в коленете. Опита една стъпка, после още една и още една, докато не

се задъха от усилието. Но беше стигнал до паравана и това само по себе си беше триумф.

Рийд успя да свърши работата си без чужда помощ, но когато излезе иззад паравана, видя Фльор да влиза в стаята, внимателно крепейки един поднос. В този момент осъзна, че е гол.

Останаха да се гледат втренчено, сякаш замръзнали във времето. Рийд знаеше, че физически е в най-лошата си форма, не искаше никой, още по-малко пък една привлекателна жена, да го вижда такъв. Устреми се към леглото и чаршафеното си прикритие. За съжаление не успя. Коленете му се подкосиха и той падна на пода.

Фльор остави подноса на масичката до леглото и поклати глава, сякаш виждаше пред себе си дете, а не зрял човек.

— Глупав мъж. Защо не изчакахте някой да ви помогне?

Хвана го за здравата ръка и му помогна да стане.

— Ако се оставя да ме обслужват, никога няма да си върна силите.

Смущението накара червенина да избие по бузите му. Рийд винаги се беше гордял с тялото си. Поддържаше се в добра форма, упражнявайки мускулите и освежавайки тялото си с фехтовка, бокс и други занимания на открито. В Англия го познаваха като женкар и фустогонец. Но сега се питаше дали някога отново ще може да се покаже гол пред някоя жена.

За щастие Фльор като че ли не забеляза смущението му, защото изражението ѝ си оставаше загрижено, но безстрастно, докато му помагаше да седне на ръба на леглото и да се покрие с чаршафа.

— Готов ли сте да ядете? — запита тя мило.

— Повече от готов, умирам от глад — призна Рийд.

Фльор дръпна салфетката от подноса, разкривайки пухкав омлет, дебели резени пресен хляб с масло и кана с чай.

— Ако сте още гладен след това, Лизет ще ви направи още един омлет.

Устата на Рийд се напълни със слюнки и той забрави притеснението си.

— Това е същинско пиршество, графиньо.

Фльор се озърна потайно, макар да знаеше, че никой не чува.

— Днес във Франция няма благородници. Аз съм просто гражданка, милорд. Моля ви, казвайте ми Фльор. Всичко друго е много

опасно.

— Извинете ме, Фльор. Макар че в последните месеци нямах връзка със света, трябваше все пак да се сетя. Можете ли да вярвате на прислужниците си и на добрия доктор?

— Само на тях мога да се доверя. Вашето присъствие не бива да става известно на никого извън тази вила.

— Ами Люсиен, пазачът в Дяволския замък? Той знае.

— Ако се разбере, че Люсиен е взел подкуп, за да ви предаде в мои ръце, той ще умре. Люсиен няма да каже нищо, макар че в гробището извън портите ще изникне нов гроб. Началниците му ще узнаят, че това е вашият последен дом. Сигурна съм, че никой няма да задава въпроси.

Рийд взе вилицата и се нахвърли върху омлета. Приятните подправки изкушаваха вкусовите му рецептори, събуждайки апетита, който толкова дълго беше останал незадоволяван в Дяволския замък. Той затвори очи и започна да яде, наслаждавайки се на всяка хапка. Хлябът беше лек и пухкав, прясно избитото масло имаше божествен вкус. За броени минути чинията му остана празна и той облиза маслото от пръстите си.

— Беше като манна небесна — въздъхна Рийд. — Нямам търпение да опитам още нещо сготвено от Лизет.

— Искате ли още?

Рийд се поколеба. Вероятно би могъл да изяде още три пъти по толкова, колкото беше изял току-що, но не знаеше дали стомахът му ще го понесе.

— Може би ще почакам до обед. Не е добре да си претоварвам стомаха.

Фльор кимна.

— Сега си починете, аз ще доведа доктора веднага щом дойде.

Рийд се облегна на възглавниците. Когато Фльор понечи да излезе, той се пресегна и грабна ръката ѝ, изненадан, че все още има достатъчно сили да я задържи.

— Чакайте! Нещо не ми казвате, нали? Защо избрахте мене сред десетки заслужаващи мъже в Дяволския замък? Защо бях избран и изваден от затвора, а останаха други?

— Вълненията ви дойдоха много за момента. Ще ви обясня, след като докторът си отиде. През това време ще ви намеря някакви дрехи.

Рийд пусна ръката ѝ, не му се искаше да губи контакт с прелестната си спасителка. След миг очите му се затвориха и той заспа.

Фльор не излезе веднага. Забави се, за да погледа Рийд, докато спи. Стори ѝ се, че той изглежда по-добре, че лицето му има малко повече цвят. Невероятните му сребристи очи бяха загубили празното, полугладно изражение, макар че лицето му още беше изпито и кожата му стоеше опъната на скулите. Тъй като омлетът, изглежда, му беше харесал, тя щеше да се погрижи да му осигури по-силна храна за обяд. Той със сигурност имаше нужда от повече месо за високата си фигура.

Поради някаква причина Фльор не можеше да се отдели от леглото на Рийд. Той я омайваше. Лицето му намекваше за нещо мрачно и опасно. Тя осъзнаваше интуитивно, че той може да бъде безжалостен, когато стане нужда, и изпита съжаление към враговете му. Но когато видя трапчинката му, ѝ стана много ясно колко привлекателен е за жените.

Фльор не беше виждала друг интересен мъж след смъртта на съпруга си и се запита какво я привлича към Рийд Харууд. Знаеше, че той е мъж, който привлича жените. Преди да го затворят, сигурно всички бяха тичали след него. Беше виждала такива като него, бяха я преследвали, преди да се омъжи за Пиер.

Въздъхна, взе подноса и излезе от спалнята на Рийд. Когато стигна в кухнята, Лизет видя празните чинии и се усмихна.

— Хареса ли му омлетът? — запита тя.

Фльор остави подноса на масата.

— Много му хареса. Мисля, че е готов за нещо по-солидно. Няма търпение да си възвърне силите. Опита се сам да използва нощното гърне, но не успя да се върне в леглото. Мисля, че никога не съм виждала мъж да се изчервява като него, когато го видях да лежи гол на пода. Сигурно жалкото състояние на тялото му го е притеснило.

— Не се съмнявам — отвърна Лизет. — Гостът ни изглежда горд мъж. Не би искал вие или която и да било жена да го вижда такъв, какъвто е сега.

— Помоли за дрехи. Ще потърся Антоан да видя какво имаме.

Докато Фльор говореше с Антоан, за да обясни какво ѝ е необходимо, пристигна доктор Дефо. Фльор го последва в стаята на болния, където Рийд спеше дълбоко.

— Да го събудя ли, madame? — запита Дефо.

Рийд отвори очи.

— Буден съм, докторе.

Докторът кимна.

— Да видим тази ръка. Боли ли ви?

— Не колкото преди.

— Заздравява добре — заяви доволен Дефо. — Може да махнем шините другата седмица, ако обещавате да държите ръката неподвижна в презраменната превръзка, докато се излекува докрай. За щастие счупването беше чисто.

— Благодаря, докторе. Кога ще мога да стана от леглото и да се движа повече?

— Когато се почувствате достатъчно силен — отвърна Дефо.

Рийд се усмихна, кожата на скулите му се разтегна.

— Готов съм.

Дефо потупа брадичката си, после се обърна към Фльор.

— Смятам, че е време пациентът ни да започне с твърдата храна, madame. Трябва да възстанови изгубеното тегло.

— И аз смятам така, докторе — каза Фльор. — Лизет му направи омлет днес сутринта и това като че ли му хареса. Апетитът му се връща, а това винаги е добър знак.

— Наистина, така е. Аз не мога да направя много, освен ако не се получи внезапна промяна в състоянието му. — Той прегледа превързаните ребра на Рийд. — Ребрата заздравяват добре, синините избледняват. Можете да махнете бинтовете, щом той се почувства добре без тях.

Рийд въздъхна облекчено.

— Колкото по-скоро започна да се движа свободно, толкова по-скоро ще си възстановя силите.

— Да дойда ли след няколко дни да махна шините на ръката? — обърна се Дефо към Фльор.

— Аз мога да се справя, докторе. Благодаря ви за всичко, което направихте. Както и досега, всичко трябва да се пази в най-строга тайна.

— Разбирам, madame. Права сте, не бива да идвам. Има твърде много любопитни хора в селото, които биха предали съседите си за

няколко дребни монети. — Той поклати глава. — Не знам какво стана с нашата велика страна.

Фльор излезе от стаята заедно с доктора. След като Дефо си тръгна, тя се върна при Рийд. Трябваше да му каже това, което отлагаше. Но най-напред отиде в кухнята, за да вземе дебели резени хляб с масло и чаша мляко за пациента си. Честото хранене беше единственият начин той да си възстанови силите.

Стомахът на Рийд тъкмо започваше отново да курка, когато Фльор влезе в стаята с чаша мляко и два дебели резена хляб, обилно намазани с масло.

— Откъде разбрахте? — запита Рийд, сграбчвайки едната филия, и отхапа огромна хапка.

— Трябва да ядете често и по малко — посъветва го Фльор. — С помощта на Лизет ще се охраните бързо. — Придърпа един стол до леглото. — Антоан ви търси дрехи. Няма да ви стават много добре, но все пак е повече от нищо.

Рийд кимна и продължи да яде.

— Милорд, имам лоши новини за вас — започна Фльор.

На Рийд това не му хареса. Глътна бързо хапката, за да обърне цялото си внимание към Фльор. Черната рокля, която беше облякла, обгръщаше извивките ѝ и с нищо не отнемаше от красотата и. Чисто черният цвят на траура трябваше да направи жената да изглежда мрачна и безцветна. Но черното правеше сметанената ѝ кожа да свети и подсилваше червеникавите отблясъци в тъмната ѝ коса. За първи път от месеци насам той почувства познато пулсиране в слабините си.

Съсредоточи се и отмести поглед от лекото повдигане и спадане на гърдите ѝ, насочвайки го към лицето ѝ.

— Лоши новини, казвате. Знаех, че не сте ми казали всичко.

— Чувствах, че трябва да изчакам, докато бъдете готов да го чуете. Нямаме представа колко близо бяхте до смъртта, когато пристигнахте тук.

Рийд кимна тържествено.

— Знам, дори копнеех за смъртта. Но както виждате, сега съм напълно способен да понеса всякакви новини, добри или лоши, които ще ми кажете. Моля, продължавайте. Надявам се, че ще ми кажете защо решихте да спасите точно мене.

— Да, и съжалявам, че трябва аз да ви кажа това вместо член на семейството ви.

— С изключение на брат ми и баба ми почти нямам роднини. Не и близки, във всеки случай. Продължавайте, Фльор. Мога да го понеса.

Фльор се поколеба, после изрече:

— Брат ви е мъртъв, милорд. Сега вие сте шестият граф Хънтърст. Съобщението на лорд Портър казваше, че трябва непременно да се върнете, за да поемете графството.

Съкрушителна тежест притисна гърдите на Рийд. Джейсън беше само с една година по-голям от него.

— Джейсън е мъртъв? — изрече той неразбиращо. — Струва ми се, че грешите. Аз... той беше добре, когато го видях последния път.

— Изглежда, болестта му е била скоротечна и смъртоносна.

— Здравето на Джейсън никога не е било особено добро, но след като се ожени, като че ли живна. Всички се надявахме да създаде наследник. Баба сигурно е съсипана.

— Именно баба ви е предизвикала разследването, когато сте изчезнали. Разбрах, че е накарала лорд Портър да ви намери и го е заплашила със страшни последици, ако не го направи.

Усмивка се появи на устните на Рийд.

— Звучи като нещо, което баба ми би направила.

Рийд не можеше да повярва, че брат му го няма. Не искаше графството, никога не се беше стремил към по-високо обществено положение от онова, което заемаше. Беше щастлив да позволи на Джейсън да поеме юздите след смъртта на баща им, за да може той, Рийд, да продължи с шумните си веселби.

— Кога е починал Джейсън? — изрече той задавено.

— Не съм сигурна. Не ми казаха това. Но трябва да се е случило след залавянето ви. Британските агенти няколко месеца са разследвали вашето изчезване, макар че мене ме вербуваха съвсем наскоро, за да ви намеря. Вече бях измъкнала двама мъже от затвора и лорд Портър сметна, че може да сте там, защото не ви откриха никъде другаде. Бяха започнали да се страхуват, че сте мъртъв.

Рийд още не можеше да се свести от вестта, че Джейсън е умрял без наследник.

Въпреки че Хелън, съпругата на брат му, никога не беше правила особено впечатление на Рийд, Джейсън като че ли беше щастлив с нея.

Но Рийд се стремеше да избягва сестра ѝ, Вайълет. Вайълет открито го преследваше, това беше една от причините той да приеме с радост поканата да се присъедини към групата шпиони на лорд Портър и да отиде на мисията във Франция.

— Добре ли сте, милорд? — запита Фльор. — Наистина никак не ми харесва да съобщавам такива лоши новини.

— Смъртта на обичан човек никога не се приема лесно — каза Рийд. — Сигурен съм, че сте изпитвали същото към съпруга си.

Фльор се взря в здраво сключените си ръце. Когато вдигна поглед, в очите ѝ имаше сълзи.

— Пиер беше твърде млад, за да умре така, от такава насилствена смърт. Екзекуцията му е причината да работя за лорд Портър, макар че никога не съм се срещала с него.

— Някога ще се върнете ли в Англия?

Фльор вдигна рамене.

— Може би някой ден, когато работата ми тук приключи. От семейството ми не остана почти никой. Само една леля, с която живях, преди да се омъжа за Пиер и да се установя във Франция.

— Значи бракът ви е бил по любов — осмели се Рийд.

Фльор извърна поглед със здраво стиснати устни.

— Съжалявам, нямам право да задавам лични въпроси.

— Болезнено е за мене да говоря за Пиер. Той беше мил човек, не заслужаваше да умре.

— Имате ли деца?

Фльор поклати отрицателно глава и стана, слагайки край на разговора.

— Ще ви оставя насаме със скръбта ви.

Рийд кимна. Имаше нужда да остане сам. Брат му беше добър човек. Макар че здравословните проблеми бяха измъчвали Джейсън през целия му живот, той не трябваше да умира толкова млад. Горката баба, въздъхна Рийд. Толкова искаше да доживее да види как бъдещият наследник на Хънтърст идва на бял свят. Ако запълването на детската стая сега зависеше от него, баба му щеше да се разочарова. Рийд нямаше намерение да си търси съпруга, след като се върне в Англия.

Престоят в затвора му беше показал колко крехък е животът и той възнамеряваше да навакса изгубеното време. Сега засядането в семейство беше последното, което да му се искаше. Имаше твърде

много благосклонни жени, за да се прикове към една. Бракът не беше за него. Джейсън беше спазил правилата по отношение на брака, но Рийд нямаше скоро да се хване в попския капан.

Той прекара следващите часове в тъга по Джейсън и спомени за времето, прекарано с него. Детството им беше щастливо въпреки честите боледувания на Джейсън. Ако Флор не се беше появила, Рийд щеше да се присъедини към брат си във вечния му сън, оставяйки графството без наследник, с изключение на един далечен братовчед от френската страна на семейството. Всъщност той не знаеше дали братовчед му е още жив. Доколкото му беше известно, Галар Дювал никога не беше посещавал Англия. Дори баба му да беше поддържала връзка със семейството на Дювал, Рийд не знаеше за това.

Чувствайки се изоставен и самотен, Рийд заспа, но сънищата му бяха неспокойни. Когато се събуди, слънцето слизаше под хоризонта. Той чу изтракването на резето и вдигна очи, когато Антоан влезе на пръсти.

— Всичко е наред, Антоан, буден съм.

— Намерих ви дрехи, *monsieur* — каза Антоан. — Мога да ви помогна да се облечете, ако искате. Графинята каза, че можете да дойдете при нас в трапезарията за вечеря, ако се чувствате достатъчно добре.

— Много бих искал — каза Рийд. — И оценявам помощта ви. Ръката ми още не е много добре и още се чувствам малко слаб. Но най-напред бих искал да ви питам някои неща за Андре, вашата свързка.

Антоан го изгледа предпазливо.

— Графинята каза, че ще питате за Андре. За съжаление, знам много малко за него. Срещаме се в местната кръчма и нося съобщенията между него и графинята. Рядко говорим.

— Как изглежда?

Той вдигна рамене.

— Като всеки друг. Опитва се да не се откроява.

Рийд се намръщи.

— Само това ли можете да ми кажете за него?

— Съжالياвам. Среците ни обикновено са кратки и бегли.

Рийд въздъхна. Искаше му се да знае кой е агентът, който работеше в негова полза.

— Много добре, можете да ми помогнете да се облека.

Антоан помогна на Рийд да обуе едни панталони от домашнотъкан плат. После Рийд се вмъкна в кафявата риза, която Антоан закопча над шинираната му ръка. След това Антоан наметна жакет от същия груб плат като панталоните на раменете на Рийд и отстъпи една крачка, за да го огледа.

— Това е, monsieur. Дрехите ще ви стоят по-добре, щом понапълнеете.

Рийд се облягаше силно на Антоан, докато вървяха по тесния коридор, извеждащ към помещенията зад спалните. В Англия вилата щеше да бъде смятана за селска. Макар и безспорно удобна, не беше нито голяма, нито претенциозна, с нищо не привличаше прекалено внимание към обитателите.

Рийд въздъхна облекчено, когато стигнаха голямата кухня в провинциален стил. Отправи непохватен поклон към Фльор и се отпусна на стола, който му посочи Антоан.

— Добре ли сте? — запита Фльор. — Може би трябва да останете още малко на легло.

— Бил съм и по-добре — отвърна Рийд, — но поне съм жив. Неотдавна се молах да умра.

Усмивката на Фльор освети лицето й.

— Слава на бога, че молитвите ви не получиха отговор, милорд.

— Благодаря, Фльор. Моля, наричайте ме Рийд.

Разговорът позамря, докато Лизет и Гастон внасяха храната и я подреждаха по семейно му в средата на масата. После всички седнаха.

Говорейки на френски, Фльор каза:

— Тук не се държим официално, както виждате. Храним се заедно, като приятели.

Рийд погледна към приятелите на Фльор, благодарен, че е жив и споделя храната си с тях.

— Не бих искал да бъде другояче — отвърна той на безупречен френски.

— Нека да ви сервирам — каза Фльор, посягайки към супника, от който се носеше възхитителна миризма. Сипа щедра порция в купата му. — Надявам се да обичате буйабес. Тук рибата е евтина и лесно се намира. Може да е малко пикантно за вашия вкус.

Хванал лъжицата със здравата си ръка, Рийд опита супата и вдигна очи към тавана.

— Възхитително. Никога не съм вкусвал нещо по-хубаво — каза, докато потапяше парче хрупкав хляб в бульона. — Моите комплименти, Лизет.

Лизет кимна, удовлетворена усмивка повдигна ъгълчетата на устата ѝ.

— Току-що ощастливихте Лизет — забеляза Фльор. — Тя е решена да ви угои.

— Обещавам да ям всичко, което тя сметне за необходимо да ми поднесе.

Десертът се оказа точно толкова възхитителен, колкото и основното ястие. Рийд изяде цялото ронливо печиво, напълнено с плодове. След яденето беше повече от готов да се върне в леглото. Храненето го беше изморило, макар че се беше насладил на всяка хапка, както и на дружелюбната компания. Но усещаше, че го напада слабост.

— Антоан ще ви помогне да си легнете — каза Фльор, поглеждайки към отпуснатото тяло на Рийд.

Той кимна, въпреки че още не беше готов да се раздели с нея. Жената го беше заинтригувала. Въпреки опасността за нея и приятелите ѝ тя храбро вървеше напред, помагайки на Англия, доколкото ѝ позволяваха възможностите. Но той се тревожеше за нея. След като се върнеше в Лондон, възнамеряваше да поговори с Портър за опасната мисия, възложена на Фльор. Мисълта тя да свърши в Дяволския замък беше непоносима.

— Ще дойдете ли по-късно в стаята ми? — запита Рийд на английски, така че само Фльор да разбере. — Можем да поговорим. Чувствам се самотен.

— Разбира се, ще дойда, ако не сте твърде уморен.

— Няма да бъда твърде уморен за вас. Моля ви, елате.

Рийд тръгна по коридора с помощта на Антоан.

— Това, което прави графинята, е опасно — каза той. — Тя трябва да се върне в Англия.

Антоан сви рамене по неподражаем галски маниер.

— Всички го знаем, monsieur, но тя не иска да послуша гласа на разума. Не можем да направим нищо друго, освен да се грижим за нея, доколкото можем.

Бяха стигнали до стаята на Рийд. Антоан му помогна да се съблече и да си легне.

— Смятам да говоря с началниците ѝ, когато се върна в Англия — каза Рийд. — Фльор не може да продължава да рискува живота си. Ако мога да уредя да замине за Англия, вие с Гастон и Лизет ще дойдете ли с нея?

— Не мога да говоря вместо Лизет, но ние с Гастон вероятно ще се върнем в нашето село. Макар че дължим лоялност на графинята, докато е във Франция, ние сме французи. Ако графинята замине, ще се върнем при семействата си.

— Благодаря, Антоан. Без вас и без помощта на Гастон днес нямаше да бъда жив.

Антоан излезе, оставяйки Рийд сам с неговите мисли. Той не изпитваше особено нетърпение да поеме юздите на графството след вълнуващия живот като правителствен агент. Лорд Портър вярваше, че Наполеон всеки момент ще нахлуе в Англия, и мисията на Рийд трябваше или да докаже, или да отхвърли тази теория.

Но щом се върнеше у дома, сигурно щяха да очакват да си избере съпруга от актуалните дебютантки и да започне да пълни детската стая. Той потръпна от тази мисъл.

Рийд се наслаждаваше на свободата си, харесваше му да спи, с която си пожелае, когато му се прииска, без ключокарите да наблюдават всеки негов ход. Как да живее под непрекъснато публично наблюдение?

Лек шум привлече вниманието му към другата страна на стаята, където видя Фльор застанала на прага.

— Мислех, че може би спите — каза тя.

— Не, чаках ви. Елате, седнете до мене. Трябва да обсъдя нещо с вас.

Фльор влезе в стаята и придърпа един стол до леглото му.

— Какво?

— Доктор Льоклер. Той беше в затвора заедно с мене. Намести ръката ми и направи каквото можа за мене. Единственото му престъпление беше, че е лекувал аристократи и се е опитвал да скрие самоличността им. Можете ли да го измъкнете от Дяволския замък, без да изложите на опасност живота си?

Фльор мълча дълго.

— Пазачът ще заподозре нещо, ако се върна много скоро в затвора. Трябва да поддържам тайнствеността на Черната вдовица, за да продължа работата си. Но ще ви обеща едно — щом потеглите за Англия, ще видя какво мога да направя за него.

— Не мога да искам от вас повече от това. Благодаря ви.

— Време е да вървя. Трябва да си почивате.

Когато Фльор стана и се наведе над Рийд, за да оправи одеялото му, се случи нещо, което той беше смятал за невъзможно. Тънкият ѝ аромат на цветя събуди първите трепети на желание, които усещаше от повече време, отколкото би искал да си спомни. Подтикът да я целуне, да вкуси устните ѝ го завладя. Ръката му импулсивно сграбчи главата ѝ и привлече устните ѝ към неговите.

За първи път от месеци насам се почувства жив.

ГЛАВА 3

Неочакваната целувка на Рийд зашемети Фльор. Тя се стегна, готова всеки момент да се дръпне. Но нещо вътре в нея искаше тази целувка. Липсваше и близостта, интимността на брака, но не си беше позволявала да се разсейва с някой мъж след смъртта на Пиер. Само че тази целувка, великолепно задоволяващата магия на устните на Рийд върна всичките желания, които беше погребала с Пиер.

Тялото ѝ несъзнателно омекна, когато тя се отдаде на удоволствието. Знаеше, че е грешка да си позволява това, но като че ли не можеше да се въздържи. Защо Рийд, запита се тя разсеяно. Никой от останалите мъже, минали през вилата ѝ на път за Англия, не я беше привличал така, както Рийд. Те просто бяха нещастни мъже, поставени под нейните грижи, преди да напуснат бреговете на Франция и никога повече да не ги види. Така трябваше да бъде и с Рийд.

Тази мисъл даде на Фльор импулса да направи това, което трябваше да направи още в началото — да сложи край на целувката. Опита се да се дръпне, внезапно осъзнавайки, че здравата ръка на Рийд беше намерила пътя към талията ѝ. Не, в никакъв случай не биваше да продължава. Борейки се със собственото си желание да се наслаждава на целувките му, тя се откъсна и нежно отстрани ръката му от талията си.

— Простете ми — изрече Рийд, преди Фльор да успее да го укори. — Не знам какво ми стана. Много отдавна не съм проявявал интерес към някоя жена. А вие — поклати глава — сте жена, на която само мъртвец може да устои.

Фльор размаха пръст.

— Не сте в състояние да мислите за такива неща.

Неустоимата трапчинка се появи на бузата на Рийд.

— Все още не съм мъртъв, Фльор.

Фльор се вгледа в изтощеното му лице, опитвайки се да си представи как ли е изглеждал, преди да започнат да го морят с глад и да го бият. Подозираше, че е женкар въпреки опасната си работа. Не

можеше да не се възхити на смелостта му, напълно осъзнавайки, че той не е в състояние да осъществи любовните си намерения.

Фльор отвърна на усмивката му.

— Има много време за това, щом се върнете в Англия. Подозирам, че майките на доста много млади жени активно ще насочват вниманието ви към техните дъщери.

Рийд направи гримаса.

— Точно от това се страхувам.

Тя подви одеялото под брадичката му.

— Лека нощ, Рийд. Ще пратя Гастон да се погрижи за нуждите ви, преди да заспите.

Фльор взе свещника, който беше донесла със себе си, и излезе, затваряйки тихо вратата зад себе си. Облегна се за миг на вратата и допря пръсти до устните си. Още усещаше топлината на устните на Рийд, пораждаща отдавна забравени тръпки по цялото ѝ тяло. Поклати глава и тръгна към спалнята си. Глупаво беше да се оставя да я разсейват устните на един мъж. Особено на мъж, когото повече нямаше да види, след като той напусне Франция.

И Рийд мислеше като Фльор. Какво го беше прихванало да я целува? Нещо в разкошните ѝ плътни устни го беше надвило, а когато я целуна, се почувства жив много повече, отколкото се беше чувствал от седмици... не, от месеци. Усмихна се. Ако се представеше възможност, нямаше да се поколебае да я целуне отново.

Рийд се възстановяваше бързо. Според инструкциите на доктор Дефо превръзките от ребрата му бяха махнати. Няколко дълбоки вдишвания показаха на Рийд, че ребрата му наистина са заздравели. А няколко дни след това Фльор внимателно отстрани шините от ръката му и направи презраменна превръзка, която да държи ръката неподвижна, докато се излекува окончателно.

Количеството храна, което изяждаше в следващите дни, изненадваше дори него. Един месец след излизането от Дяволския замък беше възвърнал голяма част от предишното си тегло. Хълтналите му бузи се бяха загладили, сребристите му очи бяха изгубили празния си поглед. Макар че до пълното му възстановяване оставаха седмици, той отново започваше да се чувства както преди.

Един от първите признаци на възстановяването беше трайното му увлечение по Фльор. Тази жена наистина беше удивителна. Неописуемо смела, Фльор излагаше живота си на опасност, всеки път, когато отидеше в Дяволския замък, преобразена като Черната вдовица.

Рийд знаеше, че клетвата на Фльор да отмъсти за смъртта на съпруга си е движещата сила зад действията ѝ, и ѝ се възхищаваше, че не се отклонява от пътя си въпреки риска, на който се излага. Всеки миг, прекаран от него във вилата, увеличаваше опасността за нея. Затова той се закле да ускори възстановяването си и да се върне в Англия веднага щом слабото му тяло позволи.

Една приятна вечер след вечерята Фльор запитва Рийд дали му се иска да се поразходи. Той се съгласи с готовност.

— Много бих искал, раздвижването ще ми дойде добре. Ще дойдете ли с мене?

— Ако желаете.

— Да, желая. Сигурна ли сте, че е безопасно?

— По това време на нощта никой няма да стои навън. Тук сме по-скоро изолирани. Гастон ви намери бастун. Ще ви помага да пазите равновесие.

Рийд стана предпазливо от стола, Фльор отиде да вземе наметката си. Гастон излезе от трапезарията и се върна след малко с бастуна и жакета на Рийд. Когато Фльор пристигна, го хвана под ръка.

— Готов ли сте?

— Ако вие сте.

Гастон отвори вратата и всички излязоха навън.

— Къде отиваме? — запитва Рийд.

— По пътеката. Ще ви бъде по-трудно да прекосите тревата, но вероятно по-лесно ще вървите по отгъпаната земя.

Тръгнаха под ръка, огрявани от лунната светлина и блещукащите звезди. Рийд пое дълбоко дъх, вдишвайки ароматния нощен въздух, благодарен, че Създателят не е удовлетворил желанието му да умре. Сякаш през целия си живот беше чакал да се разхожда заедно с Фльор в мека лятна нощ като тази.

Въпреки че му харесваше да се разхожда навън, Рийд скоро усети, че се уморява, Фльор трябва да беше забелязала как провлачва стъпките си, защото изрече:

— До пътеката има едно повалено дърво. Искате ли да спрем и да си починем, преди да тръгнем обратно?

— Не ми харесва да си мисля, че съм такъв слабак, но наистина бих искал да спрем за малко. Освен това трябва да обсъдя нещо с вас, а рядко ви виждам сама.

Приблжиха се към поваленото дърво. Рийд приседна предпазливо, Фльор се настани до него.

— За какво искате да говорим? — запита тя, след като седнаха.

— За вас. Имах много време да мисля. Искам да напуснете Франция заедно с мене. Тук е опасно за вас. Не мога да повярвам, че Портър не е настоял да се върнете в Англия.

Фльор го погледна, после извърна очи.

— Лорд Портър наистина предложи да се върна, но работата ми тук не е приключила. Вилата принадлежи на Лизет, обикновена гражданка, а аз съм просто една вдовица. Тук никой не любопитства коя съм. Докато страната ми има нужда от мене, ще остана.

— Вие сте само една жена, Фльор.

Тя вдигна рамене.

— Правя каквото мога.

— Още колко време Черната вдовица ще остане анонимна? Това не ми харесва, Фльор. Най-малкото, което мога да направя, за да ви се отплатя, че ми запазихте живота, е да ви видя благополучно завърнала се в Англия.

Фльор поклати отрицателно глава.

— Не ми дължите нищо, Рийд. Не го правя за лична полза. Спасяването на хора е моят начин да бъда сигурна, че Пиер не е загинал напразно. Приберете се у дома си, когато дойде времето, и забравете за мене. Ще бъда добре.

Рийд се вгледа в лицето ѝ. Само ако можеше някоя жена да го обича така, както Фльор беше обичала съпруга си.

— Сигурно много сте обичали вашия Пиер.

Тя се изчерви и отвърна поглед.

— Той не заслужаваше да умре. Беше добър мъж.

Изглеждаше толкова тъжна, така ужасно самотна, че Рийд не можа да се удържи. Протегна здравата си ръка и погали лицето ѝ, прокарвайки възглавничката на палеца си по устните ѝ.

— Флиртувате с опасността, като оставате във Франция.

Тя обърна буза към дланта му.

— Толкова отдавна мъж не ме е докосвал с чувство.

В прошепнатите ѝ думи се долавяше горчива нотка.

— Върнете се с мене в Англия и ще направя така, че да намерите мъж, който да ви оцени. Заслужавате някой да ви обича.

— Имах някого, който ме обичаше.

Ръката му се плъзна към тила ѝ, привлече я по-близо до него и той усети свежия допир на дъха ѝ.

— Ще намерите други.

Невъзможно беше да се устои на Фльор, дори за мъж, който е все още твърде слаб, за да направи това, което в действителност желаше да направи с нея. Трябваше ѝ някой мъжествен, но той още не беше такъв. Дали беше взела в леглото си някого от другите мъже, които беше спасила досега?

Фльор затаи дъх. Погледът на Рийд я плени. Не можеше да помръдне, дори да искаше. Знаеше, че той ще я целуне, и искаше това. Копнееше за него. Беше толкова самотна след смъртта на Пиер. Не беше разбрала колко самотна е, докато не беше дошъл Рийд. Очите им се срещнаха и тя не отмести своите.

Никой от другите мъже, които беше спасила, не ѝ въздействаше така, както Рийд. Какво у него я караше да желае нещо повече от самотния живот, който беше прегърнала след смъртта на съпруга си?

Това беше последната мисъл, която мина през ума ѝ, преди Рийд да приближи устни към нейните и да я целуне. Целувката му пораждаше възбуждащи спомени как дава и получава наслада, как лежи в прегръдките на един мъж, как се чувства обичана.

Властната му уста се отдели от нейната, потърси ухото ѝ, после врата ѝ. Целувките му пораждаха прекрасни тръпки на възбуда, каквато не беше изпитвала по-дълго, отколкото би искала да си спомня. Изстена леко, предавайки се, и обви врата му с ръце, за да го привлече по-близо до себе си, отвърщайки на целувката му, макар да знаеше, че нагазва в опасни води.

Изведнъж се свести и се дръпна.

— Готов ли сте да се върнем във вилата?

— Иска ми се да стоя тук и да ви целувам.

— Не можем да направим това, Рийд. Първо, не сте достатъчно добре, за да се занимавате с такива дейности.

— Само се целувахме.

— Второ — продължи тя, — това не биваше да се случва. Щом заминете, повече никога няма да ви видя. И двамата трябва да не го забравяме.

Стана и помогна на Рийд да се изправи. Мълчаливо се върнаха в къщата, където Фльор му пожела лека нощ и продължи към спалнята си. Щом влезе, седна на леглото и скръсти ръце на гърдите си. Целувките на Рийд я бяха изкушили да действа неразумно. Не знаеше какво я беше прихванало. Не беше жена, чиято глава се замайва лесно от мъж, когото едва познава.

Освен това му беше казала истината. Той беше твърде слаб, за да се занимава с дейностите, които имаше предвид. Но какво щеше да стане, когато оздравееше? Не беше трудно да се разбере, че Рийд е мъж, който обича жените, Фльор обаче не се осмеляваше да се поддаде, защото работата ѝ тук беше извънредно важна. Ако си позволеше да се обвърже с Рийд, това би разбило сърцето ѝ. Освен това той не можеше да заеме мястото на Пиер.

Рийд лежеше в леглото, не можейки да заспи, и проклинаше слабото си тяло. Макар че силите му се връщаха лека-полека и беше наддал, откакто пристигна във вилата, още не беше толкова издръжлив, колкото преди. Близостта на Фльор обаче беше събудила либидото му. Всъщност отново изпитваше желание. Чувстваше тръпка в слабините въпреки невъзможността да поддържа пълна ерекция.

Блъсна възглавницата, ядосан на себе си и на слабостта си. Щеше ли някога пак да се изявява като мъж, с мъжката способност да отдава дължимото и на себе си, и на избраната жена? Фактът, че беше целунал Фльор, доказваше, че още може да желае жена, което беше насърчително.

Най-накрая заспа, но сънят му не беше спокоен. Измъчваха го сексуални вълнения, каквито не беше изпитвал от месеци. Сънуваше как прегръща Фльор, как полека я съблича, как се люби с нея, как прокарва ръце по гладката ѝ кожа, изследвайки всеки нюанс на сладката ѝ плът.

Посред нощ той се събуди стреснат и осъзна, че изпитва дискомфорт. Едва не се засмя на глас, когато откри причината за смущението. Имаше съвсем истинска ерекция. Въпреки че не можа да

направи нищо по въпроса, се обърна по корем и отново потъна в съня с усмивка на лице.

Наистина беше жив!

На следващата сутрин, все още в добро настроение, Рийд закусваше яйца, шунка и пресен хляб с масло. Цялото домакинство ядеше заедно, увлечено в приятен разговор.

— Знам, че ям като кон, Фльор, и се опасявам, че изтощавам средствата ви — каза Рийд. — Откъде вземате пари, за да има храна на масата?

Фльор остави вилницата на чинията си, докато обмисляше отговора.

— Пиер знаеше, че идват лоши времена. Събра всички златни монети и семейни бижута, които успя да намери, и настоя да ги зашия в подгъва на роклята си и в подплатата на наметката си, ако трябва да бягам от Париж.

Преглътна, сякаш беше болезнено да продължи.

— Този ден дойде прекалено скоро. Пиер настоя да замина без него. Известно време с Лизет и Гастон живяхме у родителите на Антоан в едно селце близо до Париж и чакаше Пиер да дойде при нас. Не след дълго научих, че са го хванали заедно с други благородници и са го пратили на гилотината.

— Съжалявам — измърмори Рийд.

Фльор като че ли не го чу.

— Останах при родителите на Антоан, но планирах да замина, преди присъствието ми да ги изложи на опасност. Живеех от парите, които Пиер ми беше осигурил, без да става нужда да продавам бижутата си. Скоро след това се преместихме в тази вила. Тя принадлежи на Лизет. Беше останала празна след смъртта на родителите ѝ. Андре се свърза с мене скоро след това.

— Как ви е открил? — запита Рийд.

— Не знам. Но една вечер бях отишла сама в селската черква, за да се помоля. Андре коленичи на пейката зад мене и заговори тихо. Нямаше никой друг в черквата. Каза ми, че знае коя съм и запита дали искам да помогна на родината си. Отначало се страхувах, че е пратен от някого, за да ме изобличи, но колкото повече говореше, толкова повече започвах да вярвам, че е английски агент. Като че ли знаеше всичко, дори факта, че вилата е собственост на Лизет. Не знаех за

Дяволския замък, преди той да ми каже. Изложи ми плана си там, на това свещено място — продължи Фльор. — Двата измислихме Черната вдовица. Андре осигуряваше парите, с които подкупваше стражите и се издържахме. Вие сте третият англичанин, когото спасявам от Дяволския замък.

— Всеки път, когато влизате в затвора, става още по-опасно — предупреди я Рийд. — Няма да мине много време, преди надзирателят да научи за вас и да прекрати дейността ви. Можете да умрете, Фльор.

— Цена загрижеността ви, Рийд, но този ден е далече. Работата ми тук не е приключила.

Рийд не възрази. Още имаше време, за да убеди Фльор да се върне в Англия.

— Имате ли роднини в Англия? — запита той.

— Не съм чувала нищо от известно време, но доколкото знам, леля ми, с която живях, преди да се омъжа за Пиер, още живее в провинцията. Когато дойде време да си тръгна оттук, ще има къде да отида. Тя няма други роднини, освен мене, затова ще наследя дома ѝ, но дано не е скоро. Тя е мила жена.

Облекчението на Рийд беше искрено. Фльор поне щеше да има къде да живее, след като се върне в Англия. Освен това беше графиня, което увеличаваше шансовете ѝ да си намери достоен съпруг.

Но дали иска друг съпруг? Или обича Пиер толкова много, че отказва да мисли за повторен брак?

— Много млада сте, за да оставате сама, Фльор. Имате нужда някой да се грижи за вас.

Тя изфуча.

— Много съм добре сама, благодаря ви. Няма защо да се тревожите за мене, Рийд. Върша всичко това заради собственото си душевно спокойствие. Това, което става с Франция, е ужасно. Екзекутирането на невинни хора, понеже са се родили с титли, е прекалено. С моите скромни сили давам приноса си, за да бъде съборен този режим на Терора.

Рийд знаеше, че спорът с Фльор няма да го доведе доникъде. Жената си имаше собствено мнение, никой не можеше да я убеди да напусне Франция, преди да е готова. А тогава можеше да бъде твърде късно. В едно беше дяволски сигурен — щом се върнеше в Англия,

възнамеряваше да укори лорд Портър, задето е изложил Фльор на опасност и я е държал там.

Рийд продължаваше да се възстановява учудващо бързо. Беше махнал презраменната превръзка и беше открил, че костите му са заздравили прекрасно. Ръката му беше като нова. Наддаваше и на тегло. Бузите му вече не бяха хлътнали, мускулният му тонус се подобряваше.

Беше започнал програма от упражнения, за да укрепи тялото си. Тичаше, вдигаше едри камъни над главата си и правеше поредици от вдигания и клякания. Ако си беше у дома, щеше да практикува фехтовка и бокс, но тук трябваше да импровизира. И това като че ли вършеше работа.

Фльор знаеше, че е време да се свърже с Андре за завръщането на Рийд в Англия. Здравето на пациента ѝ се беше подобрило доста много през изминалите седмици, откакто беше излязъл от Дяволския замък. С всеки изминал ден Фльор все повече осъзнаваше мъжественото привличане на Рийд. Той вече не беше тежко болният мъж, когото беше грабнала под носа на смъртта. Под затворническата му бледнина изпъкваше едно лице със сурова красота, съвършено в несъвършенствата си.

Сребристите очи на Рийд бяха възвърнали блясъка си, смехът му извираше с лекота. На Фльор ѝ се струваше, че той се отегчава от бездействието си, че смята, че не оздравява достатъчно бързо, но разликата между мъжа, който беше преди, и онзи, който беше станал, я поразяваше.

Рийд често говореше за доктор Льоклер, мъжа, с когото се беше сприятелил в затвора, и заради него Фльор искаше да помогне на доктора, преди да е станало твърде късно. Затова тя поговори с Антоан и Гастон и тримата съставиха план за спасяването на доктора, въпреки че инстинктът ѝ казваше, че още е рано да се връща в Дяволския замък.

Фльор не каза нищо на Рийд за плановете си и изчака той да отиде да си легне, преди да тръгне с една каруца и двамата си прислужници. Антоан беше научил, че Люсиен ще бъде на смяна тази вечер, и тя имаше достатъчно пари, за да го подкупи.

Когато Фльор стигна затвора, я посрещна не Люсиен, а пазач, когото не познаваше.

— Коя сте и какво искате? — запита предизвикателно пазачът.

— Имената нямат значение — измърмори Фльор, осъзнавайки, че ужасно е сгрешила. — Искам да посетя доктор Льоклер.

— Сега? — Пазачът се опита да разгледа лицето ѝ през воала. — Посред нощ е. Освен това в Дяволския замък никой няма право на посещения.

Фльор разтърси кесията пред очите на пазача.

— Къде е Люсиен? Той ме познава. Плащам му добре, за да ме пусне вътре на... посещение.

Обзе я страх, че е възбудила подозрението на пазача, и откри, че е права, когато той каза:

— Стойте тук, докато повикам надзирателя.

Очевидно този пазач не се интересуваше от подкупи.

В мига, когато пазачът се обърна, Фльор побягна.

— Бързо! — изсъска тя, качвайки се в каруцата.

— Какво стана? — запита Гастон.

— Нещо се е объркало. Люсиен не беше на смяна. Друг пазач беше, заподозря нещо. Отиде да доведе надзирателя. Грешка беше да идваме. Трябваше да помисля за това, но исках да изненадам Рийд.

Докато препускаха към вилата, Фльор не преставаше да се обръща, за да гледа дали не ги преследват. Не видя никого. Но когато влезе във вилата, видя Рийд и Лизет да се разхождат по коридора.

— Да не сте полудели? — укори я Рийд. — Чух колела по чакъла и погледнах през прозореца тъкмо навреме, за да ви видя как потегляте с каруцата. Не мога да повярвам, че предприемате опит за спасяване толкова скоро, след като ме измъкнахте. Потърсих Лизет и тя предположи, че сте в Дяволския замък. Какво сте си мислили?

Фльор свали воала и ръкавиците и ги подаде на Лизет.

— Очевидно не мислех — призна тя. — Защо не спите?

— Спях, но се будя лесно. — Отново впери суров поглед в нея. — Андре ли ви прати пак в Дяволския замък? Смятам да поговоря с Портър, когато го видя. — Вероятно виждайки нещо на лицето ѝ, добави: — Нещо се е случило, нали?

— Идете да спите. Ще ви кажа утре.

— Ще ми кажете сега — изрече Рийд, хващайки я за ръката, и я дръпна в приемната, където светеше една лампа. — Какво стана?

Фльор въздъхна и се отпусна на един стол.

— Люсиен трябваше да бъде на смяна, но не беше. Отвори ми друг пазач. Избягах, когато отиде да доведе надзирателя.

Рийд изруга.

— Ще му извия врата на Андре. За кого ви прати този път?

Фльор се загледа в ръцете си. Знаеше, че Рийд ще се ядоса, когато научи за кого е отишла.

— Кой, Фльор?

— Доктор Льоклер, но не беше идея на Андре. Исках да спася Льоклер заради вас. Знам, че се тревожите за него.

Рийд заби пръсти в тъмната си коса и започна да я роши.

— Съжалявам, че ви помолих да му помогнете. Явно не съм мислил. Не съм искал отново да излагате живота си на опасност. Какво ще стане сега според вас?

Фльор не знаеше.

— Антоан вече се свърза с Андре, за да ви откара с кораб в Англия.

— А вие?

— Нищо няма да ми се случи. Никой в селото, освен доктор Дефо не знае, че съществувам.

Рийд поклати глава.

— Не е така. Люсиен и всички затворници в Дяволския замък знаят, че съществувате. Вие сте обект на много предположения. Животът ви е в опасност.

Фльор стана.

— Уморена съм, Рийд. Утре ще говорим за това.

Когато мина край него, той се пресегна, обгърна я през талията и я привлече в обятията си.

— Тревожа се за вас, Фльор. Как да ви загърбя, когато замина?

— Няма да ме загърбите. Ще заемете законното си място във висшето общество. До две седмици трябва да получим вести от Андре за вашето заминаване.

Колкото и да искаше да се върне у дома, Рийд не искаше да изостави Фльор. Беше се сблизил с нея в последните няколко седмици, и то повече, отколкото с която и да било друга жена.

— Не сте ми безразлична, Фльор.

— Не казвайте нещо, в което не вярвате, Рийд. Подозирам, че сте благодарен, и може би обърквате благодарността с други чувства.

Ръцете му стегнаха около нея. Той погали косата ѝ, бузата ѝ, наслаждавайки се на чувствата, които тя събуждаше у него. Усети, че се втвърдява, и разбра, че се дължи на тази изключителна жена в ръцете му. Силата на желанието му го изненада. Врълхлетя го необяснима потребност да я има в леглото си. Беше имал десетки жени, но никоя не го караше да се чувства така, както го правеше Фльор.

Благодарността ли го караше толкова силно да желае Фльор? Съмняваше се, макар че наистина ѝ беше благодарен. Не, жаждата му за нея беше овладяла всичките му сетива, всичките му чувства. Нямаше търпение да я вкуси отново, сведе глава и я целуна. Плъзвайки ръка по корсажа ѝ, умело откопча няколко копчета, докато върховете на пръстите му не срещнаха топлата ѝ кожа.

Рийд я чу как остро си поема дъх, докато той търсеше под корсета ѝ и обгръщаше гърдата ѝ. Точно сега Фльор беше единственото реално нещо в живота му. Беше се държал за нея, докато беше слаб като бебе, но сега, когато беше здрав и силен, желанието му за нейната близост нямаше нищо общо с лечението.

Фльор прекъсна целувката и се взря в него.

— Правиш го трудно за мене, Рийд.

— Ела в леглото ми, Фльор. Имам нужда от тебе.

Плени устата ѝ отново, преди тя да му откаже, целувката му стана по-дълбока, той я вкусваше с езика си в нарочно бавна наслада. Някакъв шум, последван от ахване, им извести, че не са сами в приемната.

Фльор се дръпна от него, бързо закопчавайки копчетата, преди да се обърне към Лизет.

Лизет се прокашля.

— Извинявай, Фльор. Не беше в стаята си, когато влязох да ти помогна да се приготвиш за лягане, и се разтревожих.

— Няма нищо, Лизет. Тъкмо говорех с Рийд, преди да се върна в стаята. Ела, можеш да ми помогнеш да се съблека.

Рийд загледа безпомощно как Фльор излиза бързо, водейки подире си Лизет. Разстроен, той нямаше друг избор, освен да отиде да

си легне.

Фльор успяваше да избягва Рийд в следващите два дни, правеше така, че никога да не остава насаме с него. Рийд мислеше, че разбира причината. Той я привличаше, също както тя него, и тя се бореше да не се поддаде.

Той тъкмо беше свършил обяда в уютната кухня, разговаряйки с Фльор и Лизет, когато Ангоан нахлу в къщата.

— Графиньо — извика той, спирайки на прага, — вие и monsieur трябва да се скриете. Бързо! Войници... идват...

Рийд скочи от стола си.

— Идват тук? Какво знаете?

— Отидох в селото тази сутрин да купя месо от касапина, когато половин дузина войници влязоха в селото. Разпитвах всички. Искане да знаят всичко за жителите на селото и околните вили. Останах наблизо, докато селяните описваха няколко вили в околността. Тази беше едната.

Гастон беше пристигнал навреме, за да чуе предупреждението на Антоан.

— Кога ще дойдат тук, Ангоан?

— Скоро. Наоколо няма много къщи, местността не е добра за земеделие или животновъдство. Вие и monsieur трябва веднага да се скриете, графиньо — настоя Антоан.

Рийд имаше много въпроси, но реши да ги запази за по-късно. Веднага разпознаваше паниката.

— В гората ли ще се скрием? — запита той.

— Не — каза Фльор. — Имаме приготвено по-добро място. Елате с мене.

— Ще скрием всички доказателства, че вие и monsieur изобщо съществувате — каза Лизет, изтичвайки от стаята.

— Насам — подкани го Фльор и тръгна по коридора. — Планирали сме този ден, макар да се надявахме, че никога няма да настъпи.

— Решението ви да отидете в Дяволския замък толкова скоро след спасяването ми беше неблагоприятно — упрекна я Рийд.

В края на коридора стигнаха до някакъв неописуем гардероб, който Рийд почти не беше забелязвал досега. Когато Фльор отвори вратата на гардероба, Рийд се дръпна.

— Това е нелепо. Не можем да се скрием тук. Ще претърсват усърдно, със сигурност ще ни намерят. По-добре ще бъде да се скрием в горите.

— Както ви казах, добре подготвени сме за този ден.

За учудване на Рийд Фльор бутна настрана няколко окачени дрехи и отвори един люк в пода на гардероба, който разкри зейнала тъмна дупка.

— Елате — подкани го тя, влизайки в тъмния отвор. — Внимавайте, четири стъпала водят към този подземен килер, където можем да се скрием. Наведете се — висок сте, за да стоите прав, — затворете вратата на гардероба и дръпнете след себе си капака на люка.

Рийд нямаше друг избор, освен да се подчини. Затвори вратата на гардероба и слезе опипом по стъпалата. Пресегна се нагоре, дръпна капака на люка и се намери в пълен мрак.

— Има място колкото двама души да се сместят удобно — каза Фльор.

Рийд усети как тя го хваща за ръката и го води надолу. Дъхът му спря, разтрепери се. Този малък влажен килер прекалено много му напомняше за безкрайните дни, прекарани в единична килия в Дяволския замък, в черна дупка като тази. Това беше наказанието му, задето не беше издал имената на другите агенти във Франция.

— Какво има? — запита Фльор.

Рийд едва дишаше. Сякаш огромна тежест беше затиснала гърдите му. Обзе го паника, която не искаше да утихне. Започна да се поти силно.

— Рийд, какво има? Лошо ли ти е?

— Аз... не се чувствам добре в затворени пространства. Спомените... съжалявам, не мога да остана тук.

Надигна се.

Фльор хвана ръката му. Ръцете ѝ пропълзяха нагоре към рамото му, обхванаха врата му и тя намери бузата му. Другата ѝ ръка се присъедини и дланите ѝ обгърнаха лицето му. Хипнотизиран, Рийд усети как страховете му се топят, когато тя доближи уста до неговата и го целуна.

ГЛАВА 4

За няколко диви мига чиста радост Рийд забрави къде се намира. Мракът се отдръпна, той вече не беше в черна яма, навяваща мисли за болка и страдание. Целувката на Фльор стана за него спасителна връзка с живота, дръпна го към светлината, където инстинктите му взеха връх.

Привличайки я към себе си, той я зацелува силно, вкушваше сладостта на устата ѝ, сякаш тя беше единствената му връзка с трезвата мисъл. Обгърна гърдите ѝ в дланите си, смътно съзнавайки, че днес тя не носи корсет, който да пречи на изследването му. Тя улови стона му в устата си, стискайки ръката му, сякаш за да го предупреди, че и най-малкият шум би могъл да им навлече беда.

Рийд се подчини на безмълвното ѝ предупреждение, макар че му беше трудно. Искаше да прави с нея неща, невъзможни в ограниченото пространство на тази тясна дупка. Но това не му попречи да я целува, да я докосва, да гали сладките ѝ женствени извивки. Докато държеше мрака настрана, можеше да се справи с ужасните спомени.

И скоро, закле се той, Фльор щеше да бъде гола под него и той щеше да дава на двама им насладата, която си бяха отказвали. Дремещият му член се надигна и се вкорави. Рийд се зарадва, че още е способен да прави любов с жена.

Внезапно Фльор замръзна до него.

— Слушай — прошепна срещу устните му.

Рийд замря и се вслуша, подчинявайки се на сигнала на Фльор. Заглушени гласове, придружени от тропане на ботуши и тихи стъпки на кожени обувки го предупредиха, че е надвиснала опасност.

Обувките спряха пред гардероба. Сега Рийд чуваше ясно гласовете.

— Какво е това? — запита един мъж с властен глас.

— Гардероб, monsieur — дочу отговора на Лизет.

— Какво прави тук навън?

— Братята ми го преместиха. Нямахме място за него в спалнята.

Рийд стисна здраво Фльор, когато чу вратата на гардероба да се отваря, някой започна да рови точно над тях. Той едва се осмеляваше да диша, всеки дъх, който поемаше, прозвучаваше като гръмотевица в ушите му. Ударите на сърцата им бяха толкова силни, че той се уплаши да не би звукът да ги издаде.

Тъй като целувките на Фльор вече не го разсейваха, действителността се завърна и Рийд отново осъзна къде се намират. Пръстените стени на черната яма, в която се криеха, започнаха сякаш да се затварят над него. Сърцето му заби ускорено, усети се цял облян в пот. Ако не се махнеше скоро оттук, се побоя, че ще полудее. Трябваше да рискува в гората. Сега Фльор вероятно беше разбрала какъв страхливец е, как затварянето в тъмни места го кара да изпадне в паника.

— Тази къща има ли мазе? — дочу Рийд въпроса на войника.

— Non, monsieur отговори Лизет. — Родителите ми я построиха със собствените си ръце. Баща ми не е копал мазе.

Войникът само изсумтя.

Звукът на отдалечаващи се стъпки не успокои особено много напрегнатите нерви на Рийд. Трябваше да излезе... веднага.

— Не мога да го направя, Фльор — прошепна на ухото ѝ. — Войниците си отидоха. Трябва да изляза оттук.

Фльор хвана двете му ръце, за да му попречи да вдигне капака на люка.

— Още не. Някой ще дойде за нас, когато стане безопасно да излезем. Моля те, Рийд, трябва да останеш тук с мене.

Той затрепери.

— Не знаеш. Дори не можеш да си представиш какво е това за мене. Прекарах дни, седмици в една яма, имаше място само колкото да се обърна, гъмжеше от плъхове, нямаше светлина, нямаше хора.

— Но сега не си сам — зауспокоява го Фльор. — Целуни ме, Рийд.

Той едва чуваше думите ѝ. Паниката накара пулса му да се ускори неимоверно много. Той си спомни как го извличат от ямата, биат го, а после го връщат в личния му ад, пречупен и пребит, самотен и забравен. Макар че не можеше да си спомни колко време е престоял в ямата, помнеше, че беше призовавал смъртта. След може би цяла

вечност бяха дошли за него, бяха го били пак, а после го бяха преместили в друг ад с други затворници.

Фльор знаеше, че Рийд не я чува. Почти можеше да усети мириса на страха му. Той дишаше тежко, тя усещаше как потта се просмуква в дрехите му. Ако не успееше да го спаси от демоните му, не се знаеше какво може да направи той. Още чуваше войниците да ходят из къщата и се страхуваше да не ги открият. Напипа ръката му, хвана я и я положи на гърдите си.

— Рийд, ела тук. Целуни ме.

Тръпка на облекчение пробяга през нея, когато почувства ръката му да обхваща гърдата ѝ. Дишането му, макар и все още трескаво, се забавяше. Тя се усмихна, когато ръката му потърси зърното ѝ и започна да търка чувствителната пъпка между палеца и показалеца. Когато той намери бузата ѝ с другата си ръка и обърна лицето ѝ към целувките си, тя разбра, че е стигнала до разума му в това тъмно място и че демоните му се оттеглят.

Рийд се отпусна в целувката като давец се, който търси въздух. Тя се стопи срещу него, привличайки го още по-дълбоко в целувката. Отвори уста за езика му, изненадана от собствената си възбуда. Така беше потънала в страстта, че почти не чу стъпките, завръщащи се към гардероба.

Устните ѝ се раздвижиха срещу неговите.

— Рийд, спри! Връщат се.

Рийд замря, Фльор се напрегна, за да чуе гласовете.

— Доволен ли сте, *monsieur*? — чу въпроса на Лизет. — Ако ми кажете какво или кого търсите, може да бъде по-полезна.

Мъжки глас избумтя в отговор.

— Понеже не намерихме каквото търсехме, няма нужда да знаете. — След миг мълчание запита: — Колко време ще стоят братята ви при вас?

Фльор осъзна, че пита за Антоан и Гастон. Планът беше Лизет да ги представя като свои братя, ако някой пита.

— Ще се върнем скоро при съпругите си и семействата си — отговори Гастон. — Дойдохме да се убедим, че сестра ни е добре. Тя неотдавна овдовя и се премести в къщата на родителите ни.

Войникът измърмори нещо, което Фльор не разбра, последва звук от отдалечаващи се стъпки.

— Отидоха си — прошепна Рийд.

— Можем само да се надяваме.

След няколко минути капакът на люка се вдигна. Фльор премига от внезапната светлина, докато лицето на Гастон влизаше в полезрението ѝ.

— Двамата добре ли сте, графиньо?

— Добре сме — отвърна Фльор. — Можем ли да излизаме?

— Отидоха си. Мисля, че няма да се върнат скоро.

— Слава богу — каза тя, като едва не се строполи от облекчение.

Не знаеше дали Рийд би могъл да издържи още. Не знаеше какъв е мракът вътре в него. И че се бори с демоните от времето, което беше прекарал в Дяволския замък.

Гастон протегна ръка. Тя се хвана за нея, тръгна нагоре и излезе от гардероба, докато прислужникът подаваше ръка на Рийд.

До момента Фльор не знаеше колко силен е страхът на Рийд от затворени пространства. Знаеше, че са го пребивали ѝ морили от глад, но сега за първи път го чу да споменава яма. Никой от другите не беше говорил за такива мъчения, каквито беше преживял Рийд. Може би това беше нещо, което искаха да забравят. Ако двамата с него не бяха принудени да се скрият, Фльор никога нямаше да узнае за нечовешките мъчения, с които стражите в затвора изтръгваха информация.

— Добре ли си, Рийд? — запита Фльор, когато той изплува от мрака.

— Бил съм и по-добре — изрече той през зъби. — Ти и приятелите си сте много умни. Това е прекрасно скривалище. Ако е безопасно, мисля, че ще изляза за малко на слънце.

Гастон го погледна с любопитство.

— Засега опасността отмина, *monsieur*.

Рийд кимна и се запъти към предната врата, Фльор побърза след него. Той не отиде далече. Отпусна се на земята под едно дърво и вдигна лице към слънцето, Фльор се настани до него.

— Благодаря ти, че ме спаси да не полудея — каза той, без да я поглежда. — Не съм предполагал, че така силно ще реагирам на затваряне в тъмно пространство. Чувствам се изстискан, емоционално изтощен. Надявам се войниците да не се върнат, защото мисля, че няма да понеса още едно затваряне.

— Съжалявам, не знаех. Сигурно е било ужасно за тебе.

— Не искам да говоря за това. — Усмихна се плахо. — Хареса ми как се опитваше да ме разсейваш. Ти си проникателна жена, Фльор. Едва не полудях в онова тъмно, страшно място, което посещавам много често в сънищата си.

Останаха да седят в дружелюбно мълчание. Накрая Рийд изрече:

— Идването на войниците беше предупреждение. Време е да напуснеш Франция, Фльор. Не може да продължаваш така, много е опасно. Не мога да понеса мисълта, че ще те затворят в Дяволския замък или в друг затвор, също толкова отвратителен. Ще отида в селото да се срещна лично с Андре. Той трябва да узнае какво става тук.

— Не — възрази упорито Фльор. — Ще разбере кога е време да замина, а този ден още не е дошъл. Не се тревожи, Рийд. Мога да се грижа за себе си.

Гастон ги повика да влязат да обядват. Рийд се надигна, помогна на Фльор да стане и двамата се върнаха във вилата.

— Впрочем — прошепна ѝ той, — много ми харесаха целувките. Искам те, Фльор, никога не съм се съмнявал в това. Ела при мене днес.

Фльор се изкушаваше. Ужасно много. Целувките на Рийд я бяха накарали да се почувства замаяна като младо момиче. Тялото ѝ още тръпнеше. Тя искаше повече, много повече от целувки. Но би ли се осмелила? Страхуваше се, че ако позволи на Рийд да се люби с нея, никога няма да бъде същата, копнежът за мъж извън обсега ѝ щеше да застраши други хора и да я разсейва. А Рийд със сигурност щеше да бъде извън обсега ѝ, защото тя още не беше готова да напусне Франция.

Отвори уста, за да откаже, но я затвори, когато Лизет ги посрещна на вратата.

— Ето ви — каза тя. — Обядът е готов, а знам, че monsieur сигурно е гладен.

Фльор погледна извинително към Рийд и последва Лизет в кухнята.

Докато Рийд се готвеше за лягане тази нощ, мислеше за ямата и как Фльор го беше разсеяла. Ако не беше тя, той щеше да се развика и да издаде скривалището. Не беше предполагал, че ще реагира така, не и докато не се беше озовал затворен в толкова плътна тъмнина, че беше загубил трезвото си мислене. Заразхожда се неспокойно из

спалнята. Тялото му беше неспокойно, емоциите — накъсани. Защо Фльор не искаше да го послуша? Защо не искаше да приеме съвета му? Дълго време беше действал като таен агент, добираше се до бойни планове, местонахождение на арсенали, назначения на войски, опитът го беше научил, че е време Фльор да замине.

Рийд не можеше да заспи. Взираше се дълго във вратата, очаквайки Фльор да дойде при него. Тя все не идваше и го овладя безпокойство, изнерви се. Знаеше, че скоро ще замине, и не можеше да си представи да я остави тук. Нямаше представа какво точно иска да направи, докато не осъзна, че е излязъл от стаята и стои пред спалнята на Фльор. Не почука. Топката на вратата се обърна под ръката му и той влезе вътре. Стаята щеше да бъде тъмна, ако не беше лунната светлина, струяща през единствения прозорец, оставен отворен, за да пропуска хладния нощен въздух.

Рийд тръгна тихо към леглото, Фльор спеше настрани, черната ѝ коса се открояваше на бялата възглавница, беше подложила ръце под бузата си. Изглеждаше млада, прекалено млада, за да бъде замесена в такава опасна работа. Колкото и отчаяно да искаше, той реши да не я буди. Обърна се, за да излезе.

— Рийд?

Той се извърна, очите ѝ бяха отворени, тя се взираше в него.

— Какво правиш тук? — запита тя сънено.

Рийд вдигна рамене.

— Честно казано, не знам. Очаквах да дойдеш при мене и когато не дойде, се намерих пред вратата ти.

Фльор се надигна и протегна ръце към него.

— Лошо ли ти е? Пак ли мислеше за Дяволския замък?

Рийд се вгледа в ръката ѝ, хванала неговата, и приседна на ръба на леглото.

— Не мислех за ямата, чаках те. Не мога да спра да се тревожа за тебе. Днес това беше предупреждение, в което трябва да се вслушаш. Кажи ми как да намеря Андре. Ако не мога да те убедя да заминеш, може би той ще може.

— Андре го няма. Ще се върне едва когато получи известие, че е дошъл корабът за тебе.

Рийд изригна проклятие.

— Може би няма да замине.

Фльор се надигна още, оставяйки чаршафа да се свлече до хълбоците ѝ.

— Трябва да заминеш. Баба ти има нужда от тебе. Имаш дълг към графството.

— Имам дълг към страната си. Бях агент, преди да бъда граф. Мога да остана и да ти помагам.

Докато го изричаше, Рийд усещаше, че Фльор е права. Сега той имаше друго задължение, към семейството и домакинството си. Графската титла предполагаше огромна отговорност. Той никога не я беше искал, но тя беше дошла при него и не можеше да разочарова баба си, като пренебрегне дълга си.

— Фльор — изрече той пресипнало.

Тя вдигна пръст към устните му.

— Няма смисъл да спорим, Рийд. Искаш ли лауданум, за да заспиш?

— Не, искам... искам тебе. Само тебе, Фльор. — Протегна ръце към нея. — Днес беше истински ад да издържа под земята, но ти ми помогна да мина през него. Искам да се любя с тебе — повече, отколкото съм искал каквото и да било друго досега. Ако трябва да замина без тебе, нека имам този спомен, който да отнеса със себе си.

Фльор отвори уста да откаже, но размисли. Какво лошо има да се люби с Рийд? Двата бяха зрели хора, а той беше първият мъж, който я беше привлякъл и физически, и емоционално след смъртта на Пиер. В ума на Фльор имаше само един отговор на потребността на Рийд и тя го даде, без да изрече и една дума.

Обгърна врата му с ръце и привлече главата му към себе си с явна подкана. Рийд изстена и плени устата ѝ, полагайки я полека на дюшека, а после тялото му покри нейното. Започна да я целува така, че тя затрепери от възбуда. Знаейки какво ще последва, тя почувства как цялата се разтърсва. Толкова отдавна не беше чувствала мъжко тяло да се притиска към нейното, не беше усещала мъж в себе си.

— Толкова отдавна беше — прошепна Рийд срещу устните ѝ, сякаш като ехо на мислите ѝ.

— И за мене.

Тя видя как страстта кара лицето му да се стяга, усети как потъмняват сребристите му очи. Почувства гърдите си да се затоплят. С дрезгаво изохване той отново плени устата ѝ, притисна хълбоците ѝ

към себе си с едната си ръка, а с другата започна да гали извивките на трептящото и тяло.

Рийд се надигна на лакти и погледна към нея, лицето му беше мрачно и напрегнато.

— Искаш ме толкова силно, колкото и аз тебе.

— О, да — отвърна тя, не можейки да направи друго, освен да последва диктата на тялото си.

Със задавено триумфално изохкване, изтръгнало се от дълбините на гърлото му, Рийд я стисна по-здраво, обгради я с топлината и аромата на възбуденото си тяло, докато устата му се връщаше към нейната и я замайваше с целувките си.

Макар че на Фльор ѝ беше харесвало да се люби с Пиер, с Рийд беше различно, по-интензивно, по-възбуждащо. Пиер беше като тихо море в буря, докато Рийд беше самата буря, кипяща под пенливите вълни на желанието. Тя извика, отдавайки се, и се гмурна във водовъртежа. Само за да го усети как се отдръпва, когато Рийд прекъсна целувката и се надигна на колене. Протестиращ вик се изтръгна от устните ѝ.

— Вдигни ръце, скъпа. Искам те гола.

Фльор послушно вдигна ръце, а Рийд издърпа оскърбителната за него дреха и я пусна на пода. Тя падна с лекота до леглото. След секунди неговите дрехи я последваха.

Фльор се взря в тялото му, виждаше го съвсем ясно под лунната светлина, падаща на леглото. Трудно ѝ беше да повярва, че това е същият пребит и изтощен мъж, когото беше спасила от Дяволския замък. Макар че още беше слаб, беше си възвърнал донякъде мускулите с упражнения и добра храна. С белезите не можеше да се направи нищо, но те нямаше да пречат на движенията му.

— Какво гледаш? — запита Рийд.

Погледът на Фльор се вдигна към лицето му.

— Много си се поправил в последните няколко седмици. Вече не си онзи, който дойде във вилата.

— Дължи се на тебе и приятелите ти, Фльор. Дължа ти повече, отколкото мога да ти върна. Сега замълчи и ми позволи да те любя. Чаках този ден още откакто те видях за първи път.

Той се отпусна върху нея, телата им се сляха, горещи кожи една срещу друга. Тя въздъхна, когато устата му се спусна над устните ѝ, по

бузите, по стройната колона на шията ѝ. Езикът му се стрелна, за да напипа пулса в основата на врата ѝ, преди да слезе надолу, проправяйки пътека между гърдите ѝ, която оставяше следа от течен огън.

Фльор изстена и сграбчи главата му, задържа го до себе си, докато горещата му уста намираше зърното ѝ и го засмукваше нежно. Горещата му голота и силата му я опияняваха. Тя усети как зърното ѝ се втвърдява и потръпна от наслада. Когато ръката му се плъзна по хълбока и бедрото ѝ, тя почувства как тялото ѝ затрептява и кръвта ѝ се сгъстява. Когато той премести ръката си между бедрата ѝ, тя искаше да изкрещи от радост. Беше готова... повече от готова, разтвори крака и се раздвижи неспокойно под него. Тялото ѝ копнееше за онова, което си беше отказвала след смъртта на Пиер. И го искаше от този мъж. С никой друг нямаше да бъде същото.

Пръстите му се разпериха, за да обхванат женското ѝ хълмче, заравяйки се във влажната цепнатина, Фльор си пое остро дъх, тялото ѝ се вцепени.

— Отпусни се, скъпа — прошепна той.

Дрезгавият му шепот я успокои, накара неспокойното ѝ, жадно тяло да омекне, макар че зовът в кръвта ѝ не искаше да чака. Тя гореше под допира му, зърната ѝ бяха болезнени точки от жив пламък. Вдигна хълбоци в безмълвна молба, докато пръстите му разделяха тръпнещите копринено гладки гънки на плътта ѝ.

Фльор изстена тихо, когато пръстите му станаха по-дръзки, изследвайки хлъзгавата ѝ плът с нежни погалвания, вмъкваша се в нея, проучваха. Пръстите му излязоха влажни от нейната роса, той ги вдигна, за да ѝ ги покаже.

Устните ѝ трепнаха от смущение. Това беше различно от всичко, което беше изпитвала с Пиер. Беше гъделичкащо, палаво, греховно.

— Рийд, моля те, побързай.

Рийд просто я погледна и трапчинката му блесна в бързата му усмивка. Усмивка, действаща като омаен еликсир. Тя забушува в кръвта ѝ подобно на разтопен мед. Фльор инстинктивно разбра, че той е опитен любовник, женкар, който живееше, за да се люби с жените и да им доставя удоволствие.

— Дори не сме стигнали и до средата, Фльор. Много отдавна не съм имал жена и искам да се насладя на усещането. Известно време се

страхувах, че завинаги съм загубил желание, но тогава ти ми доказа, че съм грешал.

Думите бяха едва излезли от устата му, когато той се плъзна надолу по тялото ѝ и запечата с целувка пъпа ѝ. Езикът му раздели къдриците между бедрата ѝ, търсейки малката скрита пъпка, сгъшена там. Тя почувства как грапавата възглавничка на езика му гали влажната цепнатина между бедрата ѝ. Той близна скритата пъпка. Тя се изви към устата му, викайки името му.

— Рийд, спри! Това е много интимно. Не мога да го понеса.

Рийд вдигна глава.

— Пиер не те ли е любил по този начин?

Тя поклати глава.

— Не му го позволявах.

Той премига.

— Защо?

— Интимността... беше... прекалено много.

— Не и ако си го обичала.

Думите му увиснаха във въздуха, докато той връщаше вниманието си към чувствителната плът между бедрата на Фльор. Стоновете ѝ ставаха все по-високи, докато Рийд използваше устата и езика си, за да я възбужда до висини, каквито никога дотогава не беше постигала. Тя усети как нежната ѝ плът набъбва, а после пламва под неспирните ласки на езика му.

Тя изведнъж започна да се гърчи от трескава жажда, напрягаше се да достигне безумна експлозия. Застена, притискайки се безумно към него, светът около нея рухна. Извика като обезумяла и се изви към устата му.

Ръцете на Рийд се протегнаха и обгърнаха треперещото ѝ тяло, докато насладата го разтърсваше безмилостно.

Пулсирайки от настоящата жажда да обладае разгорещената, възбудена жена, лежаща в ръцете му, Рийд искаше да се потопи в мекотата ѝ, да я вземе по най-първичния начин. Взря се в лицето ѝ, докато тя полека слизаше от висините на блаженството. Отчаяно му се искаше да чувства ръцете ѝ по тялото си.

— Докосни ме, Фльор. Виж колко съм твърд за тебе.

Нарочно притегли дланта ѝ над плоския си корем, притискайки пръстите ѝ към пулсиращия си секс. Пръстите ѝ се свиха около него.

Той трепна силно, раздвижи се в дланта ѝ. Удоволствието беше повече, отколкото можеше да понесе. Искаше да влезе в нея.

Сега!

Разтвори бедрата ѝ, настани се в люлката на хълбоците ѝ и навлезе в нея гладко, целият му член потъна в дълбините ѝ. Усети как мускулите ѝ го стискат и се озова в рая. Излезе почти изцяло, възнамерявайки да навлезе отново, но Фльор като че ли не разбра намерението му.

Стисна хълбоците му и извика:

— Не, не ме оставяй!

— Няма — закле се той с пресипнал глас.

Още не беше изрекъл думите докрай, когато хълбоците ѝ се разместиха, осигурявайки му по-добър достъп. Той изстена и започна да се движи напред-назад, навлизаше все по-дълбоко, тласъците му ставаха все по-бързи.

Фльор се стегна, затаи дъх. Тогава устните на Рийд срещнаха нейните, тя усети своя аромат на устата му, вкусът беше едновременно шокиращ и възбуждащ. Ръцете ѝ сграбчиха широките рамене на мъжа, напрегнал се над нея, слабините и се повдигнаха, за да посрещнат неговите. Тя почувства как тялото му се напруга секунда преди да я овладеят диви пламъци. Светът се завъртя и изчезна, тя полетя, за да го намери.

Фльор едва чуваше дрезгавия му глас, който я подканваше, едва разпознаваше бележите по плътта му под пръстите си. Сведена до куп треперещи нервни окончания, тя се държеше здраво за него, посрещайки тласъците му, докато виковете на насладата ѝ изпълваха пространството около тях.

След секунди Фльор започна да се гърчи, извисявайки се по-надалече, отколкото когато и да било, към места, които никога не беше виждала. Гледката от върха я разтърси до самата ѝ сърцевина. Когато усети как Рийд се вцепенява и замира, когато чу дрезгавия му вик, тя сграбчи ръката му, за да го приветства в рая.

Очите на Рийд се затвориха в чувствена наслада, която граничеше с болка, когато Фльор затрепери и се затърчи под него. Когато тя хвана ръката му и я стисна силно, той вече не можеше да се удържа. Тласъците му станаха груби, настоятелни, той усети как експлозията го разкъсва. Изкрещя, когато достигна дивата си

кулминация, тялото му започна да се извива и да трепери от дълго сдържания вихър на насладата и той достигна края на принудителното си въздържание.

Фльор никога не беше изпитвала нищо, което да може да се сравни със случилото се току-що между нея и Рийд. Затвори очи, за да се наслади по-пълно на блаженството след акта, на приятната тежина на неговото тяло върху нейното.

Това беше спомен, който щеше да вкусува, да запази и да извиква по желание, след като Рийд си заминеше. Емоционално изтощена, залята от усещанията, тя почувства как Рийд омеква в нея и как тежестта му се отмества. Той се отпусна до нея, още дишайки тежко. В настъпилата тишина Фльор си спомни целта на среднощното му посещение.

— Няма да стане, нали знаеш — каза тя.

Той се обърна настрани, за да я погледне.

— Кое няма да стане?

— Със секс да ме убедиш да замина.

— Бъркаш. Нямах намерение да се любя с тебе, когато дойдох в спалнята ти.

— Няма защо да се обясняваш, Рийд. Отдавна не си имал жена и аз бях наблизко. Не те обвинявам за това, което стана между нас. Разбирам потребността ти, макар че не разбирам моята.

— Харесваше ли ти сексът със съпруга ти?

— Да, харесваше ми този аспект на брака. — Тя го погледна, после отмести очи. — Макар да признавам, че това, което направихме с тебе, изобщо не може да се сравнява с онова, което съм изпитвала в брака си.

— Трябва ли да се обидя?

Дълга пауза.

— Не, Рийд, няма от какво да се срамуваш. Не знаех, че съм способна да реагирам така, както реагирах на тебе. Беше... интензивно.

— Ти беше великолепна. Когато се върнем в Англия, можем да се виждаме толкова често, колкото ни харесва. Възрастни хора сме, няма нужда да отговаряме пред никого за действията си. Виждаш ли защо не мога да те оставя тук, Фльор?

Фльор виждаше много неща.

— Не търся случайна връзка, Рийд. Изобщо не търся мъж. И както съм ти казвала, няма да напусна Франция, преди да стане наложително.

— Фльор...

— Не казвай нищо повече, Рийд. Баба ти обърна земята, за да те върне у дома. Графството има нужда от наследник и ти си длъжен да сключиш добър брак и да осигуриш наследник. Дори да се върна с тебе в Англия, животът ни ще тръгне по различни пътища. И категорично отказвам да стана твоя любовница.

— Не съм искал това от тебе и никога няма да го поискам.

— Да не би да казваш, че искаш да се ожениш за мене?

Фльор се усмихна, когато Рийд явно се смути от въпроса й.

— Не бих изключил това — каза той след дълго мълчание. — Твоето потекло е също толкова благородно, колкото и моето, и със сигурност си подходяща.

— Не, не съм — призна Фльор. — Не се познаваме истински и не мога да имам деца.

— Какво? Не може да знаеш това.

— Не заченах по време на брака си с Пиер.

Настъпи поредно дълго мълчание, преди Рийд да каже леко примирено:

— Няма ли нищо, което мога да кажа или да направя, за да те накарам да разбереш колко е опасно да останеш във Франция?

— Знам, че работата, която върша, е опасна. Не съм глупава. Но това искам да правя, това имам нужда да правя. Прибери се у дома и забрави за мене, Рийд. Може би един ден, когато работата ми тук свърши, ще се срещнем отново и ще се смеем на този малък... епизод в живота ни.

— Да се смеем? Не мисля така.

Истина беше, че Рийд не бързаше да се жени. Месеците, прекарани в затвора, и седмиците преди това, докато работеше по прикритие, го караха да търси задоволяване на страстната страна на своята природа. Преди да напусне Англия, си беше спечелил репутация на надарен любовник. Но не се налагаше да свива семейно гнездо. Не беше наследникът на титлата, очакваше брат му да има деца. Затова се беше отдал на греховни наслади, което извънредно много му харесваше.

Безразсъдното търсене на приключения го беше привлякло към последното му занимание — британски агент в революционна Франция. Макар да знаеше, че баба му държи той да се ожени скоро и да започне да пълни детската стая, беше си спечелил малко време за разгул, преди да се установи в брачното блаженство.

— Трябва да заминеш — каза тя, прекъсвайки мислите му. — Благодаря ти, че ме накара да се почувствам отново жива. Имах нужда от такава нощ точно толкова, колкото и ти.

— Още не сме свършили, скъпа. Нощта е още млада, остават ни много часове, за да си наваксаме за месеците лишения.

Преди Фльор да осъзнае какво смята да прави той, Рийд я привлече върху себе си и дръпна главата ѝ, за да я целуне.

Часовете минаваха твърде бързо, докато Фльор и Рийд взаимно проучваха телата си, осъзнавайки, че времето им заедно изтича. Любиха се бавно, Фльор беше отгоре, контролирайки движенията до самия край. Тогава Рийд пое контрола и дивите му ласки отведоха двама им до самия ръб. Не остана нищо свещено, никакви граници. След това заспаха прегърнати само за да се събудят преди зори и да се любят отново.

ГЛАВА 5

Фльор стана любовница на Рийд за времето, което му оставаше, преди да напусне френските брегове. И двамата знаеха, че е само въпрос на дни Рийд да замине и Фльор да продължи опасната си игра.

Усещайки въздържаността ѝ всеки път, когато я караше да напусне Франция, той престана да го споменава. Вместо това започна да обмисля възможността да остане във Франция и да продължи тайната си работа за короната. Графството можеше да почака, докато плановете на Наполеон да завоюва света бъдат осуетени.

Разколебаваше се само щом помислеше за баба си, която с нетърпение очакваше завръщането му. За нея нямаше нищо по-важно от опазването на графството за бъдещите поколения, а това означаваше той да се ожени. Но съпругата беше последното в списъка му с приоритети. Рийд можеше да направи още много неща, за да помогне на родината си.

Две седмици, след като Фльор съобщи на Андре, че Рийд е достатъчно добре, за да пътува, пристигна съобщение чрез Антоан. Рийд и Фльор седяха в приемната, когато Антоан предаде отговора на Андре. Една английска шлюпка щеше да дойде да вземе Рийд след две нощи. Андре щеше да чака на мястото на срещата, за да го изпрати. Рийд изслуша вестта с лошо настроение.

— Защо се мръщиш, Рийд? — запита Фльор, след като Антоан предаде съобщението и си излезе. — Скоро ще си идеш у дома, ще заемеш полагащото ти се място в обществото.

— Обществото никога не ме е интересувало. Джейсън беше наследникът, той имаше задължението да поддържа достойнството на Хънтърст, да се ожени и да създаде наследници. Аз никога не съм искал титлата. Бях напълно доволен да си угаждам безсрамно и да преследвам опасността. Работата като таен агент ми подходеше идеално. — Гласът му се пречупи. — Никога няма да простя на Джейсън, че умря.

Фльор знаеше, че Рийд говори така от мъка. Може да не го признаваше, но обичаше брат си и тъжеше заради смъртта му. Рийд трябваше да се върне у дома и да поеме управлението като глава на семейството. А тя трябваше да остане във Франция, където спасяването на мъже като него беше извънредно важно за нейната страна.

— Искам да говоря с Андре — каза Рийд. — Веднага. Антоан може ли да го уреди?

— Съмнявам се — отговори Фльор. — Андре идва само в уречен ден и час. Ще дойде едва когато стане време да отпътуваш.

— И къде е това място?

— Едно малко заливче на около две мили нагоре по брега. Корабът ще хвърли котва в залива и ще прати лодка на брега да те вземе. Има и още един път по-нататък на брега, ако първият се окаже недостъпен. Ако нощта е бурна, корабът ще чака отгатакъ заливчето, докато времето се оправи, преди да прати лодката. Правила сме го и преди, знаем как става.

Преди Рийд да успее да отговори, Лизет влезе в малката приемна.

— Антоан ми каза, че скоро ще се разделим с нашия гост.

— Вярно е, Лизет — отвърна Фльор. — Щом гостът ни се върне в Англия, семейният му лекар ще поеме грижите за него.

— Съмнявам се, че ще получа по-добри грижи от тези, които получих от тебе и от господарката ти, Лизет — каза Рийд.

— Ако бях останал в Дяволския замък, отдавна щях да бъда мъртъв. Твоите обикновени, но много вкусни яденета много помогнаха да си върна здравето.

Лизет се изчерви от комплимента.

— Много ме ласкаете, *monsieur*. Виждала ли си Гастон, Фльор? Мислех, че може да набере малко зеленчуци от градината за вечерята ни днес.

— Може би аз мога да помогна — предложи Рийд.

— Имаме да правим планове, Рийд — каза Фльор. — Гастон може да помогне на Лизет. Мисля, че е отишъл да нарежда дървата зад къщата, Лизет.

Лизет излезе.

— Ще дойдеш ли да посрещнеш кораба заедно с мене? — запита Рийд.

Фльор погледна към него и отвърна очи.

— Мисля, че няма. Обикновено Антоан кара каруцата, а Гастон го придружава, ако случайно стане нещо. Така правим.

Рийд кимна.

— Предполагам, че е за добро. Твоята безопасност е основната ми грижа. Мога ли да дойда при тебе тази вечер? Може да е последният път, когато сме заедно.

Тя вдигна очи към него.

— Ела, след като всички си легнат.

Разделиха се. Фльор спря в кухнята да се види с Лизет, докато Рийд отиде навън да помогне на Гастон в градината. Лизет приветства Фльор с укорителен поглед.

— Мислиш ли, че е разумно да се забъркваш с госта ни, *cherie*^[1]. Сърцето е крехко нещо, лесно можеш да го нараниш. Не искам да те виждам да тъгуваш за мъж, който ще бъде толкова далече от тебе. Това може да се отрази на работата ти и само *le bon Dieu*^[2] знае, че имаш нужда от целия си разум.

— Нищо ми няма, Лизет, наистина — увери я Фльор. — Сърцето ми е свободно.

Едва не прехапа език при тази лъжа. Макар че не можеше да каже точно защо обича Рийд, той не й беше безразличен, и то така, че това я изненадаваше до известна степен. Беше много привързана към съпруга си, но любовта им не би могла да се нарече страстна или бурна. С Рийд страстта беше всепоглъщаща, но Фльор знаеше, че такава дива страст не може да трае вечно. Пиер й беше осигурявал душевен покой, комфорт и топло отношение, което щеше да трае цял живот, ако той не беше загинал. Преживяното с Рийд беше твърде палещо, за да внесе спокойствие в живота й. А щом работата й във Франция приключеше, Фльор искаше да има мир и спокойствие.

Освен това Рийд имаше нужда от наследник, а тя не можеше да му го даде. Дори ако той още се интересуваше от нея след завръщането и в Англия, което беше съмнително, нищо нямаше да излезе от връзката им. Лондон беше пълен с привлекателни дебютантки, които си търсеха съпруг с титла. Колко време Рийд би могъл да им устои? Неособено много, ако баба му имаше какво да каже по въпроса.

— Не можеш да ме заблудиш, та petite — каза Лизет, докато наливаше чай в две чаши, а после подаде едната на Фльор. — Знам, че гостът ни е твой любовник. Първият след смъртта на съпруга ти.

Фльор отпиваше полека от чая си.

— Бях самотна. Не ми се карай, Лизет, защото знам какво правя. Рийд заминава утре вечер — помислих, че можеш да приготвиш нещо специално за вечерята утре. Напоследък апетитът му е ненаситен.

— Мосю като че ли има ненаситен апетит за много неща — измърмори Лизет под нос.

— Какво казваш, Лизет?

— Не ми обръщай внимание. Просто се моля да знаеш какво правиш.

Рийд намери Гастон в градината да събира зеленчуци. Остана за малко да го гледа, после предложи да му помогне. Гастон отклони предложението, като каза, че вече е взел каквото трябва за вечерята тази вечер. Рийд тръгна да се разхожда по алеята. Имаше да мисли за много неща.

Най-напред трябваше да мисли за отговорностите, които беше длъжен да поеме като граф Хънтърст. Беше ли на необходимата висота за тях? Беше ли подготвен да се установи и да се ожени? Отговорът на този въпрос беше лесен. Не, не беше подготвен за това. Как може един мъж, свикнал да се изправя пред опасни ситуации и да живее рисковано, да се задоволи с някоя кротка госпожичка, чиято най-голяма авантюра би била разходка в парка с някой джентълмен в присъствието на майка ѝ или камериерката ѝ?

Баба му щеше да остане разочарована, ако очаква той в скоро време да свие гнездо и да започне да пълни детската стая. Никоя от дебютантките не беше Фльор. Рийд затаи дъх. Откъде беше дошла тази мисъл? Освен като временно удоволствие, Фльор не беше за него. Въпреки че и двамата бяха обвързани с короната, животът им вървеше по различни пътища.

След дългата разходка Рийд се върна в спалнята си, за да подремне. Ако трябваше да прекара последната си нощ в леглото на Фльор, искаше да отиде там добре отпочинал.

Събуди се освежен и отиде в кухнята, за да вкуси поредното прекрасно ястие на Лизет. Имаше дори хубаво бордо като добавка към

рагуто, а за пресния хляб и десерта човек би могъл дори да умре. Рийд опразни чинията си и поиска втора порция от десерта.

Разговорът се съсредоточи около отпътуването на Рийд. Той слушаше внимателно, после зададе няколко въпроса.

— Ще се срещна ли най-после с Андре? — запита той.

Отговори му Антоан.

— Да, той ще ви чака на брега.

Рийд се извини след вечерята и отиде право в спалнята си, където започна да брои минутите до утихването на къщата, за да бъде свободен да отиде при Фльор. Излезе от стаята си и измина краткото разстояние до тази на Фльор. Отвори вратата, без да чука, и влезе вътре, затваряйки тихо вратата зад себе си. Фльор го чакаше, извърна се от прозореца, когато го чу да влиза, блестящите ѝ очи бяха тъмни като разтопен шоколад под златистата светлина на единствената свещ.

Беше се съблякла по риза — бяла, полупрозрачна дреха, която разкриваше повече, отколкото прикриваше. Рийд спря напред крачка и сребристите му очи потъмняха, докато се възхищаваше на несравнимата и красота. Тогава тя отвори ръце за него и той се хвърли в прегръдката ѝ.

— Фльор, аз...

— Не, не казвай нищо, Рийд. Какво има за казване, което да не е било казано? Нека се насладим на момента. Такива мигове не идват често за хора като нас.

— Само трябва да се качиш на борда на този кораб с мене, за да продължим връзката си — напомни ѝ той.

— Не искаш да кажеш това, Рийд. Помисли. Ние сме само миг във времето.

Макар той да знаеше, че тя е права, не беше готов за края на отношенията им.

— Някой казвал ли ти е, че говориш много? Ако имаме само този миг, нека му се насладим.

Тя го погледна, кафявите ѝ очи бяха омекнали от желание и блестяха в готовност. Той беше очарован от това, че тя може да изпитва и да показва повече от едно чувство едновременно. Но това не беше единственото, на което се възхищаваше у Фльор. Никога не беше срещал жена като нея.

— Целуни ме, Рийд. Не разбирах колко самотна съм била, преди да дойдеш при нас, а сега, когато си заминаваш, отново ще бъда самотна.

Рийд не се поколеба. Искаше да я целуне — толкова силно, колкото и тя искаше да го целуне. Не беше мислил за нищо друго през целия ден. За това и колко пъти ще може да се люби с нея преди зазоряване.

— Толкова си красива — измърмори той, долепяйки устни до ароматната извивка на шията ѝ, после към рамото ѝ и накрая плени устата ѝ.

Езикът му мина през разтворените ѝ устни и започна да гали вътрешността на устата ѝ, обещавайки наслада. Ръцете ѝ обгърнаха врата му и тя се стопи в него, отвърщайки страстно на целувката му.

Дълбок стон се изтръгна от устните му, когато се откъсна от целувката и от контакта с тялото ѝ. Погледът му не изпускате нейния, докато един от пръстите му се пхваше под презрамката на ризата ѝ и я смъкваше по рамото ѝ. После той смъкна и другата презрамка, дрехата се спусна по тялото ѝ и падна на пода.

Фльор се усмихна, вгледана в очите му, докато хващаше реверите на жакета му, за да го смъкне по раменете му. Той ѝ помогна с помръдване на раменете, докато тя разкопчаваше копчетата на ризата му. След като ризата падна, той смъкна панталоните надолу по бедрата си и се измъкна от тях. Обувките и чорапите изхвърчаха последни.

— Като те виждам така, както си сега — каза Фльор, — не мога да повярвам, че си същият човек, когото откарах от Дяволския замък.

Рийд се усмихна малко накриво.

— За съжаление белезите по тялото ми си имат история. И ако не си забелязала, у мене има демони, които заплашват разума ми в неподходящи моменти. Но сега не е един от тях — каза той, като я вдигна на ръце и я отнесе в леглото.

Последва я и се опря на лакти, за да надникне в очите ѝ.

Тя докосна лицето му.

— Твърдо вярвам, че ще победиш тези демони, Рийд. Времето лекува всички рани. Позволи ми да ти дам щастливи спомени, които да отнесеш в Англия.

Тя се надигна на колене и го бутна да легне. Възседна го и започна да обсипва с нежни целувки гърдите и раменете му. Устата ѝ

намери зърната му и тя ги близна леко. Той се изви и се опита да я свали от себе си, но тя отказа да помръдне.

— Не, остави ме да те любя — прошепна тя. — Искам да го направя.

Ерекцията му се надигна срещу седалището ѝ, когато тя започна да проправя пътека от целувки и нежни ухапвания надолу по торса му.

Той изръмжа ниско, когато устните на Фльор се спуснаха по-надолу, опасно ниско. Тя се поколеба и вдигна поглед към него, очите ѝ блеснаха, когато се дръпна малко назад и погали твърдата дължина на секса му.

— Не трябва да...

Но тя го направи. Цялото му тяло затрепери от наслада, когато тя сведе глава и близна главичката на члена му. После го пое в устата си и го засмука, докарвайки го до ръба на лудостта.

Когато тя прокара език по дължината на члена му и над върха му, той трепна силно. А когато ръката ѝ се плъзна между краката му, за да обхване тестисите му, Рийд отметна глава и изсъска името ѝ през здраво стиснати зъби. Сурова, първична страст клокочеше във вените му. Той беше близо, много близо, но искаше да бъде в нея, когато свърши.

Фльор се одързости още повече, продължи да облизва члена му с движения нагоре-надолу. Рийд замръзна. Тя трябваше да спре, преди...

— Престани, любов моя. Не мога да го понеса.

Той хвана тънката ѝ талия, вдигна я и я отстрани от себе си, полагайки я на леглото. Задъхан, се надигна и се отпусна върху нея със сурово лице, а сребристите му очи блеснаха жадно.

— Сега е мой ред да те любя.

Лунната светлина падаше върху нея, обагрйки кожата ѝ в златисто. Тя беше съвършена, тази жена, която беше опазила живота му. Той покри устата ѝ със своята, забивайки жадно език в нея, като се наслаждаваше на своя вкус по устните ѝ. След като ѝ отне дъха с целувки, освободи устата ѝ, за да намери зърната ѝ, и ги засмука точно толкова силно, колкото да я накара да се извие и да извика. Пръстите ѝ се вкопчиха в седалището му, забиха се в мускулите, дишането ѝ се учести.

Рийд се измъкна от хватката ѝ и се запуска все по-ниско и по-ниско, наслаждавайки се на сладката ароматна плът. Разделяйки

меките къдрици, той заби жадно език сред тях в търсене на набъбналата малка пъпка плът, скрита между нежните гънки. Тя издаде тих бълбукащ звук на удоволствие, когато той продължи да гали клитора ѝ.

— Толкова си свършена тук, както навсякъде — изстена той миг преди да я покрие с устата си.

Започна да я възбужда с език, навлизаше леко, после се отдръпваше, продължавайки да гали твърдата пъпка на женствеността ѝ с възглавничката на палеца си.

— Рийд! Аз... Не мога...

Фльор трепна силно, извика и се затърчи под него — може би цяла вечност. Още се давеше във вълните на екстаза, когато Рийд се надигна нагоре по тялото ѝ и заби члена си в стегнатата ѝ ножница. Тя се изви нагоре, тялото ѝ се прилепи към неговото. Той се стегна, стисна здраво зъби и започна да я язди бясно, препускайки към собствената си гръмотевична кулминация, без да осъзнава нищо друго, освен собствената си наслада.

Мигове по-късно лежаха един до друг прегърнати, заситени и уморени.

— Никога няма да забравя този момент — обеща Рийд.

— Никога, каквото и да ми донесе животът. Дори ако пътищата ни вече не се пресекат, ще помня тази нощ.

Преди сивата зора да измести нощта, Рийд създаде още два щастливи момента, които да скъта и да вкусува всеки път, щом пожелае. Излезе от леглото на Фльор, преди домакинството да започне да се събужда, и спа до пладне.

Фльор стана доста по-рано. Събуди я Лизет, която влезе в стаята, подуши деликатно и отвори прозореца.

— Стаята вони на секс, *ma petite*. Вярвам, забавлявала си се добре.

Фльор отвори очи, премига уморено, надигна се и измърка доволно.

— Забавлявах се много, Лизет. Не ме кори за няколкото мига щастие. Най-вероятно никога повече няма да се видим с Рийд.

Изражението на Лизет омекна.

— Не те коря, *cherie*, но се страхувам, че сърцето ти ще бъде разбито.

— Сърцето ми има добра стража, Лизет — отвърна Фльор, отчаяно искайки да повярва на собствените си думи.

Тя винаги се беше наслаждавала на съпружеското легло с Пиер, но онова, което бяха правили и начинът, по който я беше карал да се чувства, бяха много далече от това, което изпитваше с Рийд. След като Рийд си заминеше, тя щеше да има много време да обмисли състоянието на емоциите си. Но до каквото и заключение да стигнеше, двамата с Рийд не можеха да бъдат нещо друго, освен временни любовници — като кораби, разминаващи се в нощта.

Фльор се занимаваше с различни неща през останалата част от деня, макар че умът ѝ беше в мрачно състояние, също като времето. Цял ден валя лек дъжд, мъгла се издигна откъм морето и намали видимостта до няколко стъпки. Днес беше последният ден на Рийд във вилата и времето идеално съдействаше за тайното му отпътуване.

Тази нощ той щеше да се качи на кораба за Англия, а Фльор щеше да остане във Франция, сякаш изобщо не са били любовници. Имаше толкова много подробности около отпътуването му, че тя нямаше възможност да говори насаме с него. Вечерта всички се срещнаха в трапезарията на вечеря, за да споделят ростбифа и фугите блюда, които беше приготвила Лизет.

— Всичко е готово за довечера — обърна се Фльор към Рийд. — Срещата е в полунощ. Антоан ще докара каруцата точно в единадесет часа. Не можем да си пожелаем по-хубаво време. Мъглата ще осигури съвършено прикритие за лодката.

— Ами ако корабът не дойде? — запита Рийд с надежда.

— Тогава ще се върнем у дома и ще чакаме среща утре вечер. Но никога не е ставало така. Корабът винаги идваше и ни чакаше. И не сме бивали принудени да чакаме за втора среща.

След като обсъдиха подробно плановете си и приключиха с вечерята, Антоан и Гастон излязоха, за да приготвят каруцата, а Лизет си намери друга работа. Рийд и Фльор най-накрая останаха сами, и двамата се страхуваха от това сбогуване. Рийд накара Фльор да стане и я заведе в приемната.

— Това не е сбогуване, Фльор. Един ден пак ще се срещнем.

Фльор не се надяваше да срещне Рийд отново в този живот. И беше достатъчно умна, за да осъзнава, че е безполезно да страда по мъж, когото никога повече няма да види, затова принуди мислите си да се отдалечат от Рийд и да се насочат към причината, поради която ѝ се налагаше да остане във Франция.

Макар че не би си го признала пред никого, интуицията ѝ казваше, че властите са по петите ѝ. Ако времето ѝ беше ограничено, тя искаше да спаси колкото може повече англичани. Но заради Рийд си сложи смела маска.

— Един ден ще се върна в Англия и когато се върна, може би ще се срещнем, но по-вероятно е да не стане така. Може би ти ще бъдеш женен, наследникът ще бъде на път. Искам само едно — да ме помниш с добро.

— С добро? Та ти ми спаси живота, Фльор. Без тебе щях да бъда мъртъв. Ще помня смелостта ти, благородството ти и най-вече страстта ти. Ти ми върна вярата в моята мъжественост. Благодаря ти за всичко това.

Рийд я притегли в прегръдките си, пожелавайки си да можеше да каже нещо, каквото и да било, за да я убеди да замине с него. Но знаеше, че думите му ще отидат напразно. Станеше ли дума за служенето на родината, Фльор мислеше точно като него. Затова той направи каквото сърцето и тялото му желяеха. Притисна я здраво в прегръдките си и я целуна за последен път, опивайки се от вкуса и аромата ѝ, за да я запомни завинаги.

Когато целувката свърши, Фльор отпрати към него треперлива усмивка и избяга. Той не я последва. Не я видя повече, преди да се качи на каруцата и да напусне вилата завинаги.

Пътуването към срещата беше трудно и неудобно. Нощта беше толкова мъглива, че Рийд се страхуваше да не би каруцата да изпусне някой завой и да се сгромоляса от скалата. Но Антоан знаеше пътя и задържаше коня на тясната пътека. Пътят мина без инциденти и те пристигнаха на срещата в уречения час.

Рийд слезе от каруцата.

— Не виждам нищо. Ако там има кораб, мъглата го скрива.

Той се отпрати към стръмния склон и се взря в мъгливия мрак, питайки се къде ли е Андре и дали трябва да слезе надолу по склона към тясната пясъчна ивица.

— Добре дошъл от мъртвите, Хънтърст.

Рийд се извърна, когато чу познат глас.

— Кой е там?

— Вашите приятели ме познават като Андре, но вие ме знаете под друго име.

Светна фенер, лицето на Андре влезе в полезрението на Рийд и той го разпозна като агента, с когото се беше срещал няколко пъти. Беше облечен в същите груби дрехи като него, с които лесно можеше да мине за френски селянин.

— Питър Уелдън. Бяхте в Париж последния път, когато ви видях. Какво правите още във Франция?

— Прекарах последните няколко месеца да ви търся — каза Уелдън. — Бях започнал да се страхувам, че сте мъртъв, когато попаднах на Дяволския замък. След това не ми трябваше много, за да открия, че сте един от затворените там. Портър ми каза за Фльор Фонтен. Познава леля й. От нея научил, че графинята може би живее във вила близо до Дяволския замък. Свързах се с нея и заедно измислихме как да я вкараме в затвора. Преди да ви спаси, беше успяла да измъкне оттам Граймз и Лийзънби. Те не бяха престояли дълго там и бяха в по-добро състояние от вас. Фльор и нейната групичка направи чудеса за вас, макар че още сте доста слаб и блед. Сега е време да се върнете в Англия и да заемете законното си място в обществото.

— По дяволите обществото! — избухна Рийд. — Как можахте да напъхате Фльор в такова опасно положение?

Пратили сте я в Дяволския замък, без да помислите за безопасността й.

— Беше нейно решение, Хънтърст. Чувстваше нужда да служи на страната си и да отмъсти за убийството на съпруга си. Аз просто намерих начина.

— Опитах се да я убедя да дойде с мене в Англия, но тя отказа.

— Фльор Фонтен е храбра жена. Лорд Портър е благодарен за предаността й към короната. Тя може да напусне Франция по всяко време. Само трябва да се свърже с мене и ще дойде кораб да я вземе.

— Това означава ли, че оставате във Франция?

— Ще остана тук, докато съм необходим. Някой трябва да пази Фльор. Не се тревожете Хънтърст, няма да позволя да й се случи нещо.

Портър ме натовари да бдя над безопасността и.

Рийд погледна зад приборя, където се виждаше слаба светлина.

— Може би и аз трябва да остана тук. Портър има нужда от всички свои агенти.

Уелдън вероятно също беше видял светлината, защото вдигна високо фенера и го размаха напред-назад.

— Тръгвайте — каза той. — Баба ви и графството имат нужда от вас. — Стисна рамото му. — Моите съболезнования, знам колко обичахте брат си.

— Благодаря ви. Никога не съм искал титлата, нали разбирате.

— Знаем, но съдбата често пъти нехае за желанията ни. Да слезем ли на брега? Лодката трябва всеки момент да пристигне.

Виждайки, че няма как да откаже, Рийд благодари на Антоан и Гастон и се сбогува с тях. Чу звука от колелата на каруцата, докато се спускаше надолу по хлъзгавия склон. Уелдън вървеше напред с фенера. Лодката още не беше пристигнала, когато те слязоха на тясната пясъчна ивица.

— Как ще ни намерят в тази мъгла? — запита Рийд.

— Вижте — каза Уелдън, сочейки към водата.

Рийд видя една мигаща светлинна да се движи в мъглата. Уелдън вдигна високо фенера, за да насочи лодката.

— В действителност мъглата е дар божи — каза Уелдън. — Френските кораби следят неотклонно брега. Промъкването през кордона на охраната ще бъде по-лесно в такава нощ.

Рийд наблюдаваше приближаването на лодката с нарастващ страх. Не искаше да изоставя Фльор. Някакво неясно усещане го предупреждаваше, че над Черната вдовица е надвиснала беда. Въпреки факта, че Фльор сама беше избрала пътя си, Рийд искаше да се върне във вилата и да я отведе, дори ако трябваше да я влачи ритаща и викаща.

Стържещ звук върна вниманието му към настоящето. Лодката беше стигнала до брега и дъното ѝ стържеше по пясъка в плитката вода.

— Влизайте — каза Уелдън.

— Чакайте — изрече Рийд. — Има нещо, което не знаете. Бях предаден. Инстинктът ми казва, че някой в организацията е изменник. Ще уведомя Портър, за да вземе мерки.

Протегна ръка, за да се ръкува с Уелдън.

— Пазете си гърба, Уелдън. Сега не знаем кой е приятел и кой е враг.

Уелдън стисна ръката на Рийд.

— Изненадан съм, но не и шокиран. Благодаря за предупреждението. Предайте поздравите ми на Портър и му кажете, че ще се свържа с него по редовните канали веднага щом науча нещо важно, което да докладвам.

Рийд пусна ръката на Уелдън и се отправи към лодката. Някой протегна ръка към него, той се качи и седна. Едва има време да махне за сбогом на Уелдън, преди двамата моряци да подкарат лодката.

— Не се тревожете за лейди Фонтен — викна Уелдън в мъгливия мрак. — Нищо лошо...

Само това успя да чуе Рийд над пляска на греблата, потапящи се в мътната вода. Обгърнаха ги гъсти валма мъгла. Рийд не виждаше никакъв кораб, нищо друго, освен обкръжаващата ги сивота. Започваше да се пита как ще намерят кораба, когато единият моряк се изправи и размаха фенера напред-назад.

Рийд затаи дъх, чакайки отговор от кораба. Неясна светлина се появи в далечината, несъмнено в отговор на сигнала им. Лодката леко промени курса си и се насочи към проблясващата светлина. След малко пред тях се появи силуетът на строен платноход. Когато стигнаха до кораба, им спуснаха въжена стълба и Рийд се покатери по нея. Една ръка се протегна и му помогна да прескочи релинга. След броени минути лодката беше вдигната на борда.

— Хубаво е да ви видя отново, Харууд. Извинете ме, би трябвало да кажа лорд Хънтърст. Добре дошъл на борда на „Мери Ан“.

— Пак се срещаме, капитан Скилинг — отвърна Рийд. — Трябваше да се сетя, че ще бъдете тук, за да ме върнете в Англия. В края на краищата, вие ме докарахте тук.

— Разбрах, че още се възстановявате. Мъглата преминава в дъжд, може би трябва да слезете долу и да си починете, докато маневрираме покрай френските патрулни кораби.

Все още блед след месеците затвор, Рийд пребледня още повече, ако това изобщо беше възможно. Не би могъл да понесе мисълта да бъде затворен в малкото пространство без никакъв въздух, което служеше като каюта. Дори мисълта за това го накара да потръпне.

— Ще остана горе, ако не възразявате, Скилинг — каза Рийд. — Затворът ме промени в много отношения и понякога не разбирам промяната. Изглежда съм развил непоносимост към затворени пространства.

— Както желаете, Хънтърст — отговори Скилинг. — Няколко седмици в провинцията и съм сигурен, че пак ще си бъдете какъвто бяхте.

Рийд се запита дали някога изобщо щеше да бъде такъв, какъвто беше преди. Най-големият му страх беше да не се превърне в идиот, ако остави демоните у него да вземат връх.

— Този път не отиваме в Лондон. Ще ви оставим на брега в Портсмут и после отиваме на друга мисия — каза Скилинг.

Рийд намери място за сядане върху един куп намотани въжета и загледа как водата бяга покрай кораба, докато моряците разгъваха платната, за да хванат вятъра. Отиваше си у дома. Трудно му беше да повярва, че неотдавна се молеше смъртта да дойде, че беше стигнал толкова близо до смъртта, колкото е възможно да стигне човек, без да влезе в гроба.

И тогава Фльор беше дошла, беше го измъкнала и го беше върнала към живота. Но въпреки всичките ѝ усилия тя не можеше да излекува мрака, загнездил се дълбоко у него.

Нощта отстъпи пред зората. Под светлината на деня стана ясно, че „Мери Ан“ успешно се беше изплъзнал от френските кораби, пазещи брега, и плуваше към Портсмут. Рийд се облегна на мачтата, обърна лице към изгряващото слънце и скоро заспа.

След два дни стигнаха Портсмут. Капитан Скилинг сложи в ръцете на Рийд кесия със златни монети, пратени от лорд Портър, пожела му приятен път и го прати на брега с лодката.

Рийд Харууд, новият граф Хънтърст, си беше у дома.

---

[1] Скъпа (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Добрият бог (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Рийд влезе в града, осъзнавайки, че няма подходящи дрехи. Грубото облекло, което носеше, подхождаше за селянин, а не за граф. Тъй като Портсмут беше сравнително голям град и той го познаваше добре, веднага се запъти към магазинчето на един шивач, където беше ходил и преди. Не искаше да се появи в Хънтърст Парк, изглеждайки като беден роднина.

— Лорд Харууд, добре дошъл — приветства го шивачът господин Сидли. — Доста време мина, откакто се отбихте за последно при мене за покупка. Какво мога да направя за вас, сър?

Рийд протегна ръце и се извърна леко.

— Разгледай ме добре, Сидли. Не изглеждам ли да имам нужда от нови дрехи?

Сидли нагласи очилата си.

— Изглеждате... Божичко, какво е ставало с вас? По-слаб сте, отколкото ви помня, и по-блед. И със селски дрехи. Да не сте боледували?

— Може да се каже — отговори Рийд, без да навлиза в подробности. — За колко време можете да направите нещо за мене? Не ми е възможно да стоя дълго в града. Брат ми се пресели в по-добрия свят и сега аз съм новият граф Хънтърст. Искам да се върна у дома в приличен вид.

Сидли се взря в Рийд и очевидно стигна до собствени заключения относно съмнителната му външност, бледото лице и отслабналата фигура. Като се прибави и внезапната му поява в пристанищен град, нямаше нужда човек да е гений, за да събере две и две и да се досети къде и защо е бил Рийд.

— Милорд, простете, не знаех за новото ви положение. Моля, приежете моите съболезнования за загубата на брат ви. Мога да ви приготвя костюм за вдругиден. Сега ще ви взема мярка и хората ми веднага ще започнат работа. Имате ли някакви предпочитания?

— Приличен костюм за езда, смятам. Ще купя кон и ще отида в имението в Келт. Бих искал син жакет, бяла риза и панталон за езда от еленова кожа. Разбира се, ще имам нужда и от ръкавици и ботуши за езда, но смятам, че могат да се купят лесно в такъв голям град.

Сидли кимна.

— Имам достатъчно материал, за да изберете. Ще се заемем ли с мерките?

Рийд прекара няколко минути в избиране на платове, после остана известно време неподвижен, докато Сидли вземаше мерките му. Щеше да си поръча цял нов гардероб, щом се върнеше в Лондон. Имаше дрехи в Хънтърст Парк, които щяха да му вършат работа, докато пристигнат новите дрехи по поръчка. Рийд каза на шивача да запише разходите на неговата сметка, инструктира го да достави готовите дрехи в хана „Червената лисица“ и излезе.

Отиде в един магазин за мъже, където си купи ръкавици, шал и бельо. Не си даде труда да купува шапка, защото не обичаше да носи шапки. Намери сравнително добре прилягащи ботуши при един обувар. Бяха направен за клиент, който не можеше да ги плати, и обуварят искаше да им намери купувач. Рийд плати, обу ги и излезе от магазинчето.

Ядене и стая за през нощта бяха следващото в разписанието му за деня. Рийд отиде в хана „Червената лисица“, където беше отседнал и преди, и плати за стая, ядене и баня. Изяде прекрасен обяд от хубаво английско говеждо, печени картофи и ябълков пай, залят с прясна сметана, а през това време приготвиха стаята му.

Изненада се приятно, когато намери ваната да го чака в стаята заедно с нещата, които беше купил в магазина за мъже и които бяха доставени, докато той обядваше. Съблече се бързо, влезе във ваната и взе сапуна, оставен наблизо на една пейка заедно с кърпа.

Рийд остана във ваната, докато водата започна да изстива, после се изсуши добре с кърпата и се просна гол на леглото.

Болка прекоси лицето му, когато помисли за Флър. Възнамеряваше да говори с Портър за опасната ѝ мисия веднага щом се върне в Лондон. Само Портър можеше да нареди завръщането ѝ в Англия и Рийд смяташе да го накара да направи това.

С добре запълнен стомах и чисто тяло той заспа веднага. Събуди се едва късно сутринта на следващия ден. След солидна закуска излезе

от хана, за да купи кон. И в това има късмет. Намери един пъргав черен кон с добра фигура и здрави зъби. Цената беше прилична и Рийд веднага сключи сделката. Собственикът беше толкова доволен, че добави напълно приемливо седло и амуниции. Рийд нарече коня Абанос, яхна го и се върна в хана.

Прекара останалата част от деня в безделие, мислеше за Флър и се питаше дали някога пак ще я види. Не минаваше и час, без да се сеща за нея.

Новите му дрехи пристигнаха рано на следващата сутрин, точно както беше обещано. Той се облече, доволен от това, че му прилягат добре, и напусна хана на гърба на Абанос след задоволяваща закуска. Усмиваше се на себе си. Ако продължеше да яде така, новият му костюм за езда скоро нямаше да му става.

След три дни Рийд стигна Хънтърст Парк в Кент. Заобиколи към конюшните и предаде Абанос на един непознат коняр.

— Какво е станало с Добсън? — запита Рийд.

— Отпратиха го след смъртта на графа, сър — отговори мъжът. — Поради някаква причина лейди Хелън и новият граф не го харесаха.

Лейди Хелън, съпругата на Джейсън. Кой, по дяволите, наричате себе си „новият граф“? Нещо странно ставаше тук, но Рийд залази въпросите си за себе си.

— Кой сте вие?

— Потър, сър — каза мъжът, докосвайки перчема си. — Вие на гости ли идвате?

— Аз съм Рийд Харууд, новият граф Хънтърст, братът на покойния граф.

Потър пребледня.

— Божичко, но вие сте мъртъв!

— Както виждате, съм напълно жив, Потър. Лейди Хелън тук ли е?

— Да, милорд. Милейди и сестра й лейди Дюбъри живеят тук, когато не са в Лондон. Новият граф също е тук.

— Аз съм новият граф — изрече Рийд през зъби.

— Но... казаха ни, че сте мъртъв.

— Аз съм на друго мнение, Потър. Не съм призрак.

Рийд се обърна рязко и се отдалечи. Кой беше този самозванец, представящ се като новия граф? Единственият роднина, който можеше

да претендира за графството, ако той самият умре, беше далечният му френски братовчед, а доколкото знаеше Рийд, Галар Дювал беше във Франция.

Рийд заобиколи, за да стигне до предната врата, и почука с месинговото чукче, за да обяви пристигането си. Макар че къщата сега беше негова, не му беше удобно да нахлува. Един непознат иконом отвори вратата. Рийд мина покрай него и влезе в елегантното фоайе.

— С какво мога да ви помогна, сър? — запита икономът.

— Кой сте вие?

Очевидно изненадан от грубия въпрос, мъжът се степта и изрече:

— Лоусън, сър. Мога ли да запитам кой сте вие?

По мраморното стълбище отекнаха стъпки. Рийд вдигна поглед и видя Хелън да слиза. Тя стигна до най-долната площадка и тръгна към вратата.

— Посетител ли имаме, Лоусън?

— Да, милейди, но още не е казал името си.

— Кажи на Лоусън кой съм, Хелън.

Ръката на Хелън литна към гърлото ѝ в мига, когато разпозна Рийд. Тя пребледня и припадна. Рийд я подхвана, преди да се свлече на мраморния под, после я внесе в приемната. Внимателно я постави на един диван и поръча на зашеметения Лоусън да прати да повикат камериерката ѝ. Той изхвъркна от стаята така, сякаш дяволът беше по петите му.

След минута една камериерка влетя в приемната с шишенце амоняк. Рийд го грабна и го поднесе под носа на Хелън. Тя ахна и едва не припадна отново, когато видя Рийд да стои пред нея. Той отново пъкна шишенцето под носа ѝ. Хелън изхълца и го отбутна.

— Ти си жив — каза тя, опитвайки се да се надигне. Широко отворените ѝ очи се плъзнаха по него. — Много си блед и слаб. Какво е ставало с тебе?

— Да кажем, че бях наложително задържан на място с отвратителна храна и без никакво слънце. Кажи ми кой, по дяволите, се представя за граф Хънтърст?

— Братовчед ти Галар Дювал. Той пристигна в Англия скоро след като съобщиха, че си изчезнал. Тогава Джейсън още беше жив. Ние с него и баба знаехме, че правиш нещо тайно за правителството, и когато изчезна, се уплашихме да не е станало най-лошото. Горедолу

тогава скъпият Галар пристигна в Хънтърст Парк да търси убежище от безредиците във Франция.

— Дювал е далечен братовчед — изръмжа Рийд. — Как умря Джейсън? Знаех, че здравето му не е много добро, все беше болнав, но смъртта му не беше ли по-скоро внезапна?

Хелън въздъхна.

— Докторът каза, че сърцето не издържало. Просто всеки ден отслабваше и един ден се събуди буквално на прага на смъртта. Опита се да ми каже нещо, преди да издъхне, но не разбрах нищо.

Рийд замря.

— Какво ти каза?

— Изрече само няколко несвързани думи, преди... да умре. Каза: „Кажете на Рийд да търси...“ — гласът ѝ секна, — „истината“. И после каза... — тя изтри една сълза — „нищо не е каквото изглежда“.

— Това ли е всичко?

Хелън кимна.

— Какво е искал да каже според тебе? — запита тя.

— Искане ми се да знаех. Но ако трябва да се намери някаква истина, бъди сигурна, че ще я намеря. Какво мисли баба за идването на Дювал?

— Сметна го за щастливо съвпадение. Как е можел да знае, че Джейсън умира или че ти си в неизвестност? Оказа се много полезен. Тебе толкова дълго те нямаше, всички предполагахме, че няма да се върнеш. Галар пое управлението на графството, въпреки че не беше обявен за законен наследник. Короната още разследва изчезването ти... — Гласът ѝ трепна. — Но Галар видя, че персоналът е небрежен, и уволни повечето хора. Лично аз нямаше да мога да го направя.

— Значи всички сте се отказали от мене.

— Какво трябваше да мислим? Беше минала една година. Джейсън го нямаше, а Галар беше тук, когато имах нужда. Всички предполагахме, че той ще бъде определен за наследник на титлата на Джейсън.

— Дори баба?

— Е, без нея. Тя не губеше вяра, че ще се върнеш. Търсеше всякакви канали, за да научи какво е станало с тебе. Страхувам се, че беше доста настоятелна в преследването на истината.

— Слава богу за баба. Нейната настоятелност е причината да бъда тук днес.

— Всички сме благодарни — измърмори Хелън.

В гласа на Рийд се долавяше лека подигравка.

— И къде мога да намеря този образцов мъж, който се е представил за граф, когато е станало нужда?

— Излезе на езда с Вайълет. Тя дойде да живее тук с мене след смъртта на Джейсън. Трябва скоро да се върнат.

— Отивам в стаята си. Кажи на някой лакей да дойде да ми каже, когато се върне Дювал, и помоли Дювал да ме чака в кабинета.

Болезнено изражение сгърчи лицето на Хелън.

— Ами... ъ-ъ... стаята ти...

Рийд вдигна ръка.

— Не, не ми казвай. Дювал е заел спалнята ми.

— Е, не му беше удобно да ползва голямата спалня със свързващата врата. А твоята стая беше следващият най-удобен вариант.

— Да преместят нещата му в друга стая — заповяда Рийд. — Ти можеш да задържиш голямата спалня, моята спалня ми е много удобна. Освен това скоро ще замина за Лондон. Трябва да се уточнят подробностите по наследяването и да посетя адвокатите и банкерите на Джейсън.

Той излезе. Имаше много неща, за които да мисли, преди да замине за Лондон — за смъртта на Джейсън и последните му думи, за внезапното пристигане на далечен братовчед, предявил претенции за титлата, и за издайника, който го беше предал. Някак трябваше да сглоби парчетата и да разреши загадката.

Рийд тръгна по коридора към кухнята, където очакваше да намери госпожа Уолтърс, милата закръглена женица, която помнеше от младини. Вместо това намери един слаб мъж със строго лице, който размахваше дървена лъжица и крещеше на три изплашени младички кухненски прислужнички.

— Кой сте вие и какво правите в моята кухня? — запита мъжът с френски акцент.

— По-важното е вие кой сте — отвърна Рийд, отказвайки да бъде сплашен.

Започваше да вижда някаква последователност. Дювал беше уволнил всичките му лоялни прислужници.

Отправяйки възмутен поглед към Рийд, готвачът изрече:

— Аз съм Жюл, не че това ви засяга.

— Напротив, засяга ме. Аз съм граф Хънтърст. Имението И всичко в него е под мое управление.

Жюл засъска:

— Вие не сте графът, monsieur. Граф Хънтърст е французин.

— Така ли? — отвърна лаконично Рийд. — Какво е станало с госпожа Уолтърс?

Жюл сви рамене.

— Не знам.

Рийд се обърна към изплашените прислужнички.

— Някоя от вас знае ли какво е станало с госпожа Уолтърс?

Мълчание.

— Не се страхувайте, говорете. Жюл вече няма никаква власт в кухнята. Уволнявам го още сега.

— Не можете да го направите! — изфуча Жюл. — Само графът може да ме уволни.

— Аз съм Рийд Харууд, новият граф и правя каквото ми харесва в собствения си дом. Съберете си нещата и изчезвайте.

— Но... но вие сте мъртъв. Лорд Хънтърст...

— Господин Дювал.

— Господин Д-Д-Дювал — повтори Жюл, запъвайки се на името — ме увери, че сте мъртъв.

— Както виждате, съм напълно жив.

Жюл отстъпи и избяга навън. Рийд се обърна отново към прислужничките.

— Коя от вас ще ми каже къде да намеря госпожа Уолтърс?

— Тя живее в селото с дъщеря си — каза едно от момичетата, което не изглеждаше на повече от четиринадесет или петнадесет години.

— Как се казваш?

— Поли, милорд. Наистина ли сте графът?

— Наистина съм.

Поли се усмихна.

— Много съм доволна.

Рийд отвърна с усмивка:

— Иди да ми доведеш госпожа Уолтърс, Поли. Кажи й, че нейният лорд Рийд иска тя да се върне в имението.

Момичето изхвъркна от задната врата. Рийд се обърна към останалите две.

— Вие продължавайте да си вършите работата, докато дойде госпожа Уолтърс.

Рийд беше така сигурен, че госпожа Уолтърс ще се върне, че излезе от кухнята и отиде в кабинета. Когато наближи предния салон, дочу гласове и се запъти натам. Трима души — двама мъже и една жена — бяха в салона. Позна Вайълет, сестрата на Хелън, и Жюл. Предположи, че третият е Галар Дювал, парвенюто, който беше влязъл в ролята на граф.

Рийд спря до вратата, за да послуша разговора, който се водеше изцяло на френски.

— Кой беше този човек, който дойде в кухнята и ме уволни? — оплакваше се на висок глас Жюл. — Вие сте графът, нали?

— Графството е мое, уверявам ви — каза Дювал, опитвайки се да успокои развълнувания готвач. — Кой ви е казал нещо друго? Кой ви е уволнил без мое позволение?

Рийд огледа Дювал, отбелязвайки елегантния стил на дрехите му, котешките му мустачки и невзрачното телосложение. Висок и слаб, той не приличаше на мъжете от рода Хънтърст, макар да беше далечен роднина.

Влезе в салона.

— Аз уволних Жюл. Той ме обижда. Повиках госпожа Уолтърс да бъде отново готвачка тук.

Вайълет веднага позна Рийд. За разлика от Хелън, която припадна, Вайълет писна и се хвърли към него.

— Рийд, ти си жив! Слава богу! Баба ти толкова ще се зарадва.

Дювал зяпна, пребледня и залитна назад. Прокашля се няколко пъти, сякаш нещо беше заседнало в гърлото му. Рийд обърна искрящия си сребрист поглед към самопровъзгласилия се граф.

— Вие трябва да сте Галар Дювал.

Дювал захъмка и се запъна, преди да изрече:

— Мислех... тоест, предположих... искам да кажа... вие сте извънредно щастлив човек. — Протегна ръка. — Добре дошъл у дома,

милорд. Направих само това, което смятах за необходимо, за да вървят нещата гладко във ваше отсъствие.

Рийд остана да гледа протегнатата ръка на Дювал цели три мига, преди да я поеме, защо го смята за щастлив човек?

— Веднага ще преместя нещата си от вашата стая.

— Не се тревожете. В момента ги местят.

— Ще ни кажеш ли какво стана с тебе? — запита Вайълет, премигвайки ситно със сините си очи срещу него.

— Със сигурност не, лейди Вайълет. Моите приключения не са за нежни уши. Сега, ако ме извините, отивам в кабинета си, за да опитам чудесното бренди на брат ми, докато чакам госпожа Уолтърс.

Жюл забърбори бързо на френски. Дювал го накара да млъкне и го дръпна в дъното на салона.

— Най-после сме сами — измърка Вайълет, вкопчила се в ръката на Рийд. — Мисля, че едно бренди ще ми дойде добре след подобен шок. Нали не възразяваш, ако дойда с тебе?

Вайълет Дюбъри беше от жените, които Рийд би нарекъл мъжемелачки, и определено би предпочел да пие брендите си сам, за да може да помисли над странния развой на събитията.

— Току-що се връщам, Вайълет, и имам нужда да остана за известно време сам. Ще се видим на вечеря тази вечер... тоест, ако госпожа Уолтърс приеме отново да бъде готвачка.

— Много добре — нацупи се Вайълет. — Но много се радвам да те видя жив и здрав, нали знаеш? — Надигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Добре дошъл у дома, милорд. Лично аз съм щастлива, че те виждам, дори ако Галар не е щастлив.

Вайълет нахално притисна гърдите си към неговите. Рийд не се интересуваше от нея и никога нямаше да се заинтересува. Тя определено не беше негов тип. Изобщо не беше като Флър.

— Мислиш, че Дювал не се радва да ме види?

Дългите мигли на Вайълет трепнаха чаровно.

— Дори глупак би могъл да види, че не е очаквал да се появиш. — Тя стисна ръката му. — Но ето те тук, жив и здрав, по-слаб и блед, отколкото те помня, но все пак красив.

Рийд я отдели от себе си.

— Наистина искам да остана сам, Вайълет. Нали не възразяваш?

— Малко — каза тя, — но разбирам. Ще се видим на вечеря.

След като Вайълет изхвъркна, Рийд отиде към бюрото и седна. Спомни си как баща му седеше тук, после Джейсън. Сега беше негово. Някак си не му се струваше редно. Но по-добре той, отколкото Дювал.

Къде се вместиаше Дювал във всичко това? Той смяташе да разреши тази загадка. Още мислеше за тайните на живота си и за появата на Фльор в него, когато дойде госпожа Уолтърс. Рийд я покани да влезе.

— Лорд Рийд! — възкликна закръглената готвачка с пухкави бузи и посивяла коса. Беше работила в Хънтърст Парк от младини, както и майка ѝ преди нея. — Добре дошъл у дома. Всички се страхувахме от най-лошото, когато изчезнахте. Тогава лорд Джейсън умря и не ни се стори хубаво този французин да претендира за титлата. — Тя праметна престилката над главата си. — Всички бяхме уволнени и заменени с нови хора.

— Това исках да обсъдя с вас, госпожо Уолтърс. Уволних френския готвач и бих искал да се върнете на старата си работа. Искате ли?

— Дали искам? О, да, милорд. Дъщеря ми има пет дечица и няма достатъчно място за тях, камо ли за мене. Много ще се радвам да се върна в Хънтърст Парк. Това е единственият дом, който някога съм познавала.

— Ами Роджърс? Знаете ли къде можем да намерим иконома?

— Отиде в Лондон на друга работа.

— А! Добре, поне, че вие сте тук и искате да се върнете. Можете ли да започнете веднага? Кухненските прислужнички имат нужда от напътствия. В момента приготвят вечерята.

Госпожа Уолтърс стана, явно нямайки търпение да започне работа:

— Не знам какво е замислил французинът за вечеря, но ще остана — и излезе.

Рийд се приближи към бюфета, наля си чашка бренди и остави течността да се спусне по гърлото му. Имаше намерение утре да разгледа счетоводните книги заедно с управителя на имението, после да прекара няколко дни в посещения при арендаторите и след това да замине за Лондон.

Рийд бързаше да поговори с Портър за предателя и да доведе докрай процедурите по наследяването. С все още объркани мисли той

се изкачи по стълбите към спалнята си, за да намери в гардероба си нещо подходящо за вечеря.

Камериерката държеше куп употребявани чаршафи, когато Рийд влезе в стаята. Тя направи реверанс и изтича навън. Рийд отвори гардероба, доволен да намери непокътнати всичките дрехи, които беше оставил там. Повечето от нещата висяха вътре още от времето, когато беше напуснал университета, и не ставаха на вече възмъжалата му фигура преди заминаването за Франция. Сега му ставаха доста добре. Питаше се защо Джейсън ли ги е задържал.

Макар да се надяваше икономът му, който му служеше и като камериер, да го чака в лондонската му ергенска квартира, се страхуваше, че очаква прекалено много от човека. Толкова време беше отсъствал, че нямаше да обвини Ъпдайк, ако си е намерил нов работодател.

Стори му се, че изглежда достатъчно добре в старомодното си облекло, когато се запъти надолу за вечеря. Беше избрал черен жакет и бухнали панталони, обикновени дрехи за вечеря в провинцията. В дъното на гардероба беше намерил един чифт обувки, които обичаше, и ги обу за вечерята. Все едно беше открил стари приятели.

Всички бяха седнали, когато той влезе. Въпреки отличното ядене, което им беше приготвила госпожа Уолтърс, на Рийд му се стори, че Дювал изглежда смутен. Ноздрите му трепкаха, ъглите на, устата му бяха извърнати надолу. Почти не говореха и когато дойде ред на десерта, Дювал се прокашля и каза:

— Възнамерявам да замина утре сутрин.

— Заминавате ли? — извика Хелън. — Къде ще отидете?

Той сви рамене по галски.

— В Лондон, предполагам. Време е да се запозная с някои мои съотечественици. Разбрах, че в Лондон има цяла колония емигранти.

— Вероятно и аз ще ви последвам в Лондон след няколко дни, веднага щом се уверя, че работите в Хънтърст вървят гладко. Господин Дънбар още ли е управител на имението? — обърна се Рийд към Дювал. — Или е поредният верен служител, когото сте уволнили?

Дювал се размърда нервно на стола си.

— Не видях основания да уволнявам Дънбар. Той се справя отлично с работата си.

— Чудесно е да знам, че в имението има някой, когото цените — отвърна провлечено Рийд.

Хелън изведнъж грейна.

— Защо не отидем всички в Лондон? Господ знае, че една промяна може да ми се отрази добре, и съм сигурна, че Вайълет ще се съгласи. В лондонската къща има достатъчно стаи за всички ни.

Рийд задуши един стон. Вярно беше, че в къщата имаше място за десетина души, но идеята да я споделя с Хелън и Вайълет не му се понрави.

— Знам, че официално съм в траур, но мога да ходя на гости и да имам някакъв социален живот. А ти можеш да ни кавалерстваш на нас двете с Вайълет на всичките вечерни събития.

— О, да — възкликна Вайълет и плесна с ръце. — Точно Лондон ни трябва! Не ни трябва много време да си съберем багажа, а Малкият сезон току-що е започнал. Най-много би ми харесало Рийд да ме съпровожда.

Той не можеше да им откаже да ползват къщата, защото сам нямаше намерение да отсяда там. Предпочиташе ергенското си жилище, където личният му живот можеше да си остане личен. Беше купил градската си къща, когато Джейсън беше обявил намерението си да се ожени за Хелън. Парите бяха от имуществото на майка му, специално завещани на него.

— Можете да ползвате лондонската къща, когато и колкото пожелаете — каза Рийд. — Аз ще отседна в моята градска къща. Колкото до съпровождането на вас двете с Вайълет, може би ще имам възможност от време на време, но не толкова често, колкото може би ще желаете. Започнете веднага да се готвите за път, защото смятам да замина веднага щом бъда сигурен, че тук работите вървят гладко.

Извини се и потърси уединението на кабинета си. Нямаше търпение да понася умилкванията на Вайълет, глупостите на Хелън или цупенето на Дювал. Седна пред бюрото и написа бележка на господин Дънбар с молба да се яви в канцеларията на имението в девет часа на следващата сутрин, а после прати един лакей да отнесе съобщението.

След като направи това, той се облегна на стола си и се замисли за Флор. Дали е добре? Дали се държи далече от Дяволския замък

след последното фиаско? Почукване на вратата го извади от мислите му.

— Влезте.

Влезе Хелън.

— Може ли да поговорим, Рийд?

— Разбира се. Заповядай, седни и кажи с какво мога да ти помогна.

— Става думи за Вайълет.

Рийд се намръщи.

— Какво за Вайълет?

— Това, че стои при мене в провинцията, пречи на социалния й живот. Тя е привлекателна жена, ако не си забелязал. Има и голяма зестра. Можеше да попаднеш на нещо по-лошо.

Веждите на Рийд се вдигнаха.

— Не си търся съпруга, Хелън.

— Баба ти има какво да каже по този въпрос. С Джейсън не бяхме достатъчно щастливи да създадем наследник, така че сега това е твое задължение.

— Едва съм се върнал у дома, не ме притискай. Знам, че един ден ще се ожения, но няма да е скоро. Още не съм изглупял. Колкото до Вайълет, щом е толкова привлекателна, както казваш, ще си намери съпруг, преди сезонът да е свършил. Има ли още нещо? — запита той с тон, който предполагаше край на разговора.

Хелън стана и излезе със зачервено от недоволство лице. Останал отново сам, Рийд написа бележка до баба си, смятайки да я изпрати на сутринта. Старата дама вероятно нямаше търпение да го види. Портър сигурно вече й беше казал, че внукът й е жив. Рийд си представяше как баба му подрежда дебютантките и наследничките от сегашния сезон, за да му ги представи за оглед.

ГЛАВА 7

На следващата сутрин Рийд разбра, че Галар Дювал е заминал скоро след разсъмване. Това му хареса. Той закуси и отиде в канцеларията на имението за срещата с господин Дънбар точно в девет часа. Прекараха целия ден и част от следващия в преглеждане на книгата, които Рийд намери в отличен ред. На следващия ден отидоха на оглед в имението, като по пътя спираха, за да говорят с арендаторите.

Спретнатите къщички изглеждаха добре поддържани, градините бяха пълни с плодовете на труда на работещите. Рийд беше доволен. Джейсън се беше оказал добър стопанин, той се надяваше, че ще бъде на висотата на брат си.

Трябваше му още два дни, за да уреди всичко както трябва в Хънтърст Парк и по-далечните ферми. Когато обяви намерението си да замине за Лондон на следващия ден, жените казаха, че са готови да тръгнат с него. Той си опакова малко дрехи. Всичко друго възнамеряваше да поръча при лондонски шивачи.

На сутринта, когато трябваше да заминат, семейната карета на фамилията Хънтърст беше докарана и натоварена със сандъците и кутиите за шапки на дамите. Те самите излязоха от къщата с най-хубавите си черни пътни костюми и шапки с пера и се качиха в каретата. Когато Рийд доведе коня си, Вайълет запита:

— Няма ли да пътуваш с нас в каретата?

Боже опази.

— Смятам да яздя Абанос до града. Не е далече. Ще избързам напред да се уверя, че всичко в къщата е готово за пристигането ви. — Поздрави ги, вдигайки камшика си за езда. — Приятен път, дами.

Преди дамите да стигнат в лондонското имение на Хънтърст, Рийд вече се беше уверил, че всичко там е наред. Завари всичките стари прислужници и това много го зарадва. Очевидно Галар Дювал не се беше опитал да упражнява авторитета си в Лондон.

Рийд не изчака пристигането на дамите, а се отправи към градската си къща веднага след като се видя с прислугата. Тъй като жилището му беше близо до семейното имение, не му се налагаше да пътува дълго. Върза коня си на коневръза, качи се по стълбите към предната врата и почука. Нямаше ключ. Всичките му вещи бяха конфискувани при залавянето. Макар да знаеше, че градският му дом вероятно е празен и няма смисъл да чука, все пак почука.

Вратата беше отворена от висок човек с дълги бели бакенбарди и рядка коса на темето. Той се ухили от ухо до ухо, когато видя Рийд да стои пред него.

— Добре дошъл у дома, милорд.

Смаян, че вижда своя служител и приятел, Рийд стисна ръката му и го потупа по гърба.

— Божичко, Ъпдайк, още си тук!

Ъпдайк изсумтя обидено.

— Че къде да бъда, милорд?

Отвори вратата и Рийд влезе вътре. Всичко беше точно както го беше оставил. Господи, колко хубаво беше да се прибереш у дома.

— Честно казано, Ъпдайк, не очаквах да бъдеш тук. Мина повече от една година. Като че ли всички ме смятат за умрял.

— Не и аз, милорд. Силно вярвам в способността ви да оцелявате и в най-лошите обстоятелства.

— Къде е персоналът? Намерили ли са си друга работа?

— Госпожа Пийбоди остана, успях да задържа и една прислужничка да ѝ помага.

— Но ти как успяваше да плащаш заплати — и на тях, и на себе си?

— Вие оставихте пари в касата, ако си спомняте. Справихме се.

— И аз — спомни си Рийд, — но една година е много време.

— Вие ми плащахте добре през годините. Допълних парите, които оставихте, с моите спестявания, за да поддържам къщата в прилично състояние във ваше отсъствие.

Рийд поклати глава. Как би могъл да възнагради такава лоялност?

— Ще ти се отплатя, Ъпдайк.

— Стаята ви е готова. Лорд Портър съобщи преди няколко дни, че сте пристигнали в Англия и скоро ще се върнете в Лондон. С

госпожа Пийбоди не знаехме дали ще отседнете тук или в имението Хънтърст, но за всеки случай приготвихме жилището за пристигането ви.

— Ела в кабинета ми, Ъпдайк. Искам двамата да пийнем нещо, за да отпразнуваме завръщането ми. Не знаеш колко малко оставаше да опна петалата.

Рийд тръгна към кабинета, спирайки за миг пред отворената врата, за да вдъхне аромата на кожа, тютюн и мебелен лак. Стаята беше най-удобната в къщата, запълнена с кожени кресла, махагоново бюро, камина и стени, целите в рафтове с книги.

— Сега ще донеса брeндитo — каза Ъпдайк, отивайки към Рийд се приближи към прозореца и се взря навън към мъглата, вдигаща се от Темза, огънат, горящ в камината, беше изключително приятен.

— Откъде се сети да запалиш огън? — запита Рийд. — Даже и аз не знаех кога ще пристигна в Лондон.

— Паля огън тук всеки ден, откакто лорд Портър ме осведоми за завръщането ви.

Подаде на Рийд чашка брeнди и вдигна своята за тост.

— За безопасното ви завръщане и трайно добро здраве, милорд. Да живее новият граф Хънтърст.

Рийд потъна в едно кресло, вдигна чашата си и отпи оценяващо от кехлибарената течност.

— Седни, Ъпдайк.

— Сега вие сте графът, милорд. Няма да бъде уместно.

— Уместно е, ако аз кажа, че е.

Ъпдайк приседна на ръба на един стол.

— Мога ли да запитам какво стана с вас в дългото ви отсъствие?

Рийд се вгледа в течността в чашката си.

— Ще говоря за това само веднъж, Ъпдайк, и никога повече. Причината да ти го разкажа, е, че понякога ще има моменти, когато ще изглеждам не на себе си и няма да можеш да говориш с мене. Можеш ли да повярваш, че само преди няколко седмици се молах да умра?

— Вие ли, милорд? Никога!

— Истина е, Ъпдайк. Единственото, което ме държеше жив, беше болката. Тъй като си мой камериер, ще ме виждаш съблечен и ще разбереш, че преживях такива страдания, каквито никой човек не бива

да преживява. Имаше дни, в които направо си мечтаех смъртта да дойде колкото може по-скоро.

Ъпдайк пребледня.

— Какъв ужас, милорд. В някакъв затвор ли сте били? Как избягахте?

— Казваше се Дяволския замък. Оцелях по чудо. Не мога да ти кажа всички подробности, въпреки че ти вярвам безрезервно.

Рийд описа първия път, когато беше видял Фльор под облика на Черната вдовица. Дори тогава беше разбрал, че тя е нещо изключително. Не знаеше доколко е изключителна, докато не го беше измъкнала от Дяволския замък, за да го гледа, докато оздравее.

— Не мислете повече за това ужасно време, милорд — каза Ъпдайк, докато ставаше. — Моля, приемете моите съболезнования за смъртта на брат ви. И мога ли да добавя, че вие ще бъдете прекрасен граф. Ще кажа на госпожа Пийбоди, че сте пристигнали. Сигурен съм, че ще се развълнува. Ако сте гладен, може веднага да ви приготви нещо студено за ядене.

Рийд се усмихна, щастлив, че напуска темата за затвора. Точно сега духът му беше бодър и той искаше да го запази такъв.

— Някакво леко ядене ще бъде добре дошло. Ще ям в моята стая. Понеже няма други слуги, ще се задоволя с кана гореща вода вместо вана. Утре можеш да отидеш в агенцията за наемане на прислуга и да наемеш пълен комплект помощници.

Излезе от кабинета малко след Ъпдайк и се качи по стълбите към стаята си. Нищо не се беше променило, помисли той, докато погледът му се плъзгаше по драперията в ловджийско зелено и завесите около леглото. Тъмната мебелировка в мъжки стил беше лъсната до блясък, в камината весело танцуваше огън. Никога не се беше чувствал толкова добре у дома си.

На вратата се почука.

— Влезте — извика Рийд.

Госпожа Пийбоди влезе в стаята, следвана от камериерка с поднос в ръце.

— Добре дошъл у дома, милорд — изрече сияеща госпожа Пийбоди и направи несръчен реверанс. Рийд я подхвана и я задържа. — Не сме спирали да се надяваме, лорд Рийд — обяви жената. — Ние

с Ъпдайк и Мери — посочи към почервенялата камериерка — не изгубихме надежда. Сега ще останете ли у дома?

— Задълженията ми като граф ще ме държат в Англия, затова се съмнявам, че отново ще замина, но вълнението от предишната работа ще ми липсва.

— Чудесно е, че сте си в безопасност у дома. — Загриженият ѝ поглед го обгърна от глава до пети. — Да ви е сладко, милорд, изглеждате така, сякаш би ви се отразило добре да похапнете нещо солидно. Много сте слаб и блед. Тази вечер няма нищо кой знае какво, но обещавам, че утре ще бъде по-добре. — Тя махна на камериерката. — Ела, Мери, имаме много работа, трябва да се приготвим за пристигането на новата прислуга.

Рийд изяде отличната студена закуска, състояща се от резени шунка, ростбиф и сирене, придружени от хрупкав хляб и ябълки. Наяде се до насита и тъкмо беше пуснал сърцевината на ябълката в чинията си, когато Ъпдайк пристигна с горещата вода.

Камериерът погледна към дрехите на Рийд.

— Да ви помогна ли да се съблечете, милорд?

— Тази вечер ще се справя сам, Ъпдайк. Дрехите, които оставих, още ли са в гардероба ми?

— Да, милорд, и мога ли да кажа, че са по-добри от това, с което сте облечен сега.

— Нямах голям избор, Ъпдайк. Нямах да ме пуснеш да вляза, ако ме беше видял с дрехите, които ми дадоха за пътуването до Англия. Решил съм да си поръчам нов гардероб за сегашното ми по-слабо телосложение.

— Много мъдро от ваша страна, милорд. Лека нощ тогава.

Рийд се изми и се приготви за сън, изтощен от дългата езда до Лондон и възбудата от пристигането у дома. Знаеше, че трябва един ден да се премести в лондонското имение на рода, но още не беше готов. Заспа веднага, съзнавайки, че има много работа за вършене на следващия ден. Посещенията при баба му и лорд Портър щяха да бъдат първата задача за деня.

Оттатък Ламанша, във Франция, Фльор се взираше в тъмната нощ през предния прозорец на вилата. Рийд ѝ липсваше — още повече,

отколкото ѝ липсваше Пиер. В краткото време, през което беше познавала Рийд, той беше станал извънредно важен за нея. Толкова важен, че му беше позволила да се люби с нея. Когато беше започнала да работи за лорд Портър като Черната вдовица, се беше заклела да държи живота си свободен от романтични обвързвания. А това означаваше да се държи надалеч от мъжете, които спасяваше.

Но Рийд беше различен. Нещо властно у него я беше привлякло от мига на първата им среща. Възхищаваше я неговата решимост да се възстанови въпреки вредите, нанесени на душата му, физическите рани и изтощеното тяло. Той я беше вдъхновил, беше я накарал да се привърже силно към него, толкова силно, че да забрави клетвата си да държи чувствата си под контрол.

Щеше ли някога отново да го види, запита се тя. Сериозно се съмняваше. В деня, когато обискираха вилата, тя беше почувствала, че чукът на съдбата е надвиснал над нея. Фльор сериозно се съмняваше, че ще може да действа още дълго като Черната вдовица, и смяташе скоро да прати съобщение на Андре. Вероятно би могла да отиде на друго място близо до друг затвор и да продължи работата си.

— За какво мислиш, *ma petite*? — запита Лизет, идвайки при нея.

— Мисля за много неща, Лизет.

— А, нека да предположа. Мосю Рийд едно от тях ли е?

— Може би. Помоли ме да замина за Англия с него.

— Защо отказа? Споменал ли ти е за брак?

— И двамата знаем, че не мога да се омъжа за него. Той има нужда от наследник, а аз не мога да му го дам. Мога по-добре да служа на Англия тук.

— Време е да напуснеш Франция, Фльор, и двете го знаем. Чувстваш го тук... — тя докосна сърцето ѝ, — точно както и аз. Рисувах много, ако останеш.

Фльор се извърна от прозореца.

— Ела, седни при мене, Лизет. — Двете жени седнаха една срещу друга пред камината. — Трябва да направя нещо, преди да замина.

— Какво, *ma petite*?

— Трябва да спася доктор Льоклер от Дяволския замък. Той означава много за Рийд и искам да го направя за него. После ще мисля за заминаване.

— Много скоро е! — извика Лизет, явно разтревожена. — Властите са подозрителни. Ако изведеш още един мъж от Дяволския замък, това може да бъде край за тебе.

— Трябва да опитам, Лизет. Имаш разрешението ми да заминеш, ако искаш. Не искам да те излагам на опасност. Ще имам нужда от Антоан и Гастон за спасяването, но и те ще бъдат свободни да заминат, щом Лъоклер излезе от затвора.

— Да те напусна? — изрече ужасена Лизет. — Никога!

— Много добре, тогава. Ще се приготвя за посещение в Дяволския замък. И ти обещавам, Лизет, това ще бъде последният път, когато някой в Дяволския замък ще види Черната вдовица.

Рийд се събуди рано и повика Ъпдайк. Верният камериер му помогна да се облече. Макар че дрехите висяха на отслабналата му фигура, поне бяха в тон в актуалната мода. Госпожа Пийбоди му поднесе обилна закуска от яйца, шунка, бъбреци, домати, препечен хляб, мармалад и силен чай, точно както го обичаше. Рийд остана да работи в кабинета си до десет часа. Ъпдайк вече беше отишъл в агенцията за наемане на персонал, когато Рийд излезе, за да отиде да посети баба си.

Изпълненият с достойнство иконом Мартин му отвори вратата на къщата. Рийд му подаде шапката си — нещо необходимо в града, макар че не обичаше да носи шапки. Седна да чака в приемната, докато икономът отиде да осведоми господарката си за пристигането на внука ѝ.

— Милейди ще ви приеме в дневната си — обяви икономът, когато се върна. — Моля, последвайте ме.

Вдовстващата графиня Хънтърст се беше настанила в шезлонга си, когато Рийд влезе. Освен няколкото нови бръчки тя не се беше променила много за една година. Той се приближи, наведе се и целуна сбръчканата ѝ буза.

— Скъпо момче — каза тя, изтривайки една сълза от очите си. — Страхувах се, че вече никога няма да те видя. Семейството ни беше толкова объркано след смъртта на Джейсън. Направих всичко, което можах, за да те върна.

— Спаси ми живота, бабо — каза Рийд. — Ако не беше ти, щях да умра на едно толкова тъмно и противно място, че не искам да мисля за това, още по-малко пък да говоря за него. Но мога да ти кажа, че бях предаден.

— Предаден! — Вдовстващата графиня се взря в лицето му. — Виждам страданията, които си преживял, отразени в очите ти. Няма нужда да ми разказваш, скъпо момче. — Подкани го да седне на дивана. — Ела, седни до мене. Кажи ми как избяга от това адско място, за което говориш.

Рийд отвърна поглед. Настъпи мълчание. После той изрече:

— Един ангел дойде за мене. Тя ме отведе, когато вече призовавах смъртта.

Тънките бели вежди на графинята се вдигнаха.

— Този ангел има ли си име? Бих искала да я възнаградя или поне да ѝ благодаря.

— Благодаря на лорд Портър. Неговите агенти ме намериха.

— Виждам, че ти е мъчително да говориш за това, скъпо момче. Много се радвам, че си вече у дома. Внезапната смърт на Джейсън беше такъв шок, толкова скоро след изчезването ти. Не знаех какво ще стане със семейството. Ти си последната ни надежда за наследник. — Изгледа го строго.

— Имай предвид, вече никакво шляене по света на опасни мисии. Ако не ми беше казал за лорд Портър и работата ти за правителството, преди да заминеш, нямаше да знам от кого да искам безопасното ти връщане. Заплаших да отрежа интимните части на лорд Портър и да ги дам на хрътките, ако не те намери. Бях готова да отида дори при краля, ако станеше нужда.

— Разрошила си доста пера — засмя се Рийд. — И ти благодаря, че не споменавах отслабването и бледността ми. Съвършено ясно ми е как изглеждам.

— Това не е нещо, което няколко седмици добро английско хранене да не може да поправи. Какви са плановете ти?

— Трябва да докладвам на лорд Портър веднага щом изляза оттук. Той трябва да знае, че в организацията има изменник. Ако времето позволи, ще намина към шивача си.

— И аз щях да предложа същото. Сега, като си вече у дома, трябва да се съсредоточиш върху намирането на съпруга и да започнеш

да пълниш детската стая. Тази година има доста препоръчителни дебютантки. Можеш да избираш.

Рийд стана.

— Има достатъчно време да обсъждаме това по-късно, бабо. Трябва най-напред да се възстановя изцяло, да потърся старите приятели и да вкуся някои от насладите, които предлага Лондон, преди да мисля за женитба. Сега отивам да говоря с Портър. Впрочем, Хелън и сестра ѝ Вайълет са отседнали в лондонското имение. Ако имаш нужда от мене, търси ме в градската ми къща.

— Не си в имението? Сега е твое, нали знаеш.

— Знам, но мисля, че е най-добре да задържа собственото си ергенско жилище, докато дамците са в имението.

— Хммм. Доколкото си спомням, Вайълет Дюбъри е привлекателна жена. Има прилична зестра, извънредно подходяща е. Можеше да попаднеш и на нещо по-лошо, Рийд.

— Моля те, бабо, не ми натрапвай Вайълет. Сам ще си избира съпруга, когато дойде време, и няма да е Вайълет. — Замълча. — И искам да поговорим за Галар Дювал малко по-късно.

Рийд я целуна отново по бузата и се сбогува. Уайтхол беше следващата спирка по маршрута му. Той намери кабинета на лорд Портър и беше приветстван от господин Уейнрайт, секретар на Портър. Лордът оглавяваше група тайни агенти, работещи за външното министерство.

— Лорд Портър ви очаква — каза Уейнрайт. — Сега Хенри Демпси е при него, но очаквам, че ще приеме и вас, защото и двамата сте агенти на короната.

Уейнрайт провря глава в кабинета на Портър и обяви пристигането на Рийд.

— Елате, Хънтърст — каза Портър.

Уейнрайт задържа вратата отворена за Рийд.

Рийд влезе в кабинета и кимна на Демпси, докато се ръкуваше с Портър. Знаеше, че Демпси е част от организацията, но не го познаваше добре. Портър някога му беше казал, че Демпси говори безупречен френски, също като него, и работи във Франция. Явно пътищата им не се бяха пресичали, защото Рийд не го беше виждал, докато беше на континента.

— Скоро ли се върнахте от Франция? — обърна се Рийд към Демпси.

Другият като че ли беше разтърсен и донякъде объркан. Рийд не можеше да си представи какво ли би могло да го притеснява.

— В Англия съм от по-малко от две седмици. — Демпси заекна, питайки: — Д-да не сте били болен? Помня ви по-як.

— Това е дълга история — изрече Рийд, не желаейки да разкрива повече пред него. Докато не узнаеше кой го е предал, подозираше всички.

Портър трябва да беше усетил нежеланието на Рийд да говори, защото каза:

— Вярвам, че засега приключихме, Демпси. Скоро ще се свържа с вас за следващата ви задача. Още не съм решил къде ще бъдете най-необходим.

Безцеремонно отпратен, Демпси пожела приятен ден на двамата и се сбогува. Преди да стигне до вратата, хвърли последен поглед назад, сякаш нещо у Рийд го озадачаваше.

— Усетих, че искате да говорим насаме — каза Портър, щом вратата се затвори зад Демпси. — Седнете. Разговорът обещава да бъде дълъг и интересен. Защо не започнете със залавянето и затварянето?

— Първо искам да ви благодаря, че не оставихте камък непреобърнат, за да ме откриете. Малко хора знаят за Дяволския замък. Мислех, че наистина ще умра в тази адска дупка.

— Търсихме ви навсякъде и се страхувахме, че сте мъртъв. Ако не беше баба ви, можеше да се откажем. — Той се подсмихна. — Тя ме заплаши, нали знаете.

— Знам, каза ми го.

Портър заговори вече сериозно.

— Обяснете ми как ви заловиха. Твърде умен сте, за да правите опасни грешки.

Рийд здраво стисна юмруци.

— Бях предаден от човек вътре в организацията. Премислям го непрекъснато и това е единственото обяснение. Ако Питър Уелдън не беше толкова усърден в търсенето, сега нямаше да бъда жив.

— Предаден ли? Сигурен ли сте? Напълно?

— Няма друго обяснение. Живеех в малък апартамент в Париж, общувах с местните граждани и събирах сведения за движенията на войските и други такива. Никой нищо не подозираше. Когато ме задържаха, войниците ме наричаха с истинското ми име при разпитите. Откъде ще знаят името ми, ако някой доносник не им го е казал? Очевидно е, че в организацията ни работи двоен шпионин.

— Двоен шпионин, казвате? Не мога да си го представя, но бъдете уверен, че твърдението ви ще бъде щателно проучено.

— Как вербувахте лейди Фонтен?

— Познавах леля й, спомних си, че има племенница, омъжена за французин. Когато научих, че лейди Фонтен е загубила съпруга си и още е във Франция, помолих Уелдън да я намери и да я вербува за каузата ни. Дължим на тази храбра дама благодарност, че измъкна вас и още двама агенти от Дяволския замък.

— Дължим й повече, отколкото някога можем да й върнем — каза Рийд. Тя е причината сега да съм тук. Бях по-скоро мъртъв, отколкото жив, когато тя ме намери.

— Уелдън ми съобщи, че сте зле, но не знаех колко много сте изтърпели. Научихте ли нещо полезно за каузата ни, след като ви затвориха?

— Не, в Дяволския замък няма как да се научи много. Смятат го за място, откъдето няма връщане. Ако не бяха алчният пазач и Флор Фонтен, бягството щеше да бъде невъзможно. Сега извън стените на затвора има три безименни гроба, където се предполага да лежат телата на трима агенти.

Погледът на Портър се заби в Рийд.

— Бяхте ли принудени да издавате тайна информация с изтезания?

— Обиждате ме, Портър — възрази Рийд. — Не издадох нищо, дори името си, макар че те вече го знаеха. — Той замълча, борейки се с демоните, които споменът за мъченията беше призовал. — Да сменим ли темата? Мисленето за Дяволския замък е нещо, които отбягвам. У дома съм, само това има значение, и съм готов за нови задачи.

Портър се вгледа в лицето му, преди да остави погледа си да се плъзне по слабата фигура на Рийд.

— Организацията вече няма полза от вас, Хънтърст. Искането ми се да не беше така, защото сте добър човек и ни служихте честно и смело.

Въпреки това прикритието ви е унищожено. Предлагам да се посветите на графството. Но бъдете уверен, че няма да се поколебая да ви повикам, ако услугите ви ще ни бъдат полезни.

— Значи за мене всичко приключи — каза Рийд с лека тъга.

— Страхувам се, че е така.

— Ами предателят? Трябва да бъде хванат, преди друг честен човек да бъде принуден да преживее това, което преживях аз.

— Съгласен съм. Всички ресурси, с които разполагам, ще бъдат използвани, за да хванем предателя.

— Искам да обсъдим още нещо — каза Рийд. — Тревожа се за безопасността на Флор Фонтен. Всеки ден, в който остава във Франция, увеличава опасността да я хванат. Влизала е три пъти в Дяволския замък като Черната вдовица. Това не може да продължава. Трябва да я върнете у дома, и то веднага.

— Вие, естествено, разбирате, че лейди Фонтен сама реши да приеме тази задача.

— Разбирам причината тя да се съгласи да работи за Уелдън, но това не ви дава основание да я държите в опасно положение. Обитателите на вилата вече са под подозрение. С Флор трябваше да се крием, докато френски войници обискираха вилата. Трябваше да настоявате тя да напусне Франция.

— Всъщност настоях. След като узнах, че сте стигнали благополучно в Англия, предадох на Уелдън, че трябва да я изведе от Франция. Последното комюнике, което получих от него, съобщаваше, че лейди Фонтен има да изпълни още една мисия, греди да напусне Франция.

— И вие го позволихте? Погледнахте с благосклонно око на безразсъдството ѝ? — избухна Рийд, скачайки на крака. — Кого ще спасява? Мислех, че всички агенти във Франция вече са изтеглени.

— Така е. От ограничената информация, която ми даде Уелдън, това спасяване е нещо лично.

— Това е! — възкликна Рийд. — Връщам се във Франция.

— Не! И това е заповед. Не искам баба ви отново да ме преследва. Тя е същинска тигрица. Освен това Уелдън е там, за да наблюдава графинята. Ако нещо се обърка, той ще я защити.

— Портър, аз...

Портър вдигна ръка.

— Не казвайте нищо повече. Вижте се. Едва се оправихте от престоя в затвора. Приберете се у дома си и се погрижете за здравето си, Хънтърст.

Рийд излезе разярен от кабинета на Портър. Още едно спасяване би могло да стане фатално за Фльор. Какво се опитва да направи, да се самоубие ли?

Все още кипейки, той направи последното си посещение за деня при шивача си на Бонд Стрийт. Шивачът го посрещна топло и двамата избраха платове за новия му гардероб. Докато му вземаха мярка за дрехи, които да стават на отслабналата му фигура, стана време за чай, а той не беше ял нищо след закуската. Помисли да се върне у дома, но реши най-напред да пие чай в „Уайтс“. Имаше нужда от компанията на стари приятели, за да разсее ума си от трескавите притеснения за Фльор. Ако имаше начин да я защити, щеше да обърне небето и земята, но не можеше да измисли нищо.

— Рийд Харууд, къде се беше скрил? — поздрави го един мъж малко след влизането му в солидното заведение. — Извини ме, старче, трябваше да кажа Хънтърст. Смъртта на брат ти беше шок за всички, които го познаваха.

Рийд не искаше да говори за Джейсън. Смъртта му още беше жива рана.

— Последната година живях в провинцията — излъга той. — А ти какви си ги вършил, Толанд?

— Опитвах се да се държа настрана от мамичките, които искаха да ме женят — изсмя се виконт Джордж Толанд. — Титлата ти и това, че си ерген, те пращат в същата лига като всички нас, опитващите се да избягат от попския капан. Да не си дошъл в града да търсиш булка?

— Не съм готов за брак — призна Рийд, — макар че баба вече е подредила цяла тълпа дебютантки да ги оглеждам. Отивам в трапезарията, Толанд. Ще дойдеш ли?

Толанд поглади гладката си брадичка.

— Всъщност изглеждаш така, сякаш си гладувал, старче. Да не си бил болен?

— Не, не съм бил, благодаря ти. Идваш ли? — запита Рийд, надявайки се на компания, за да се разсее.

— Друг път. Трябва да отида при майка си. Иска да ми чете конско за задължението да създам наследник. Скоро ще дойда да те

видя. Можем да посетим и някои стари познати.

Рийд не можа да забележи други познати, затова си поръча леко ядене, за да утоли малко глада си, а после излезе от клуба. По пътя към дома си направи посещение на вежливост в имението Хънтърст и с облекчение узна, че и Хелън, и Вайълет са излезли. Колкото по-малко виждаше Вайълет, толкова по-добре.

Когато се върна у дома, го представиха на новата прислуга — Уилямс, новия иконом, лакеите Холмс и Гордън, камериерките Лил и Пег и госпожа Уикъм, новата готвачка. После се наслади на дълга баня в месинговата вана и на чудесна вечеря от печено агнешко, картофи и зеленчуци асорти, последвани от плодова пита с толкова ронлива кора, че се топеше в устата му.

— Ще излизате ли днес, милорд? — запита Ъпдайк.

— Мисля, че да. Възнамерявам да посетя някои стари места. Много време мина.

Облечен в зле прилягащи вечерни дрехи, Рийд излезе от дома си и пое с Абанос към едно от заведенията за хазарт, което беше посещавал в миналото. Намери място при една от игралните маси и поздрави мъжете, радвайки се да види, че някои от тях са приятели от лудешките му дни. Но докато играеше, започна да осъзнава, че вече не е необузданият авантюрист, живеещ, за да играе хазарт и да гони фусти. Не усещаше онази тръпка от играта.

Тъкмо когато реши да се прибере у дома, се появи Талар Дювал. Той забеляза Рийд при игралната маса и се приближи, за да го поздрави.

— Пак се срещаме, милорд. Как са лейди Хелън и лейди Вайълет? Дойдоха ли с вас в Лондон, както имаха намерение?

— Здравейте, Дювал. Да, дамите дойдоха с мене в Лондон.

— Тогава ще направя усилие да ги посетя. Всички ли сте в имението Хънтърст?

— Само дамите, аз съм си много добре засега в ергенското жилище. Харесва ли ви престоят в Лондон?

— Оуі, много. Запознах се с група емигранти като мене и посещавам салоните и други места с моите съотечественици.

— Радвам се, че нещата ви се уреждат.

След известно време Дювал се отдалечи. Присвил очи, Рийд го наблюдаваше как излиза. Колкото и да се опитваше, не успяваше да се принуди да вярва на този човек. Появата му в Хънтърст Парк беше подозрителна. Определено си струваше да го наблюдава в бъдеще.

Малко след полунощ Рийд се извини и си тръгна. По-скоро би прекарал още една нощ с Фльор, отколкото хиляда нощи в хазарт и удоволствия с безименни и безлични жени, на каквито се беше наслаждавал в миналото.

Кого се опитваше да спасява Фльор сега, питаше се Рийд. Портър беше казал, че било лично. Този мъж навярно означаваше много за Фльор. Ревност започна да раздира вътрешностите му. Никога досега не беше ревнувал, но сега яростта беснееше в него като буря.

След като се наспа добре през нощта, Рийд прекара следващия ден в грижи за подробностите по наследството. След като излезе от банката и приключи с адвокатите на Джейсън, вече беше законно и неотвратимо новият граф Хънтърст. Когато се върна у дома, намери бележка от Хелън, която го молеше да придружи нея и Вайълет на бала на Уошбърн след два дни. Докато проверяваше останалата си поща, намери покана за бала на Уошбърн и за няколко други соарета в следващите седмици.

Като граф Хънтърст беше длъжен да посети поне някои от забавленията на висшето общество. Предположи, че балът на Уошбърн ще бъде добро начало.

Първите му нови дрехи пристигнаха на следващия ден. И така, когато отиде да вземе Хелън и Вайълет за бала с наскоро купената си карета и новонаетия кочияш, Рийд беше облечен по последния лондонски стил — плътно прилепнали черни панталони, синя жилетка, жакет от сребрист брокат с изобилие от дантели, леещи се от ръкавите и врата му. Не сложи перука, остави тъмната си коса вързана с черна панделка.

Хелън носеше черно, разбира се, но разкрасено с дантела на ръкавите и врата. Вайълет беше избрала бледожълта рокля, плътно прилепнала, пристегната под обемистите ѝ гърди и почти прозрачна. Макар че другите дами бяха облечени по същия начин, изглеждаха неприлично разгопени дори за преситения вкус на Рийд.

В мига, когато обявиха имената им, Рийд стана център на вниманието. Новата му титла и общественото му положение го правеха

желана плячка за всяко младо момиче, търсецо титулуван съпруг. Рийд изведе първо Вайълет да танцуват. След още два танца с хихикащи млади жени, които като че ли не можеха да съставят две свързани изречения, той се оттегли в стаята за игра на карти.

Когато стана време да си тръгнат, Хелън потегли за дома с приятели, оставяйки Вайълет и Рийд сами в каретата.

— Не е нужно да се връщаме в имението, Рийд — измърка Вайълет. — Бих искала да видя къщата ти. Хелън няма да възрази. Тя одобрява съюза между нас, нали знаеш. Никой няма да възрази, ако изпреварим сватбата.

Преди Рийд да разбере какви са намеренията ѝ, тя обвини ръце около врата му, дръпна главата му и го целуна. Рийд отстрани ръцете ѝ колкото можа по-бързо и я отстрани от себе си.

— Дръж се прилично, Вайълет. Нямам намерение да се женя в скоро време. Губиш си времето с мене. Насочи се към някой, който ще оцени усилията ти.

Вайълет се примъкна към него.

— Люби ме, Рийд. Знам как да доставям удоволствие на мъжете. Нека ти покажа колко добре може да ни бъде заедно.

Рийд не искаше Вайълет, дори за кратка връзка. Мислено поклати глава. В миналото беше искал само кратки връзки. Дали Дяволският замък беше объркал мозъка му? Той се беше свързал с организацията на Портър почти на шега, уморен от водовъртежа на Лондон, хазарта и дамите, които всъщност не бяха дами. Сега едва понасяше мисълта да легне с някоя от купищата жени, домогващи се до вниманието му. Какво се беше случило с него?

Отговорът дойде като блясък на светкавица.

Фльор. Това се беше случило с него.

Какво, по дяволите, му беше направила?

ГЛАВА 8

Рийд прекара следващите няколко седмици, опитвайки се да намери новото си място в обществото. Дори се съгласи да кавалерства на Хелън и Вайълет на няколко събития, които намери крайно досадни. Трудно му беше да примири новото си положение в обществото с вълнуващия живот, който беше водил като шпионин.

Дори беше помолил Портър за ново назначение, но отново безуспешно. Според Портър Рийд вече не беше ценен за агенцията. Но той смяташе, че истинският проблем е нежеланието на Портър да се срещне отново с баба му, ако нещо се случи на внука й.

Машинациите на Вайълет, целящи да го накарат да й предложи брак, ставаха все по-очевидни. За да я избягва, той започна да посещава игралните зали. Когато това му омръзна, опита някои от по-добрите къщи на удоволствията, където все оглеждаше чернокоси красавици и в крайна сметка не избираше никоя от тях. Няколко от тези жени му напомняха на Фльор, но никоя не беше тя, затова той си тръгваше незадоволен и отчаян.

Старите приятели от лудешките дни сега му изглеждаха като непознати. Никой не беше минал през това, което беше преживял той. Никой не знаеше какво е да живееш в ада, нито някой от тях беше призовавал смъртта така горещо като него. Нерядко се чувстваше самотен и изолиран. Никой не можеше да разбере какво е изстрадал. Никой не знаеше за демоните, които го тормозеха, или за спомените, които бяха го оставили силно объркан. Само Фльор го беше разбрала.

Рийд посети Портър няколко пъти след завръщането си и всеки път настояваше пред директора да изведе Фльор от Франция и да издири онзи, който го беше предал. Всеки път му се казваше, че са се свързали с Фльор, но тя искала още време, за да изпълни още една задача. Колкото до предателя, Портър каза, че той и колегите му работели по случая. Недоволен от отговора, Рийд реши сам да намери предателя.

Няколко дни след последното посещение в Уайтхол Рийд получи покана от Портър. Надеждите му се съживиха. Първата му мисъл беше, че Портър е променил намерението си и ще използва отново шпионските му умения. Втората беше, че са хванали предателя. Той влезе с бодра стъпка в кабинета на лорд Портър.

— Благодаря, че дойдохте така бързо — приветства го лордът.

— Да смея ли да се надявам, че имате задача за мене? Ужасно ми е скучно.

Портър стана и отиде към прозореца. Обърна се и каза:

— Избрах ви за тази задача поради видимия ви интерес към Фльор Фонтен.

Рийд застана нащрек.

— Да не е станало нещо с Фльор?

— Още не, но получих безумно съобщение от Питър Уелдън. Казва, че е време да изведем Фльор, а ако изчакаме, може да стане твърде късно.

— Кога тръгвам? — запита Рийд, стиснал зъби, за да сдържи тревогата си.

Седмици наред беше молил да изведат Фльор от Франция.

— Смятам, че не бива да се бавим. Можете ли да се пригответе да отплавате с отлива тази нощ? Корабът на капитан Скилинг е подготвен и ви чака на лондонското пристанище.

— Ще бъда готов веднага щом се върна у дома и облека нещо подходящо от тези труфила, с които съм сега. Някакви други инструкции?

— Капитан Скилинг има всички необходими подробности. Съобщението на Уелдън беше кратко, но абсолютно настоятелно. Ако тайната работа на Фльор Фонтен за нас е била разкрита, трябва бързо да я измъкнем.

Рийд кимна рязко.

— Ще я доведа... бъдете сигурен.

След края на разговора Рийд се запъти право към дома си. Ъпдайк го посрещна на вратата.

— Няма да ме има няколко дни, Ъпдайк. Заминавам веднага.

Ъпдайк кимна и последва Рийд в стаята му.

— Веднага ще ви опаковам чантата.

— Трябват ми само няколко неща.

Веждите на Ъпдайк се вдишаха.

— Както кажете. Аз ще дойда ли с вас?

— Не, това е... Не мога да го обсъждам с тебе и изобщо с никого. Ъпдайк се намръщи.

— Не и някоя задача, милорд. Мислех, че сте приключили с всичко това.

Рийд започна да вади дрехи от гардероба си.

— Не е каквото си мислиш.

— Може ли да запитам какво търсите в гардероба?

— Търся нещо небиещо на очи, което да нося на кораба. И обувки, Ъпдайк. Онези стари неща в дъното на гардероба ще свършат работа.

Докато Ъпдайк търсеше нещата, от които имаше нужда Рийд, той самият отвори сандъка при долната част на леглото и извади няколко оръжия, включително чифт пистолети за дуел, страшна на вид кама и сабя.

— Господи — ахна Ъпдайк — Надявам се, не смятате да използвате тези оръжия.

— Само ако е необходимо, Ъпдайк, само ако е необходимо. Намери ли какво да облека?

Камериерът му подаде чифт черни панталони, бяла ленена риза и черен жакет. Когато извади снежнобяло копринено шалче, Рийд махна.

— Няма да ходя на префърцунен бал.

Напъха крака в ботушите, препаса сабята и започна да тъпче други оръжия в колана си. Преди да тръгне, метна на раменете си черно наметало.

Ъпдайк потръпна.

— Изглеждате същински пират, милорд. Мога ли да се надявам, че ще бъдете внимателен?

— Не очаквам опасност сега, но искам да бъда готов, ако възникне. Грижи се за нещата, докато ме няма, Ъпдайк.

— Можете да разчитате на мене, сър. Пазете се — викна камериерът след него, докато Рийд излизаше от стаята.

Капитан Скилинг го чакаше, когато той пристигна на кораба му. Поздрави го топло и го заведе в каютата си, за да поговорят за стратегията, докато чакат отлива.

— Бренди? — запита Скилинг, докато затваряше вратата.

— С удоволствие — отговори Рийд.

— Седнете, докато донеса питиетата. И на мене добре ще ми дойде малко подкрепление.

Рийд се отпусна на един стол, умът му беше зает с мисли за Фльор. Питаше се в какво ли се е забъркала. Скилинг му подаде чаша, до половината пълна с бренди, и придърпа един стол до масата, затрупана с карти. Рийд отпи полека, очаквайки Скилинг да заговори.

— Какво ви каза Портър? — запита капитанът.

— Главното — отвърна Рийд. — Каза, че вие ще ми дадете подробностите.

Скилинг кимна.

— Няма много за казване. Трябва да ви оставим на брега близо до вилата и да излезем в открито море до следващата нощ. Тогава ще влезем в заливчето, откъдето ви взехме, и ще чакаме наблизко за сигнала ви. Ако не се появите, ще отведе кораба на другото място за среща. Ако не сигнализирате да пратим лодка за вас на някое от двете места след две последователни нощи, имаме заповед да се върнем в Англия. Скалата близо до вилата е стръмна, смятате ли, че ще се справите? Съмнявам се да има път. Ако ви оставя на брега там, в заливчето, където пътят е по-достъпен, трябва вървите много до вилата.

— Не се тревожете, ще намеря начин да се кача. И ще доведе Фльор на срещата, даже ако трябва да я влача по целия път.

Скилинг се засмя.

— Сигурен съм, че ще я доведете.

Рийд отпи солидна глътка бренди.

— Каквото и да става, няма да замина от Франция без Фльор.

Преди Скилинг да успее да отговори, на вратата се почука.

— Влез — извика капитанът.

Влезе първият помощник.

— Отливът започна, капитане.

— Гответе се за тръгване — нареди Скилинг. — Аз ще бъда на руля.

Първият помощник излезе.

— Ще говорим по-късно — каза Скилинг. — Отивам на палубата.

— Ще дойда с вас — отговори Рийд и стана.

Макар че просторната каюта на капитана изобщо не приличаше на миниатюрните каюти без прозорци под палубата, Рийд предпочиташе да бъде навън, на открито.

Мрак надвисна на хоризонта, когато корабът се отдели от мястото си и заплува надолу по Темза. Щом навлязоха в Ламанша, платноходът литна бързо пред вятъра. Рийд си намери място на една обърната бъчва и придремваше, докато Скилинг водеше кораба през канала.

Когато дневната светлина прогони нощта, Рийд стана и се протегна. Скилинг предаде руля на първия помощник и покани пътника си да закуси с него. Рийд последва капитана в каютата му. Скоро след това бордният прислужник донесе яйца, шунка и бира. Изглежда, платноходът беше добре запасен за краткото пътуване.

След закуската Рийд се върна на палубата и остана там въпреки ситния дъждец и мъглата. Макар че се хранеше с капитана, реши да се увие в наметалото си и да спи на палубата заедно с моряците. Вятърът беше попътен. Излязоха от Ламанша и заплуваха на юг покрай френския бряг, достигайки предназначението си, без да срещнат никакви френски кораби, доста след смрачаване на третия ден. Времето беше ясно, но луната беше закрита от тънки облаци.

Капитан Скилинг нареди да свият платната и да пуснат котва. Рийд се приготви да слезе от кораба, чакайки нетърпеливо да спуснат лодката.

— Ще чакаме сигнала ви утре вечер — каза Скилинг. — Просто размахайте фенера напред-назад и ще спуснем лодката, за да ви вземе. Бог да е с вас, Хънтърст.

Рийд стисна рамото на капитана, после се спусна по стълбата и се настани в клатещата се лодка. Двамата моряци, които го придружаваха, отблъснаха лодката с греблата и загребаха към тъмния бряг.

В мига, когато лодката се блъсна в брега, Рийд скочи в приборя и излезе на пясъка. Лодката отплава и скоро изчезна в мрака.

Той се вгледа в издигащата се пред него скала, търсейки най-лесния път догоре. След внимателен оглед реши, че няма лесен път. Сграбчи корена на най-близкото дърво и започна да се катери внимателно, инч по инч. Поради рохкавия пясък на няколко пъти

изгуби опора под краката си, но след като спря няколко пъти, за да си поеме дъх, най-накрая се изкатери на хребета.

Трябваша му няколко минути, за да си почине и да се ориентира преди тръгване. Знаеше точно къде се намира. Беше близо до алеята, водеща към вилата. Едва не я пропусна в мастиленочерния мрак, но разпозна плета, ограждащ пътя от двете страни, и тръгна по изровената пътека. Почти беше стигнал до вилата, когато чу шум и извади пистолета си. Един мъж излезе от дупката в плета.

— Кой там?

Рийд разпозна гласа.

— Антоан, вие ли сте? Дойдох да заведа графинята на безопасно място.

Антоан се приближи към него и се взря в лицето му.

— Андре не ни каза, че вие ще дойдете за графинята. Слава богу, че дойдохте, *monsieur*.

— Какво правите тук навън?

— Тъкмо смених Гастон, той спи в конюшните. Редуваме се да стоим на стража след последното посещение на графинята в Дяволския замък. Ако дойдат войници, ще чуем конете им, преди да са се приближили. Само няколко минути трябва за Лизет и графинята, за да се скрият в дупката под земята.

Макар да кипеше отвътре, Рийд преглътна гнева си и запита колкото можеше по-тихо:

— Защо, за бога, Фльор се е върнала в Дяволския замък, щом е наясно с последиците? Преди да замина, я предупредих, че поведението ѝ е безразсъдно.

— Последния път се върна заради вас, *monsieur*.

— Заради мене? — ахна Рийд.

— *Oui, monsieur*. Знаеше, че не искате да оставяте доктор Льоклер там, и поиска да го освободи заради вас.

— Измъкнала е Льоклер от затвора?

— *Oui, monsieur*. Той още е тук, в бившата ви стая.

— Добре ли е?

— Беше в по-добро състояние от вашето, когато ви докарахме.

Рийд погледна към тъмните очертания на вилата.

— Предполагам, всички спят, затова няма да го будя. Най-добре е да обявя присъствието си на сутринта. Предната врата отключена ли е?

Мога да спя тази нощ на дивана в приемната. Междувременно се пригответе за бързо заминаване. Корабът ще ни чака в заливчето утре вечер след смрачаване.

— Ще бъдем готови, monsieur. Предната врата стои отключена, ако трябва Антоан или аз да влезем бързо. Ще остана на стража, докато вие и другите спите.

Рийд се запъти към вилата. Нищо не помръдваше, даже нямаше вятър. Странна тишина виснеше във въздуха и от нея го побиваха тръпки. Погледна към Антоан. Всичко му се стори наред, затова се качи по стъпалата към предната врата и завъртя дръжката. Вратата се отвори с тихичко изскърцване.

Той не чу и не видя нищо, докато търсеше опипом пътя към приемната. Знаеше много добре разположението на стаите и без затруднения стигна до приемната. Студ полази по гръбнака му. Огънят беше угаснал, с него си беше отишла и топлината. Той извади кремък от кесията в джоба си, напипа една свещ и я запали.

Въздъхвайки изморено, Рийд се отпусна на дивана и се втренчи в студеното огнище. Мисълта, че Фльор спи малко по-нататък по коридора, го стопли. Не беше престанал да мисли за нея след заминаването си оттук преди няколко седмици. Всичко у нея беше възхитително — страст и смелост, изкушение и желание, красота и решимост. Той трябваше със сила да се въздържи да не отиде на пръсти до стаята ѝ, да легне на леглото и да се люби с нея.

Страх се настани в гърдите му. Въпреки гаранцията на Антоан той не можеше да не се безпокои за сигурността на Фльор. Всичко можеше да стане между сегашния момент и следващата вечер. Извади оръжията си, остави ги наблизо и угаси свещта. Отпусна се назад и затвори очи, надявайки се на няколко часа толкова необходим сън. Тъкмо беше задрямал, когато пред затворените му клепачи блесна светлина. Отвори очи и се намери вгледан в дулото на един пистолет.

Фльор.

Погледът му се вдигна полека, за да срещне нейния. Сякаш омагьосана, тя се взираше в него. Рийд бутна пистолета настрана и изрече с усмивка в гласа:

— Внимавай с това, може да гръмне.

Фльор ахна и пусна пистолета.

— Рийд! Какво правиш тук?

Рийд стана, взе пистолета и свещта от ръцете ѝ и ги остави на масичката отстрани.

— Мислиш ли, че бих позволил друг да дойде за тебе?

Прониза я тръпка.

— Как разбра?

— Портър каза, че си в опасност и е време да заминеш.

Тя се взря в него, сякаш виждаше привидение.

— Не очаквах да те видя отново.

— Съжаляваш ли?

— Да съжалявам? Не, как мога да съжалявам?

— Беше глупаво и опасно да се връщаш в Дяволския замък — укори я Рийд. — Изкуши съдбата повече от допустимото.

— Смятах да замина, след като спася доктор Лъоклер. Знаех колко ти е помогнал и исках да го измъкна оттам заради тебе. И успех.

— Ценя това, което си направила за добрия доктор, но си се изложила на опасност и това е глупаво.

Сякаш опровергавайки думите, ръцете на Рийд я обгърнаха и я притиснаха към твърдото му тяло. Устните му плениха нейните, Фльор се почувства така, сякаш пада в някакъв ад, в какъвто не беше очаквала да се озове отново. Топлината му обгърна леко облеченото ѝ тяло, страстта между двамата избухна. Винаги беше така с Рийд, напрегнато и огнено.

Ръцете му се плъзнаха през косата ѝ, разплитайки плитката ѝ, и разпуснаха гъстата лъскава маса черни къдрици, които нападаха по раменете ѝ. Той плъзна пръсти през копринените кичури, задържайки главата ѝ, докато опустошаваше устата ѝ. Фльор обви ръце около врата му, стисна го здраво и отвърна на целувката му с всяка унция жар у себе си.

След миг тя прекъсна целувката.

— Не тук.

Хвана го за ръка и го поведе по тъмния коридор към спалнята си. Щом влязоха, всеки задърпа дрехите на другия, завъртяха се в неистовия танц на развихреното желание.

Той загледа с натежали клепачи как тя откопчава жакета му и го смъква надолу по ръцете му. На свой ред смъкна пеньоара ѝ и дръпна панделката, стягаща деколтето на нощницата. Тя се свлече по ръцете ѝ,

Фльор се измъкна от нея, дрехата се спусна по ханша ѝ и се стече като локва в краката ѝ.

Фльор чакаше нетърпеливо, докато Рийд свърши със събличането. Под светлината на гаснещия огън се възхищаваше на голата му фигура.

— Напълнял си — отбеляза тя, като го оглеждаше оценяващо.

— Почти си върнах формата от преди затвора.

Тя се пресегна и прокара ръка по мускулите на торса му, наслаждавайки се на усещането от леко окосмените му гърди.

— Представях си как ще изглеждаш, след като си възвърнеш здравето и силите, а сега го виждам. Ти си великолепен.

Тогавя той погледна в очите ѝ и Фльор видя как в сребристите им дълбини пламва желание, по-горещо от какъвто и да било огън. Потръпна, не можейки да отвърне поглед.

— Лежах буден и мислех как се любя с теб — всяка нощ, откакто напуснах Франция. Липсваше ми, Фльор.

Дъхът ѝ спря, после излезе като дълга въздишка.

— И ти ми липсваше.

Той плъзна полека ръце надолу по нейните, очите му се взряха нежно в гърдите ѝ. Пръстите му последваха очите, леко докосвайки пищните извивки.

— По-красива си, отколкото те помнех.

Зърната ѝ набъбнаха, втвърдяваха се все повече с всяко докосване, с всяко ловко движение на пръстите му. Сякаш беше минала цяла вечност, откакто беше чувствала ръцете му по себе си. Когато той обгърна гърдите ѝ и палците му започнаха да гаят зърната, тялото ѝ потръпна от наслада.

Той се наведе и целуна нежната извивка на всяка гърда, а после устата му намери зърното и го засмука, възбуждайки я така, че коленете ѝ се разтрепериха. Докато устата му се местеше от едното на другото зърно, тя искаше това да продължи вечно, но още повече го искаше в себе си. Искеше всичко, искаше го целия наведнъж, да облекчи болката у нея, която заминаването му беше породило.

Сякаш усещайки жаждата ѝ, той пхна ръка между краката ѝ, раздели ги и започна да я гали. Тя изстена, раздвижвайки се в отговор срещу него.

— Отведи ме в леглото — изпъшка тя срещу ухото му.

В отговор той я грабна на ръце и я отнесе на леглото. Положи я на дюшека и я последва, покривайки я с тялото си. При допира до плътта му тя се изви нагоре, притискайки хълбоците си към неговите. Усети твърдия му член да пулсира срещу стомаха ѝ. Разтвори крака и го покани в себе си.

— Още не — каза Рийд, докато се спускаше надолу по тялото ѝ и устата му се настани над влажната горещина между бедрата ѝ.

После сведе глава и я вкуси.

Стон се изтръгна от нея, превръщайки вътрешностите ѝ в течен огън. Жаждата за този мъж се събираше, гореща и дълбока, вътре в нея, а после избухна като светкавица и разтърси тялото ѝ. Тя впи пръсти в косата му, задържа го притиснат към себе си, докато се извиваше под влажните ласки на езика му. Отдаде се на страстния му набег, предавайки се доброволно, жадна да вкуси силата и здравината на тялото му и собственото си желание.

— Рийд!

Името му се изтръгна от гърлото ѝ, когато езикът му се заби в нея. Когато палецът му намери набъбналата пъпка над цепнатината, тя експлодира. Той веднага се плъзна нагоре, покривайки устата ѝ със своята, за да улови и да заглуши виковете ѝ.

Фльор усети собствения си вкус на езика му, смесен с неговия неповторим вкус и аромат. Кулминацията ѝ избухваше отново и отново, докато не остана повече какво да даде. Или поне така ѝ се струваше, докато Рийд не вдигна коленете ѝ, за да ги разтвори и да навлезе с пулсиращия си член в нейния тръпнещ център. Мускулите ѝ се стегнаха около него.

Той беше толкова твърд, че беше болезнено. Когато накрая влезе в нея, облекчението му беше така безгранично, че едва не свърши още в същия миг. Но се въздържа, решен да я отведе отново до върха, преди да си позволи освобождението, за което копнееше. Не беше имал жена след Фльор, не беше искал никоя жена. Но сега тя беше под него и той искаше удоволствието да продължи безкрайно.

Но както всички неща и това трябваше да свърши. Той се въздържа достатъчно дълго, за да почувства как пръстите ѝ се впиват в гърба му, да я чуе как вика името му, докато достигаше онова възшебно място, където пребивават само любовниците. И тогава се

присъедини към нея, политайки нагоре към рая, докато се изливаше в нея.

По дяволите, как е могъл да живее толкова дълго, без истински да разбира колко дълбоко може да му въздейства връзката на взаимното желание? Или чувстваше желание не само към Фльор? Отблъсна отговора, докато се стоварваше до нея, а въздухът излизаше от дробовете му на задъхани тласъци.

— Господи, колко ми липсваше — изрече той, когато сърцето му забави пулса си до нормална честота.

Фльор се обърна към него, подпряла ръка на бузата си.

— Трудно ми е да повярвам. Лондон трябва да е пълен с жени, нямащи търпение да се омъжат за граф.

— Така е, но повечето са отегчителни. Прибягвах до всякакви хитрости, за да избягвам майките с дъщери за женене. Макар че трябва да призная, баба ми не е доволна от мене. Няма търпение да осигури наследник за графството.

Фльор се извърна, осъзнавайки, че никога няма да му даде наследника, който му беше необходим. Раждането на неговите деца не присъществаше в бъдещето ѝ. Тя беше безплодна.

Рийд изруга, внезапно осъзнал защо Фльор е притихнала така.

— Съжалявам. Не исках да те засегна.

Обърна я към себе си.

— Няма нужда да се извиняваш, просто ми е хубаво, че те виждам тук.

Рийд би могъл да каже, че тя го лъже, но не настоя повече.

— Почти е съмнало, Лизет ще стане скоро. Не бива да ме заварва в леглото ти.

— Тя знае за нас. Нищо не остава скрито от Лизет. Остани още. — Тя се пресегна към него. — Има още време.

Рийд не можеше да се отдели от нея, дори да искаше. Ароматът на любенето им изпълваше ноздрите му, предизвиквайки го по най-първичен начин. Той я искаше отново. Сега, преди домакинството да се събуди и необходимостта да ги раздели. Привлече я към себе си. Тя се пхна с желание в прегръдките му. Но когато той се надигна, за да легне върху нея, тя го бутна и го възседна. Тогава се зае да го възбужда с ръце и уста до непостижими висини на еротичното удоволствие.

Рийд беше почти замаян от жажда за нея, когато тя най-накрая се отпусна върху набъбналия му секс. Прилепи уста към неговата и погълна стона му, както той беше направил с нея, а после започна да се движи. В прилив на подновена енергия Рийд стисна ханша ѝ и започна да навлиза и да излиза, вдигаше я и я отпускаше върху тласъците, идващи от слабините му. Двамата свършиха заедно в гръмотевично великолепие, утихвайки едва когато тя се строполи върху него, прилепила буза до сърцето му.

Заспаха, преплели тела и сърца.

Рийд се събуди от дневната светлина, проникваща през тесния прозорец. Проклятие, беше се успал! Нежно отмести спящата Фльор от себе си и я положи на дюшека, придърпвайки завивките над голото ѝ тяло. После стана и се облече. След броени мигове излезе в коридора, тихо затвори вратата и се натъкна на Лизет. Макар че беше свела очи, той разбра какво си мисли.

— Питам се кога ще се събудите. Елате в кухнята. Закуската ви е готова.

— Знаели сте, че съм тук?

— Oui, Антоан ми каза, но оръжията на пода в приемната щяха да ви издадат във всеки случай. — Тя погледна към вратата. — Фльор още ли спи?

Рийд кимна.

— Bien^[1] нека да спи. Не си почиваше добре, след като заминахте.

Думите увиснаха във въздуха. Лизет се обърна и се отдалечи. Рийд знаеше, че тя очаква той да я последва в кухнята, и тръгна след нея. Антоан седеше на масата, когато той влезе. Седна и Лизет сложи пред него пухкав омлет и филия пресен хляб. Рийд погледна към Антоан, преди да започне.

— Гастон знае ли, че съм тук? — запита той след една хапка от омлета.

— Oui — отговори Антоан. — В момента стои на стража.

— Значи мислите, че опасността е достатъчно голяма и трябва двадесет и четири часова стража пред вилата?

Антоан пъкна последния залък хляб в устата си.

— Не ни харесваше положението, след като графинята отиде пак в Дяволския замък за доктор Льоклер.

Рийд се съгласи.

— Може би трябва да си починеш няколко часа. Днешната вечер може да се окаже дълга.

Антоан кимна в знак на съгласие и излезе. Лизет си наля чаша чай и седна срещу Рийд.

— Сърдите ми се — каза той.

— Не ви се сърдя, monsieur, само се безпокоя за ma chere petite. Какви са вашите намерения за Фльор?

Погледите им се срещнаха и той не отмести очи.

— Не искам нищо лошо да се случи на господарката ви. Фльор е зрял човек. Доставяме си взаимно удоволствие, няма да я изоставя.

— Ще се ожените ли за нея? — отвърна с въпрос Лизет.

Изненадан, Рийд заекна:

— Аз... сложно е. Имам нужда от наследник.

— А Фльор ви е казала, че не може да ви го даде.

— Тя вярва, че е така. Знаете ли нещо, което тя не знае?

— Не, не съм пророк. Но вярвам, че жената невинаги е виновна, когато не зачева. А вие мислете каквото искате.

— За какво говорите вие двамата? — запита Фльор от вратата.

Рийд погледна към нея и се усмихна. Въпреки сенките под очите и черните дрехи тя беше красива.

— Нищо важно. Седни и хапни нещо. Ще ти трябва сили за остатъка от деня и за през нощта. Пригответи ли си нещата?

Фльор се усмихна благодарно, когато Лизет сложи пред нея чиния с храна.

— Последното съобщение от Андре предупреждаваше, че сме под подозрение и трябва да бъдем готови за внезапно заминаване. Малко неща искам да взема със себе си. Ще взема кутия с бижутата си и още много малко неща. Андре каза, че някой ще дойде за нас, но не знаехме, че ще си ти.

Той докосна ръката ѝ, усещайки, че тя трепва под пръстите му. Усмихна се. Не само той усещаше напрежението помежду им.

— Познавам вилата и околностите. Решението да дойда беше лесно. Тръгваме след смрачаване. Всички ли смятате да пътувате за Англия, включително доктор Льоклер?

— Аз мога да отговоря за себе си — каза докторът от вратата.

Рийд стана и го поздрави топло.

— Мислех, че никога повече няма да ви видя, mon ami.

— Изглеждате добре — отвърна Льоклер, оглеждайки го оценяващо.

Последния път, когато Рийд го беше видял, докторът беше изпит и съсухрен, макар да не го бяха били и измъчвали толкова, колкото него.

Льоклер поздрави жените и седна до Рийд.

— Колкото до въпроса ви, mon ami, възнамерявам да остана във Франция. Понеже официално съм погребан в гробището извън стените на затвора, няма да ме преследват. Надявам се да се свържа с дъщеря си и семейството ѝ в Прованс, в Южна Франция. Антоан и Гастон се съгласиха да ме заведат до своето село на юг от Париж, а оттам ще вървя сам. Времената са трудни. Мога да си създам малка практика в селото на дъщеря си и да им помагам. Бащата на зет ми беше принуден да работи на полето, за да издържа семейството си, и искам да им помогна с нещо.

— Да разбирам ли, че нито Антоан, нито Гастон ще дойдат с нас в Англия?

— И двамата искат да останат във Франция — отговори Фльор. — Ще ни закарат с каруцата до заливчето, а после ще продължат към селото си.

— А вие, Лизет? — запита Рийд, докато Лизет поднасяше закуската на Льоклер.

— Отивам, където отива Фльор — изрече твърдо жената.

— Ако това са плановете ви, няма да се бъркам.

Рийд изложи с тих глас сведенията, свързани с отпътуването им. Щом разбра, че всички са схванали плана му, групата започна да се разотива. Рийд стана и последва Фльор в стаята ѝ.

---

[1] Добре (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Какво смяташ да правиш, след като се върнеш в Англия? — запита Рийд, когато затвори вратата зад себе си. — Имаш ли къде да отидеш? Къде ще живееш?

— Леля ми още живее в провинцията, в Кент. Мога да отседна при нея, докато решавам какво ще правя с живота си. С Лизет можем да живеем добре, като продам бижутата си. Може би лорд Портър ще има полза от мене някъде другаде в неговата организация.

На Рийд това не му хареса.

— Ако позволиш, бих искал да те осигуря... може би една къщичка в града, където да идвам да те виждам от време на време.

Фльор се намръщи.

— Искаш да ме издържащ като любовница ли?

Рийд посегна към нея, привлече я в обятията си и опря брадичка в темето ѝ. Харесваше аромата ѝ, но още повече обичаше вкуса ѝ. Обуздавайки фриволните си мисли, изрече:

— Не искам да те изгубя, Фльор. Липсваше ми... много ми липсваше.

— И ти ми липсваше, но не може и дума да става да бъда твоя любовница.

Той я отдели лекичко от себе си, за да погледне лицето ѝ.

— Защо не, ако и двамата го искаме?

— Не е каквото искам аз, Рийд. Не бих могла да се понасям, ако се превърна в държанка, дори да съм твоята държанка.

— Бих се оженил за тебе, ако...

Фльор допря пръст до устните му.

— Не го казвай. Знаеш защо е невъзможно. Не мога да ти дам наследник. — Тя сведе очи. — Освен това ти не ме обичаш. Спасих живота ти. Това, което изпитваш, е благодарност, а аз искам повече от благодарност в една връзка.

— Хубаво ни е в леглото — напомни ѝ Рийд.

— На колко други жени си казвал същото?

Рийд има благоприличието да се изчерви. Независимо дали би го отрекъл, той наистина беше казал същите думи на не една жена. Но те някак си имаха по-дълбоко значение, когато ги каза на Фльор.

— Не е честно. С тебе е различно.

— Отказвам да стана любовница на който и да било мъж. Но ако трябваше да го направя, щеше да бъде с тебе. Приеми го като комплимент.

— Много добре, няма да те притискам. Но предложението си остава. Не си ми безразлична и не мога да не се безпокоя за бъдещето ти.

— Не съм в беда, Рийд. Имам бижутата си.

— Знам, че не си в беда. Очаквам Портър да ти даде значителна награда за работата, която свърши в полза на Англия. А ако не стане така, собственото ми богатство е достатъчно голямо, за да те възнаградя щедро за това, че ми спаси живота.

— Не искам възнаграждение от тебе, Рийд. Като те виждам жив и здрав, това ми е достатъчна награда. Правех всичко от лоялност към моята страна.

Рийд я целуна силно, после я пусна.

— Ти си забележителна жена, Фльор Фонтен. Инстинктът ми казва, че не се виждаме за последен път. Каквото и да ми готви бъдещето, искрено вярвам, че ти ще бъдеш в него.

Фльор остана да се взира в затворената врата дълго след като Рийд беше излязъл. Повече от всичко искаше да бъде с него. Не като негова любовница, а като негова съпруга. Стисна юмруци. Защо бог я е създал безплодна? Ако можеше да има дете, щеше да има голям шанс да стане съпруга на Рийд. Двамата наистина много си подхождаха в леглото, но това не беше всичко. Привличането им беше взаимно, нещо по-силно от обикновена страст ги тласкаше един към друг.

Чувствата на Фльор бяха ангажирани още от самото начало. Рийд й беше липсвал ужасно много, след като се беше върнал в Англия, тя беше изпитвала ревност, когато си го представяше с други жени, както знаеше, че навярно е. Той беше мъжествен и ненаситен. И освен това беше красив. Тя инстинктивно знаеше, че жените му се хвърлят, състезават се за благосклонността му. При такива обстоятелства как може тя да му липсва толкова, колкото той на нея? Как е възможно да е толкова привързан към нея, колкото и тя към него?

Въздъхвайки, Фльор обърна мислите си в по-продуктивна насока. Доопакова останалите си бижута в едно сандъче и отиде да намери Лизет.

Рийд прекара по-голямата част от деня с доктор Льоклер. Говориха за отминалите недотам приятни моменти, които бяха принудени да преживеят в Дяволския замък, и за плановете на Льоклер за бъдещето.

— Знам, че дъщеря ми и съпругът ѝ ще ме приветстват — каза Льоклер. — И ще се радвам на внуците си. Може би моите умения ще бъдат полезни в селцето им.

— Не мога да си представя някой да не цени уменията ви — отвърна Рийд. — Вие ми спасихте живота. Искане ми се да можеше да дойдете в Англия с нас. Не ми харесва да ви оставям тук, когато в страната ви още има безредици.

— Ще бъда в пълна безопасност на юг. „Гробът“ ми лежи извън стените на Дяволския замък редом с вашия, ако си спомняте. Никой няма да ме издирва. Но ви благодаря за предложението, топ амі. Без вашето приятелство нямаше да оцелея.

Рийд го потупа по рамото.

— Без вашето умение днес нямаше да бъда жив.

Извади кесия, пълна със златни монети, от джоба си и я подаде на Льоклер.

— Приемете това.

Когато Льоклер понечи да откаже, Рийд каза:

— За дъщеря ви и внуците.

Льоклер прие кесията със замъглен поглед.

— Благодаря ви, и от името на дъщеря си.

— Това е нищо. Ако някога имате нужда от помощта ми, известете ме и ще намеря начин да ви помогна.

Смрачи се, падна гъста мъгла и след като споделиха прекрасното ядене на Лизет, Антоан и Гастон се върнаха към стражевите си задължения. Понеже нямаше какво повече да прави, Фльор влезе в приемната. Лизет я последва. Капаците вече бяха затворени, една свещ осигуряваше единствената светлина. Рийд и Льоклер се присъединиха към тях след няколко минути.

— Трябва да поизчакаме — каза Рийд. — Не трябва да пристигаме прекалено рано на срещата.

Лизет въздъхна тъжно.

— Ще ми липсва тази вила, но няма да ми липсват опасностите и безпокойствата, които оставяме зад себе си.

Фльор потупа ръката ѝ.

— Ще имаме добър живот в Англия, обещавам.

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, когато Гастон нахълта в приемната.

— Трябва да тръгваме. Веднага! Войниците идват насам. Доктор Дефо прати едно момче от селото да ни предупреди.

Рийд реагира незабавно.

— Да вървим! Всички в каруцата!

Притиснала сандъчето до гърдите си, Фльор грабна шала си, изчака Лизет да намери своя и после двете жени изтичаха навън. Рийд и Льоклер ги последваха. Гастон се качи при Антоан на капрата на каруцата, докато Рийд и Льоклер се настаняваха вътре при жените. Каруцата потегли по алеята.

Когато Антоан сви по главния път, Фльор се взря в непрогледния мрак, който ги обгръщаше.

— Виждаш ли нещо?

— Не, още не — отговори Рийд. — Ако имаме късмет, ще спрат първо при вилата. Това би трябвало да ни даде малко допълнително време. Да се надяваме, че капитан Скилинг ни чака.

Ако войниците спрат най-напред във вилата, всичко би могло да бъде наред, помисли Фльор. Ами ако корабът не е там и не ги чака? Безопасността им зависеше от прекалено много несигурни неща.

Сякаш усещайки страховете ѝ, Рийд я обгърна и стисна рамото ѝ. Увереността му я ободри. Окуражена, тя се облегна на него, благодарна за успокояващата му топлина.

— Стигнахме — подвикна Антоан през рамо, докато дръпваше юздите.

— Трябва да запаля фенера. Много е тъмно, за да намеря пътя до брега без него — забеляза Рийд.

Докато Рийд палеше фитила, Льоклер помогна на жените да слязат от каруцата. След като запали фенера, Рийд скочи на земята. Всички се сбогуваха. Рийд стисна ръката на Льоклер, после на Антоан и Гастон.

Изведнъж тропотът на копита отекна в тишината на нощта.

— Вървете! — подвикна тихо Рийд. — Бог да е с вас и късмет.

Льоклер едва има време да се качи обратно в каруцата, когато тя потегли рязко и се изгуби във валмата тъмна мъгла.

— След мене — прошепна Рийд на жените.

Вдигнал фенера, за да осветява пътя, той поведе жените надолу по виещата се пътека към брега, Фльор стискаше здраво до гърдите си сандъчето с бижутата.

Отгъпаната пътека беше лесна за следване, макар да беше стръмна и осеяна с камъни. Рийд стигна пръв на брега и помогна на жените да слязат. Знаейки, че войниците са по петите им, той се обърна към морето, вдигна фенера и го размаха насам-натам.

— Да се молим корабът да ни чака — измърмори той.

Най-големият му страх беше, че са пристигнали на срещата порано от очакваното и корабът може още да не е дошъл. Облекчение се разля по тялото му, когато ответният сигнал блесна в тъмнината оттатък заливчето.

— Корабът е тук! — извика Фльор, сочейки към светлината. — Колко време трябва на лодката да пристигне?

— Малко, надявам се.

— Вижте! — каза Лизет, посочвайки към върха на скалата, където десетина светлилки мигаха под бриза.

Рийд веднага угаси фенера.

— Войници — прошепна той, избутвайки жените в сенките под скалата. — Да се надяваме, че ще им трябва време, докато намерят пътеката.

Зачакаха в напрегната тишина, докато мигащите светлилки на върха на скалата се разпръснат. Тържествуващ вик ги извести, че войниците са намерили пътеката.

— Какво ще правим? — изшептя трескаво Фльор.

Рийд пусна тъмния фенер и посегна към пистолета си, за да се убеди, че е зареден и готов.

— Вие с Лизет слезте на брега и чакайте лодката. Аз ще ги задържа, колкото мога.

Фльор се поколеба.

— Върви, по дяволите! — изсъска Рийд и я побутна.

Войниците почти бяха стигнали тясната ивица на брега, когато Рийд чу стържене и някой извика тихо в тъмното:

— Лорд Хънтърст, къде сте?

Рийд реагира незабавно. Пъхна пистолета в колана си, хвана жените за ръка и ги дръпна към гласа.

— Не виждам лодката! — извика Фльор.

— Насам — отговори Рийд, водейки ги уверено към водата. Един куршум се заби в пясъка до краката им, после втори, трети. — Побързайте!

Той повлече жените към лодката, полюляваща се в прибоя. Сега я виждаше ясно и свърна малко наляво, докато войниците се приближаваха и куршумите им вдигаха облаци пясък и вода покрай тях.

Когато той нагази във вълните, един моряк скочи във водата да им помогне. Рийд бутна Лизет към моряка, после вдигна Фльор на ръце, занесе я до лодката и я пусна вътре. Морякът направи същото с Лизет.

— Наведете се — предупреди ги Рийд.

После двамата с моряка скочиха вътре.

Войниците нагазиха във водата зад тях, но беше твърде късно. Моряците бяха наблегнали на греблата и лодката летеше по вълните, извън обсега на пистолетите.

Бяха успели!

— Как стигнахте толкова бързо? — обърна се Рийд към един от моряците.

— Капитан Скилинг имаше предчувствие, че може да пристигнете по-рано, и каза да спуснат лодката веднага след смрачаване.

Слава богу за предвидливостта на Скилинг, помисли Рийд.

— Сега сме в безопасност — каза той, помагайки на жените да седнат.

Фльор затрепери.

— Спасихме се на косъм. Ако не беше предупреждението на доктор Дефо, нямаше да имаме шанс. Макар винаги да съм знаела, че няма да ни предаде, не бях сигурна, че ще е склонен да ни защити, ако стане нужда.

Ръката на Рийд я обгърна.

— Тази част от живота ти приключи, любов моя. В безопасност си.

Потръпна, като си помисли какво би могло да стане с Фльор, ако Портър не беше действал толкова бързо, за да я спаси, и леден страх се настани в дъното на стомаха му.

Лодката се удари в тъмния хълбок на кораба. От перилата спуснаха въжена стълба. Моряците я хванаха, за да закрепят лодката на място.

— Първо вие, Лизет — каза Рийд. — Ще се справите ли?

— Да, *monsieur*. Подвижна съм за възрастта си.

Тя сложи крак на първата пречка на стълбата и започна да се изкачва.

— Сега ти, Фльор — подкани я Рийд. — Ще държа сандъчето ти, докато се качваш.

Когато Лизет стигна горе, две ръце я грабнаха и я измъкнаха над перилата. Фльор се заизкачва много по-бързо и по-ловко от Лизет. Помогнаха и на нея да се прехвърли през перилата и да стъпи на палубата. Рийд се качи след тях, носейки сандъчето на Фльор под мишница, докато си помагаше с другата ръка. Прескочи перилата и стъпи на палубата до Фльор.

— Добре дошли на борда — каза капитан Скилинг.

— Слава богу, че дойдохте рано — отговори Рийд.

— Инстинктът ми каза, че може да имате проблеми.

— Инстинктът ви е бил прав. Получихме предупреждение, че войниците са на път към вилата, и тръгнахме бързо. — Рийд се обърна към жените. — Капитан Скилинг, мога ли да ви представя графиня Фльор Фонтен и нейната компаньонка Лизет?

Капитан Скилинг целуна ръка на Фльор и се поклони на Лизет.

— Дами, поздравявам ви. Вие сте храбри жени. Приготвил съм каюта долу за вас. Може би бихте искали да си починете след преживяното.

Фльор погледна към Рийд. Той кимна и ѝ подаде сандъчето.

— Благодаря ви, капитане, оценяваме това.

Скилинг даде знак на застаналия наблизно моряк.

— Уилфорд, заведи дамите в каютата им. Някой ще ви донесе чай малко по-късно.

Жените последваха Уилфорд и скоро изчезнаха под капака на люка. Щом се скриха, Рийд каза:

— Отървахме се на косъм. Ако имаме късмет, няма да могат да пратят френски военен кораб след нас.

— Отплаваме — отговори Скилинг, сочейки към мъжете, които тичаха по палубата, дърпаха въжета и развиваха платна.

Първият помощник беше поел руля. След броени мигове платната се изпълниха с въздух и корабът затича пред вятъра на север покрай френския бряг.

За първи път след отплаването от Лондон Рийд започна да се успокоява, Фльор беше в безопасност той беше свършил онова, което се беше заел да направи, и то точно навреме. Сега можеше да помисли как да намери онзи, който го беше предал.

Докато бяха в морето, Рийд прекарваше много време на палубата с Фльор. Лизет беше паднала жертва на морската болест от мига, когато беше стъпила на борда на платнохода, и оттогава не беше излизала от каютата. Макар Рийд да искаше да намери усамотено място, за да се люби с Фльор, нямаше нищо подходящо. Затова се задоволи с нейната компания и от време на време открадваше по някоя целувка в някое уединено кътче.

Ветровете бяха благоприятни, корабът стигна в Лондон посред нощ след три дни. Лизет излезе на палубата бледа и трепереща. Фльор я хвана под ръка, за да я подкрепи.

— В момента няма свободни места в пристанището — осведоми ги капитан Скилинг. — Може би трябва да останете на борда до сутринта. Намирането на надежден транспорт по това време на нощта е почти невъзможно.

— Предпочитам да рискувам на сушата — каза Фльор. — Искам да намеря медицинска помощ за Лизет колкото може по-скоро.

— Много добре, графиньо — съгласи се Скилинг. — Ще хвърля котва тук и ще ви превозят до брега. — Обърна се към Лизет. — Ще можете ли да се справите със стълбата, madame?

— Ако това означава да стъпя на твърда земя, ще се справя добре — отвърна със слаб глас Лизет.

— Ще слеза пръв и ще помогна на дамите — каза Рийд.

Моментално се прехвърли над перилата и след това спря на средата на стълбата, за да изчака слизането на Лизет.

Двама моряци прехвърлиха Лизет над перилата и я задържаха здраво, докато стъпи добре на стълбата. Тогава тя заслиза. Рийд я посрещна на средата на пътя и фактически я отнесе надолу по останалите стъпала до лодката. Когато се върна, за да помогне на Фльор, тя вече беше стигнала последното стъпало, стиснала сандъчето под мишница. Рийд я прихвана пред кръста, вдигна я и я настани на седалката до Лизет. Седна до тях, докато моряците се залавяха за греблата.

Когато се удариха в стената на кея, моряците задържаха здраво лодката, докато Рийд се изкатери по стълбата, докато помагаше на жените да излязат на вълнолома, Лизет едва не се строполи в ръцете му.

— Предайте благодарността ми на капитана — извика Рийд към отплаващите моряци.

— Трябва да намерим някакъв хан — каза тревожно Фльор. — Лизет е зле.

— Ще потърся превоз — отвърна Рийд, вдигайки Лизет на ръце, и я понесе по кея към пустата улица.

Не им каза, че шансовете да намери файтон по това време на нощта са почти никакви.

Светлини блещукаха от прозорците на кръчмите, обнизващи улицата срещу кея. Рийд помисли да вземе стая в някоя от тях, но отхвърли идеята почти в мига, когато се зароди. Доковете не бяха място за жени, дори под негова закрила.

Той тръгна бързо по слабо осветената улица.

— Не можем да останем тук, не е безопасно. Може би ще намерим файтон на кръстовището. Можеш ли да вървиш, Фльор?

— Добре съм, безпокоя се за Лизет.

— Не се тревожи за мене, ma petite — изрече уморено Лизет.

— Ще бъда добре, щом пак свикна да вървя по твърда земя.

Рийд продължи, внимавайки за разбойници. Имаше пистолета си, сабята и кама, скрита в ботуша, ако потрябва. Огледа се на всички

посоки на първото кръстовище, но видя само празни улици. Продължи да върви, Фльор го следваше плътно.

Имаха късмет. На следващото кръстовище намери карета, спряла зад завоя, чийто кочияш спеше вътре.

— Ей, човече! — извика Рийд. — Ще ни откараш ли?

Кочияшът трепна и се събуди.

— А, шефе, ще пътувате ли?

— Да. Хубава изненада е, че те намерихме. Мислех, че ще трябва да вървя чак до Мейфеър.

— Не мислех, че ще намеря клиенти по това време на нощта — каза кочияшът, докато се измъкваше от вътрешността на каретата.

Смъкна стъпалата и отвори вратата. Рийд настани първо Лизет, после Фльор.

— Накъде, шефе? — запита кочияшът.

Рийд даде адреса и се качи вътре.

— В кой хотел ще ни отведеш? — запита Фльор, докато каретата потегляше.

— Водя ви в моята градска къща, любов моя. Двете с Лизет ще бъдете там на сигурно място, докато решите къде искате да живеете. Имам икономка и много прислужници, които ще се грижат за Лизет, докато си стъпи на краката. И знам, че Портър ще иска да те види, след като си отпочинеш.

— Хотел ще...

— Не, Фльор, никакъв хотел. Отвеждам ви в моята къща.

Фльор искаше да откаже, но не можеше да се принуди да устои на още една нощ с Рийд. Бяха имали много малко интимни моменти на кораба и сега може би за последен път щяха да бъдат заедно като любовници.

Отправи му многозначителен поглед.

— Много добре, но това е само временно.

По улиците нямаше движение, затова стигнаха скоро до Мейфеър. Кочияшът смъкна стъпалата, Рийд слезе пръв и помогна на жените. Лизет се олюля, но се изправи, когато Рийд я подхвана за лакътя, за да я подкрепи. Той се забави колкото да плати на кочияша, после се върна при жените.

Доведе ги до вратата и почука силно. Минаха няколко минути, преди вратата да бъде отворена от мъж с нощна дреха и халат, вдигнал

високо една свещ. Мъжът се усмихна от ухо до ухо, когато позна Рийд.
Отвори широко вратата.

— Добре дошъл у дома, милорд.

Рийд въведе жените вътре.

— Благодаря, Тъпдайк. Както виждате, доведох гости. Графиня Фонтен и мадам Лизет ще прекарат нощта с нас. Моля, събудете слугите да приготвят стаи за гостенките ни. И можете ли да доведете икономката? Мадам Лизет е болна. Може би госпожа Пийбоди може да приготви билков чай, за да ѝ помогне да заспи. Ще чакаме в приемната, докато стаите станат готови.

Тъпдайк отиде да изпълни нарежданията на Рийд. Рийд придружи жените до приемната и настани Лизет в удобно кресло, а Фльор на един диван. Подкладе гаснещия огън и се настани до Фльор. Тя усети топлината на огъня и се отпусна за първи път от много дни насам. От години не беше стъпвала в родната Англия, а завръщането у дома се беше оказало емоционално изтощително.

— По-добре ли сте, Лизет? — запита съчувствено Рийд.

— Oui, monsieur — отвърна тя със слаб глас. — Радвам се, че няма да прекараме нощта на кораба, както предложи капитан Скилинг. Ужасно исках да усетя твърда земя под краката си. Заклевам се, че никога повече няма да се кача на кораб, докато съм жива.

Рийд се подсмихна.

— Не сте единственият човек, който страда от mal de mer^[1]. Случва се и на най-добрите от нас. Сега домът ви е в Англия, така че вече няма да ви се наложи да пътувате извън страната.

Скоро госпожа Пийбоди се появи с фланеления си халат, тикайки пред себе си количка с поднос за чай.

— Помислих, че на дамите може да им дойде добре една хубава чаша чай, преди да се оттеглят, милорд.

— Благодаря, госпожо Пийбоди. Сигурен съм, че графинята и мадам Лизет оценяват усилията ви.

— Наистина — каза Фльор, усмихвайки се на икономката. — Един чай е точно това, от което имаме нужда сега.

— Направих малко сандвичи, сложих и от лимоновата торта, тази сутрин е печена — каза госпожа Пийбоди. — Коя дама има нужда от билков чай?

— Мадам Лизет страда от mal de mer — обясни Рийд. — Нещо успокояващо за стомаха ще ѝ дойде добре.

— Ще направя от билковия чай и ще го отнеса в стаята ѝ. Междувременно пийнете чай.

— Ще налееш ли? — обърна се Рийд към Фльор, след като госпожа Пийбоди излезе.

Фльор наля три чаши чай, добави сметана и захар и подаде по една чаша на Рийд и Лизет. Рийд и Фльор опитаха сандвичите. Лизет отвърна лице от храната, докато те довършваха сандвичите и тортата.

Ъпдайк влезе в приемната и се прокашля.

— Стаите за гости са готови, милорд. И мога ли да поздравя дамите за усилията им да опазят живота ви? Вечно ще ви бъда благодарен, че негова светлост не умря в онзи ужасен затвор.

— Благодаря — отвърна Фльор. — С радост оказах услуга на моята страна.

Рийд предложи по една ръка на всяка от жените и ги отведе до стаите им. Отвори вратата на първата стая след най-горната площадка и въведе Лизет. Една камериерка я чакаше, за да ѝ помогне. Когато Фльор понечи да последва Лизет, Рийд стисна здраво ръката ѝ.

— Лизет е в добри ръце. Трябва ѝ само почивка.

Фльор го погледна и загуби способността да мисли. Резките очертания на лицето му бях изопнати от желание, което тя разпозна незабавно. Знаеше какво иска той, защото и тя искаше същото. Една последна вечер в обятията му, едно сбогуване, преди обстоятелствата да ги разделят завинаги.

Тя кимна разбиращо. Това беше цялото насърчение, от което Рийд имаше нужда. Грабна я на ръце, понесе я по коридора и отвори вратата на една стая, която Фльор разпозна като твърде мъжка, за да е стая за гости. Двоен свещник, поставен на висок скрин, разкриваше огромно легло, тежки мебели, кадифени завеси, които изглеждаха в горско зелено под слабата светлина, и дебел килим.

Рийд я пусна да стъпи на пода.

— Ако си много уморена...

Не довърши изречението.

Фльор се надигна на пръста и го целуна по устните.

— Не съм много уморена за тебе. Люби се с мене, Рийд.

Поканата беше приета охотно, Рийд обхвана главата ѝ с длани, впи устни в нейните и я целуна жадно и страстно. Тя въздъхна и обви ръце около врата му, стапяйки се в целувката му. Това беше искала, това беше чакала.

— Тези дрехи пречат, да ги махаме — прошепна Рийд срещу устните ѝ.

С неприлична скорост я съблече по риза, а после и тя отлетя. През това време Фльор прилежно се занимаваше с копчетата на жакета му, за да свали дрехата. Рийд ѝ помогна да махне ризата и обувките му, после се измъкна от панталоните и бельото. Голи, те се сляха с несдържана страст, жаждата им един за друг беше твърде гореща, за да бъде обуздавана.

Отправиха се към леглото и се строполиха върху него в купчина оплетени ръце и крака. Той се отпусна отгоре ѝ. Тя почувства ерекцията му да се притиска, гореща и тежка, към бедрата ѝ. Разтвори крака, за да го приеме във важната топлина на сърцевината си. Макар кадифените ѝ кафяви очи да го молеха да влезе, Рийд реши вместо това да се наслади на чувствителните ѝ зърна. Обхвана едното зърно с уста и започна да прави кръгове с език, да го облизва и засмуква, докато на Фльор не започна да ѝ се струва, че ще се разтече от желание. Когато той обърна вниманието си към другото зърно, тя изстена нетърпеливо.

Чу го да се засмива, докато си проправяше път с целувки надолу по стегнатата линия на корема ѝ. Пръстите ѝ се забиха в раменете му, тя се изви към него, когато устата му завладя нейната женственост. Сподави един вик, когато той започна да прави кръгове с език около мъничката перла. Започна да навлиза с горещия си език в нея, отначало бавно, после с бързи, твърди тласъци, докато ръцете му галеха гърдите ѝ.

Рийд се застави да не бърза. Усещаше, че членът му е набъбнал, готов да се пръсне, но искаше да отведе Фльор до същия висок връх на възбудата, преди да отнесе и двама им в рая. Усети я как трепери, почувства я как се стреми към оргазма и тестисите му се свиха в отговор.

Трябваше да влезе в нея, преди да се е изложил.

Надигна се, опря здраво ръце в дюшека отстрани на главата ѝ и навлезе в нея с един силен тласък. Трепереше от усилието да се съдържа, но усети, че няма да е необходимо. Фльор беше мокра, гореща

и готова. Отметнала глава, затворила очи, с извит гръб, забила нокти в гърба му, тя беше на път към своя екстаз.

— Сега — изшептя Рийд срещу устните ѝ. — Хайде, любов моя.

Двамата обезумяха, докато той се забиваше здраво в нея. Тогава дъхът ѝ се извиси и се разби в задоволен вик. Той остана да я наблюдава за един необуздан миг, преди тялото му да призове собственото си освобождение. С тържествуващ вик той се изля в нея и ароматът на любенето им го отнесе във вихъра си като топла, мокра ласка.

Страхувайки се, че едрата му фигура е твърде тежка за нейния крехък скелет, Рийд понечи да се дръпне. С лек протестен вик Фльор обви крака и ръце около него, отказвайки да го пусне.

— Не, още не, Рийд.

— Много съм тежък за тебе.

Тя поклати глава.

— Не, точно колкото трябва си. Това може би е последният път, когато сме заедно по този начин.

Не и ако аз имам какво да направя за това, закле се безмълвно Рийд.

---

[1] Морска болест (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Фльор се събуди сама в странно легло и странна спалня. Стаята не беше толкова голяма като тази на Рийд, мебелите също не бяха така тежки и подчертано мъжки.

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ.

— Влезте — извика тя.

Една камериерка се вмъкна в стаята.

— Добро утро, милейди. Казвам се Пег. Ако сте готова, ще кажа да ви приготвят банята.

— Банята звучи чудесно, Пег, благодаря. Мадам Лизет станала ли е?

— Още спи. Госпожа Пийбоди каза да не я будим.

— Госпожа Пийбоди вероятно знае най-добре. Сигурна съм, че нейният билков чай е бил от голяма помощ.

— Лорд Хънтърст каза да не бързате. Когато бъдете готова, ще ви чака в стаята за закуска.

— Значи веднага ще се изкъпя — отговори Фльор.

Имаше нужда да вземе някои решения, и то възможно най-бързо.

Банята ѝ пристигна скоро. Месинговата вана беше внесена в стаята и поставена пред камината. След като я напълниха с вода, внесена от двама яки лакеи, Фльор потъна вътре и отпусна глава на ръба. Но колкото и да ѝ се искаше просто да полежи в топлата вода със затворени очи, не се забави. Трябваше да види как е Лизет, преди да отиде да закуси с Рийд.

Довърши банята си и остави Пег да я облече в същата черна рокля, с която беше пристигнала. Нямаше търпение да хвърли вдовишките одежди. Свързваше цвета с нещастни времена, смърт и опасности. Всичко това сега беше зад гърба ѝ и тя не искаше никакви напомняния за отминалата болка.

Рийд седеше начело на масата, когато Фльор влезе в стаята за закуска. Вече беше проверила Лизет и я беше намерила спокойно спяща, наблюдавана от една камериерка. Рийд се усмихна, стана и я

настани отдясно на себе си. Един лакей пристъпи, за да налее чай в чашата ѝ.

— Мога ли да ти донеса една чиния? — запита Рийд, махвайки към храната, разположена на бюфета. — Готвачката знае какво харесвам и обикновено праща една чиния за мене от кухнята. Но тя искаше да направи нещо специално за моите гостенки.

— Всичко изглежда чудесно, а аз съм гладна. Бих искала яйца шунка, една кифла и малко пушена херинга, благодаря.

Рийд напълни чинията ѝ и я постави пред нея. После сипа за себе си и се присъедини към нея.

— Иска ми се наоколо да няма прислужници — каза той, след като освободи лакея. — Предпочитам да бъда сам с тебе.

Известно време ядоха мълчаливо. После Фльор каза:

— Прекрасно е, благодари на готвачката си от мое име.

Рийд се усмихна.

— Радвам се, че мога да ти доставя удоволствие — направи пауза — не само в едно отношение.

Двойственият смисъл не убягна на Фльор. Тя едва се удържа да не се изчерви.

— Какъв сте лош, лорд Хънтърст.

— Опитвам се. — Рийд бутна настрана чинията си. — Пратих вест за пристигането ви до лорд Портър тази сутрин, но срещата с него не е спешна. Ти преживя мъчителни неща, а на Лизет ѝ трябва време, за да се възстанови.

Фльор остави вилицата си и взе чашата, поглеждайки към Рийд над ръба ѝ.

— С Лизет имаме нужда от място, където да живеем, и малко дрехи, за да заменим оставените във Франция. Трябва по-скоро да продам бижутата си.

— Няма нужда да бързаш. Двете с Лизет можете да останете тук колкото искате.

— Не може така. Това е твоето ергенско жилище, не ни е мястото тук. Имам нужда да ме насочиш към компетентна модистка и почтен златар, който ще ми даде изгодна цена за моите бижута.

— Ще те заведа при модистката, където ходят Хелън и Вайълет. Знае се, че при нея винаги има готови дрехи за спешни случаи като твоя.

— Кой са Хелън и Вайълет?

— Снаха ми и сестра ѝ, сега живеят в имението Хънтърст на Парк Авеню. Помислих, че няма да ми бъде толкова напрегнато, ако живея в ергенската си къща, докато те са в Лондон. Ще те придружа при модистката веднага щом бъдеш готова.

— А бижутата ми?

— Не се тревожи. Довери ми се да уредя нещата вместо тебе.

Вирнала предизвикателно брадичка, Фльор бутна назад стола си и се изправи.

— Не съм ти любовница, Рийд. Мога да се грижа за нас двете с Лизет, Отдавна се издържам сама.

— Знам го, любов моя — зауспокоява я Рийд. — Няма независима жена от тебе. Докато не устроиш живота си, нека се грижа за тебе така, както ти се грижеше за мене. Кога ще можеш да се приготвиш, за да излезем?

Фльор въздъхна примирено. Нямахше начин да спори с него.

— Ще си донеса шала.

След броени мигове Фльор седеше до Рийд в шикозната му карета, пътуваща към Бонд Стрийт. Той я спря пред един магазин, чиято табела провъзгласяваше, че тук е „Къщата за изискани дами на мадам Анриет“.

Рийд дръпна спирачката, скочи долу и заобиколи, за да помогне на Фльор да слезе. После влезе заедно с нея в плюшения интериор на магазина. Посрещна ги самата мадам Анриет.

— Лорд Хънтърст, добре дошъл. Кого сте ми довели днес? — запита тя със силен акцент.

Фльор погледна изумено към Рийд.

— Бил си тук и преди.

Той вдигна рамене.

— Идвал съм един-два пъти с Хелън и Вайълет. Понякога действам като техен придружител. Мадам Анриет, представям ви графиня Фльор Фонтен.

Очите на Анриет блеснаха.

— А, емигрантка.

— Не, не точно — обясни Фльор. — Аз съм англичанка, бях омъжена за французин. Сега съм вдовица и току-що се върнах в Англия.

— Ах, това обяснява черната рокля. И сега вече не сте в траур и искате нещо не толкова потискащо. Нещо в лилаво или сиво, може би?

— Не — намеси се Рийд. — Графинята има нужда от цялостен гардероб в различни цветове, достоен за положението ѝ в живота.

Мадам Анриет вдигна елегантна вежда, сякаш да запита дали Фльор е достатъчно платежоспособна като за скъп нов гардероб.

— Ще доведе компаньонката на графинята, за да ѝ ушиете нови дрехи, след като се възстанови от своята *mal de mer*. Запишете всичко на моята сметка и я пратете на секретаря ми.

— Рийд... лорд Хънтърст, не мога да приема вашето милосърдие — възпротиви се Фльор.

— Ще уредим това по-късно, Фльор — каза ѝ тихо Рийд.

Анриет плесна с ръце и иззад една завеса се появи една асистентка.

— Заведете графиня Фонтен в пробната и ѝ вземете мерки. Идвам веднага.

Фльор отпрати многозначителен поглед към Рийд, преди да последва асистентката зад завесата.

— Не пестете нищо — каза той на собственичката. — Искам Фльор да има костюми за разходка, бални рокли, дневни рокли, сутрешни пенъоари, костюми за езда и подходящо бельо. Имате ли някакви готови рокли? Графинята има нужда от нещо скромно, което да облече веднага.

Очите на Анриет блеснаха.

— Имам две готови рокли, които ще стоят много добре на графинята. Една от сатен на сини и златисти райета и друга от муселин.

— Добре. Ако ѝ стават или могат да се пригледат бързо, ще ги вземем. Колкото до моделите, вярвам, че вкусът на Фльор е безупречен. Тя ще знае кои модели и материи ще ѝ стоят най-добре. Сигурен съм, че няма да иска да поръча повече от две рокли, но не я слушайте. Следете какво харесва и какво не харесва, направете каквото ѝ харесва, независимо какво ви казва. Ще получите добра компенсация за вниманието към нейните нужди.

— Напълно разбирам, милорд.

Фльор се върна след няколко минути. Анриет я настана пред една маса с купчина книги с модели и кукли, облечени с различни

рокли, а тя самата се зае да събира мостри от платове. Щом Фльор спреше малко повече вниманието си върху някой модел или мостра, Рийд улавяше погледа на Анриет и кимваше. Анриет на свой ред записваше в бележника си. Така мина голяма част от сутринта. След като Фльор избра две дневни рокли и една малко по фантазе за вечерни излизания, тя каза, че е приключила.

Рийд се спогледа с Анриет над главата на Фльор и погледът му говореше друго.

— Мадам Анриет има две готови рокли, които може да ти станат. Пробвай ги, Фльор. Всичко е по-добро от това, с което си в момента. Макар че черното ти отива, знам, че искаш да облечеш нещо цветно.

— Роклите, които току-що поръчах, ще бъдат достатъчни за нуждите ми — възпротиви се тя.

— Угоди ми — каза Рийд. — Сигурно не искаш да отидеш при лорд Портър с вдовишки дрехи, нали?

Фльор се съгласи неохотно и последва Анриет зад завесата. И двете рокли ѝ станаха. Особено ѝ хареса синьо-златистата раирана рокля за разходка.

— Отива ви — забеляза Анриет.

И Фльор мислеше така.

— Чудесна е. Не съм носила толкова красива рокля, откакто...

Изречението прекъсна. Не искаше да мисли за Пиер и за хаоса, последвал смъртта му.

— Ще я носите ли? Сигурна съм, че лорд Хънтърст ще я...

— Много е скъпа — каза Фльор, опипвайки фината материя на полата. — Но — добави — наистина имам нужда от нещо на момента.

— Значи се разбрахме. Какво да направя с черната рокля, с която дойдохте?

Фльор набръчка нос.

— Дайте я за бедните.

Вече не искаше да я гледа. Някак си щеше да се разплати с Рийд за новия си гардероб. Надяваше се да спечели поне пет хиляди лири от продажбата на бижутата. Изумрудите и сапфирите бяха особено красиви. Тогава с Лизет щяха да се оттеглят в провинцията и да живеят простичко с леля Шарлот.

Рийд почти онемя, когато Фльор излезе иззад завесата. Макар да изглеждаше чудесно в черно, модната синьо-златиста рокля я беше

преобразила. Сметаненият ѝ тен блестеше. Топлите ѝ кафяви очи блестяха палаво, когато тя се завъртя в кръг, за да може той да я огледа.

— Тази рокля е правена за тебе — каза Рийд. — Никоя друга жена няма да изглежда така великолепно в нея, както си ти.

— Ласкател — отвърна дяволито Фльор. — Чудесно е да облечеш отново нещо привлекателно — призна тя.

— Муселинената не ти ли стана? — запита Рийд. — Не ти ли стана?

— Да, но тази ми харесва повече.

— Ще вземем и другата — реши Рийд. — Увийте другата рокля, мадам Анриет. Ще я вземем.

— Не, Рийд, трябва да облека и Лизет. Не мога да си позволя двете рокли при всичко, което поръчах.

— Казах, че ще го обсъдим по-късно — натърти Рийд.

Преди Фльор да успее да отговори, вратата се отвори и вътре влязоха две жени, които си бърбяха оживено. И двете бяха прелестни. И когато видяха Рийд, престанаха да бърборят и се втренчиха в него.

— Рийд, къде беше? — запита по-възрастната. — Не дойде да ни придружи на онзи бал, на който се съгласи да дойдеш.

Рийд се поклони на жените.

— Извинявай, Хелън. Трябваше спешно да замина извън града.

— Можеше поне да пратиш съобщение — каза по-младата, отправяйки му закачлива усмивка.

Двете жени отправиха остър поглед към Фльор с крещящо любопитство.

— Отново извинете, дами. Представям ви графиня Фльор Фонтен. Фльор, това е снаха ми лейди Хелън Харууд и сестра ѝ лейди Вайълет Дюбъри.

Трите жени направиха реверанси.

— Защо не съм чувала за графинята? — запита Вайълет.

В гласа ѝ имаше режеща нотка, която Фльор не разбираше. Да не би тази жена да ревнува от нея? Имаше ли някаква връзка между Вайълет и Рийд? Мислите ѝ се пръснаха, когато мадам Анриет подаде на Рийд пакета с муселинената рокля.

Вайълет погледна свирепо към пакета, а после и към Фльор.

— Никога не си ми купувал дрехи, Рийд. Каква ти е тази жена?

Рийд въздъхна ядосано. Нямаше време за глупостите на Вайълет.

— Не ти дължа обяснение, Вайълет. Трябва да тръгваме.

— Рийд — каза Хелън, хващайки го за ръката. — Ще ми се обадиш ли? Трябва да говоря с тебе за издръжката. Не стига за нуждите ми. Ако можеш да купуваш дрехи на тази... тази жена, можеш да си позволиш да бъдеш по-щедър със съпругата на брат си.

— Достатъчно, Хелън. Ще дойда веднага щом мога. Междувременно можеш да се опиташ да свиеш разходите си. Приятен ден, дами.

Хващайки Фльор за ръка, тоя я изведе от магазина.

— Имаш ли някаква връзка с лейди Вайълет? — запита Фльор.

— Лейди Вайълет не ми е никаква — каза Рийз. — Необвързан съм, макар че баба прави всичко възможно да промени ергенското ми положение. — Настани я в каретата, качи се на капрата и пое юздите. — Скоро ще те представя на баба. Ще я харесаш.

— Къде отиваме сега?

— За обувки, после за шапка. Трябват ти чехли, обувки за разходка и бонета, които да не са черни.

— Рийд, не мога да си позволя всичко това!

— Може би, но аз мога. Ще бъдеш облечена по последна мода, когато отидем утре при лорд Портър.

Тя стисна устни.

— Трябва да продам бижутата си, преди да направим още покупки.

Рийд я погледна така, че тя се почуди какво ли има предвид.

— Повярвай ми, ще се погрижа за бижутата ти, любов моя. Ще се погрижа за всичко. Ако отидеш сама, може да те измамят. Ъпдайк е опитен в тези неща. Ще му възложи да се занимае с продажбата. Колко се надяваш да получиш за бижутата си? Имаш ли предвид някаква сума?

— Изумрудите и сапфирите са семейно наследство на фамилията Фонтен. Не мога да им определя цена. Пиер ми ги даде за сватбата. Получих останалите като подаръци. Само благодарение на плановете на Пиер успях да избягам с тях. Не очаквам да им взема реалната цена, но се надявам на пет хиляди лири за всичките.

— Хммм, пет хиляди лири изглеждат разумно. Сигурен съм, че Ъпдайк ще постигне добра цена. Да отидем ли да изядем нещо, преди да довършим пазаруването?

Рийд я заведе в една популярна кръчма, където обядваха чудесен пай с гъльби и сладкиш с горски плодове, плуващ в девънширска сметана. След като се наобядваха, я отведе при един обушар на Бонд Стрийт, където поръча няколко чифта чехли и стилни ниски обувки. После отидоха при шапкаря, където Рийд настоя тя да купи няколко модни бонета. Когато се върнаха в къщата, главата на Фльор се въртеше. Вихърът на пазаруването я беше изтощил. След като посещениято в стаята на Лизет я увери, че компаньонката ѝ се възстановява бързо, тя се оттегли в собствената си стая. Свали роклята, за да не я намачка, и се строполи на леглото. Беше спала много малко предната нощ и заспа почти веднага. Дори нямаше време да се безпокои как ще плати за всички хубави неща, които беше накупила.

Рийд се оттегли в кабинета си и повика Ъпдайк.

— Лейди Фльор има някои семейни ценности, които иска да продаде. Изумруди и сапфири, мисля, и някои не толкова ценни дрънкулки. Заключил съм ги на сигурно място.

— Искате да ги продам вместо дамата? — запита Ъпдайк. — Знам няколко магазина, където купуват скъпоценности, внесени нелегално от емигранти от Франция.

— Сигурен съм, че е така, но няма да продавам бижутата на Фльор. Само искам тя да мисли, че са били продадени. Предупреждавам те да знаеш, ако те запита за тях. Ще ѝ кажеш, че уреждаш въпроса.

Ъпдайк се намръщи.

— Какво възнамерявате, милорд?

— Смятам да дам на Фльор мои лични пари. Дължа ѝ повече, отколкото мога да ѝ се отплатя. И понеже тя няма да приеме пари от мене, ще държа бижутата ѝ в сейфа си, докато не се съгласи да си ги вземе обратно.

— Много добре, милорд, ще направя, както кажете. Дамите ще останат ли у нас?

— Съмнявам се, че мога да ги задържа тук повече от един ден. Фльор няма търпение да се изнесе.

Ъпдайк прочисти гърлото си.

— Хм, вие изглеждате особено привързан към графинята. Защо не се ожените за нея? Баба ви много би се зарадвала.

Рийд се взря в ръцете си. Би се оженил веднага за Фльор, само да можеше да му даде наследник. Замисли се за препятствието, което стоеше на пътя му, и се запита дали наистина има значение. Би могъл да осинови колкото иска сирачета и да определи едно от тях за свой наследник. Или би могъл да остави братовчед си Галар да го наследи.

— Милорд? — каза Ъпдайк, напомняйки му за увисналия във въздуха въпрос.

— Сложно е, Ъпдайк. Достатъчно е да кажа, че има препятствия пред един брак между нас. — Рийд се изправи. — Това е всичко, Ъпдайк. Трябва да отида в банката, преди да затвори.

Фльор отвори очи, осъзнавайки, че някой е влязъл в спалнята ѝ.

— Будна ли си, ma petite?

— Лизет, защо си станала?

— От лежането няма смисъл, когато човек се чувства добре. Сега съм съвсем добре, Фльор. Всъщност смятам да се присъединя към вас с негова светлост за вечеря. Дойдох да видя дали си готова.

Фльор потърка очи.

— Ще бъда готова веднага щом си измия лицето и си облека новата рокля.

Лизет пипна фината материя на дрехата.

— Много е хубава тази рокля. Продаде ли бижутата?

— Още не, но Рийд е възложил това на Ъпдайк. Той като че ли знае как се вършат такива неща.

— Скоро ли ще се преместим в хотел или хан? — запита Лизет.

— Ще пратя утре писмо до леля Шарлот. Ще останем на хотел, докато не получа известие от нея. Сигурна съм, че ще ни покани да идем при нея в провинцията. Тя е чудесна жена. Писах ѝ след смъртта на Пиер, но не получих отговор. Пратих още няколко писма по Андре, но не знам дали са стигнали до нея. Надявам се да е добре.

— И аз се надявам. Знаеш, че отивам там, където си ти — увери я Лизет.

Фльор се изми бързо. Лизет закопчаваше новата ѝ раирана копринена рокля, когато Пег дойде да ги повика за вечеря. Когато я последваха в трапезарията, намериха Рийд вече там. Той стана, когато влязоха дамите.

— Лизет, колко е хубаво да видя, че изглеждате толкова добре. Госпожа Пийбоди ми каза, че се чувствате оздравяла.

— Напълно се излекувах, милорд. Бяхте много любезен към нас.

— Напротив, аз ви дължа много.

Той ги настани да седнат, а след това зае собственото си място начело на масата.

Поднесоха първото ястие, възхитителна гъбена супа. Стигнаха до десерта без много разговори. Рийд освободи лакея, после небрежно заяви:

— Ъпдайк получи добра цена за бижутата ти. Знаеше точно къде да ги занесе.

Вниманието на Фльор се изостри.

— Вече? Получил ли е толкова, на колкото се надявах?

— Повече. Продад е всичко за седем хиляди лири.

— Седем хиляди! — ахна Фльор. — Много съм му благодарна. Това е повече, отколкото смятах. С Лизет ще потърсим утре ново жилище.

— Няма нужда да бързаш — каза Рийд.

— Не искам да се натрапвам на живота ти. Щом получа вест от леля, ще се преместим в нейния дом в провинцията. Малко мир и тишина, точно това ни трябва сега на нас двете с Лизет. Освен ако — добави тя с надежда — лорд Портър няма някаква задача за мене.

— Можеш да забравиш за други задачи — отвърна Рийд. — Няма да допусна отново да се излагаш на опасност.

Лизет погледна от Фльор към Рийд и отново към Фльор.

— Извинете ме — каза тя. — Смятам, че е време да се оттегля в моята стая.

— Ще дойда с тебе — предложи Фльор.

— Non, знам пътя. Остани да си поговорите с негова светлост, та petite.

Рийд стана, дръпна стола на Лизет и я предаде на лакея, който чакаше пред вратата.

— Ако обичаш, придружи мадам Лизет до стаята ѝ. — Щом излязоха, той протегна ръка към Фльор. — Ще се оттеглим ли, любов моя?

Фльор знаеше точно какво има предвид той. Жаждата в изражението му беше недвусмислена. Почувства, че устата ѝ буха, а

кожата ѝ беше толкова чувствителна, че тя се страхуваше да не се разпадне, ако Рийд я докосне. Не можейки да устои на чувственото обещание в неговия глас, тя стана и го хвана под ръка. Когато се осмели да вдигне поглед към лицето му, коленете ѝ едва не се огънаха под нея. Очите му вяха присвити, усмивката — хищна.

Тя почувства смътен прилив, тръпка, лекота в гърдите. Тялото ѝ сякаш оживяваше под горещия му поглед. За щастие беше запазила частица воля.

— Не можем... не бива...

Изведнъж устата му се озова толкова близо до нейната, че ѝ стана трудно да диша.

Тя искаше.

Искаше него.

Искаше всичко, всичко, което можеше да получи за краткото време, в което им оставаше да бъдат заедно. Ръцете му я обгърнаха и тя се отпусна в тях, въздъхвайки срещу устата му, докато тялото ѝ заживяваше собствен живот. Тогава той я целуна и всяка мисъл за редно или нередно излетя през прозореца.

Рийд прекъсна целувката. С усмивка в гласа каза:

— Какво казваше, че бива или не бива да правим?

— Аз... не си спомням.

В сребристите му очи се мярна дяволито пламъче, докато двамата излизаха от трапезарията и се качваха по стълбите към спалнята му. Той отвори вратата, грабна я на ръце и я внесе вътре.

— Мога да вървя, Рийд.

— Харесва ми да те усещам в ръцете си. — Остави да я стъпи до леглото и започна да я съблича. — Тази рокля ти отива, но те предпочитам гола.

— Благодарение на тебе и на Ъпдайк ще мога да платя новия си гардероб и този на Лизет.

Не чу никакъв отговор, защото Рийд се беше съсредоточил върху задачата да съблече и нея, и себе си. Освободи своето и нейното тяло от дрехите невероятно бързо, после отстъпи назад, за да ѝ се възхити. Тя беше слаба, но не прекалено, гърдите ѝ бяха твърди и закръглени, зърната имаха цвета на пищна тъмна роза. Краката и бяха дълги и стройни, а гнездото помежду им тъмно и пищно.

Фльор отвърна на погледа му, внезапно осъзнавайки, че това вече не е същият мъж, когото беше измъкнала от Дяволския замък. Мускули опасваха корема му, раменете му като че ли бяха станали по-широки, ръцете — по-силни, краката — по-яки. А сред тъмните косми в слабините му се издигаше най-великолепният образец на мъжественост, който някога беше виждала.

Тя протегна ръка, за да го погали, наслаждавайки се на твърдата повърхност от вени и гладка копринена кожа. Под допира ѝ сексът му набъбна и трепна, издигна се, твърд и тежък, под дланта и.

— Ти си великолепен — измърмори тя.

Той се наведе, за да близне зърното ѝ.

— И ти си великолепна.

Легна на леглото и я дръпна грубо върху себе си. Тя ахна, когато чувствителните ѝ зърна опряха в космите на гърдите му. Хълбоците им се срещнаха. Топлината на мъжествеността му се притискаше между бедрата ѝ и биенето на сърцето му срещу нейното я караше да стене от наслада. Как би понесла раздялата с този толкова жизнен мъж, когото обичаше до полуда?

— Ела отгоре, Фльор — прошепна той на ухото ѝ.

Тя се надигна леко, хвана члена му с две ръце, настани го между бедрата си и го пое със силен натиск. Той навлезе така дълбоко, че сякаш докосваше душата ѝ.

Един стон се надигна в гърлото на Рийд.

— Мога да умра като щастлив мъж точно сега.

Тогава хвана ханша ѝ и я поведе нагоре-надолу върху ерекцията си, за да посреща трескавите му тласъци. Двамата дишаха тежко, Фльор знаеше, че удовлетворението ще настъпи скоро. Опита се да го задържи, искаше той да не излиза от нея колкото може по-дълго време, да вкуси властта си над него. Искеше удоволствието да продължава вечно.

Но нямаше как да задържи мига. Когато той вдигна глава, за да засмуче зърното ѝ, я разтърсиха спазми, по цялото ѝ тяло се разляха еротични усещания. Тя вече не беше Фльор Фонтен, принадлежеше тялом и духом на Рийд Харууд, граф Хънтърст, мъж, когото не можеше да има.

Рийд усети малките ѝ експлозии да притискат члена му и разбра, че е постигнала кулминацията си. Трескаво безумие се отприщи у

него, докато препускаше към забравата. Когато тя се изви силно и извика името му, той вече не можеше да се сдържа. Хванал ханша ѝ, навлизаше отново и отново горещия и център, докато бурята в него не избухна и той се изля в нея.

— Омъжи се за мене, Фльор — чу се изненадан да казва той.

Щом изрече думите, пожела да ги върне обратно. Бракът с която и да било жена беше изключен. Още не беше готов да си окове краката, нали?

Сълзи избиха в очите на Фльор. Никой мъж с ранг или имот, или някакви надежди за бъдещето не би искал жена, която не може да му роди деца.

— Да се омъжа за тебе? Не мога и ти знаеш защо. Заради семейството и графството си длъжен да имаш наследник. И не ме обичаш. Изпитваш страст и благодарност.

— Не знам за любовта, защото досега не съм я изпитвал, но към тебе чувствам нещо повече от обикновена благодарност. Колкото до наследниците, имам братовчед, французин, който наскоро дойде в Англия.

— Не може да имаш това предвид. Никой уважаващ себе си англичанин няма да предаде графството си на французин. Моля те, Рийд, не ме питай отново, защото и двамата знаем, че предлагаш нещо невъзможно.

Фльор може би имаше право, осъзна Рийд. Със сигурност не искаше Дювал да го наследява. Твърде много неща около братовчед му не се връзваха. И макар да искаше Фльор в живота си, беше говорил, без да помисли. Бракът беше сериозна стъпка, за която той още не беше готов.

Отказа се от темата.

— Спи — изшептя той. — И двамата имахме тежък ден.

Рийд се събуди с Фльор, отпусната отгоре му. Ярки слънчеви лъчи протягаха пръсти през прозорците. Проклятие, беше се успал! Отмести от себе си спящата Фльор и внимателно я положи на леглото. После стана, изми се, без да я събуди, облече се и слезе долу на закуска. Ъпдайк го посрещна на най-долното стъпало.

Бях тръгнал да ви будя, милорд. Баба ви е тук. Трябваша ми много аргументи, за да я убедя да ви изчака в приемната. —

Многозначително вдигна вежди. — Тя искаше лично да ви измъкне от леглото, а и вие, и аз знаем защо това нямаше да бъде добра идея.

Ъпдайк беше прекалено досетлив.

— Колко е часът?

— Наближава единадесет.

— Господи, не съм разбрал, че е толкова късно! Баба каза ли какво иска?

— Не каза и аз не я питах. Трябва да знаете още нещо. Мадам Лизет е с нея. Тъкмо занесоха поднос с чай и те като че ли водят доста задушевен разговор.

Рийд изригна проклятие.

— По-добре да ида там бързо. Не знам какво е казала Лизет на баба. Имам нужда от кафе, Ъпдайк. Горещо и черно, да съответства на настроението ми.

Рийд се стегна, преди да залепи усмивка на лицето си и да се представи пред баба си.

— Ето те и тебе — каза тя.

Той се отправи към възрастната жена и положи целувка на пергаментовата ѝ буза.

— Не знаех, че ставаш толкова рано, бабо. Нямаше нужда да идваш тук. Щях да дойда, ако ме беше повикала.

Тя погледна към Лизет.

— Нямах известия от тебе вече няколко дни и започнах да се тревожа. Реших да дойда лично да се уверя, че не си се влошил след отворителните преживявания във Франция.

— Както виждаш, съм добре.

— Лизет ми каза, че си извел нея и графиня Фонтен от Франция в много труден момент. Мислех, че вече си се отказал от приключенията на „плаща и кинжала“. По-добре вземи да си търсиш съпруга. Не че съжалявам, че си спасил две дами в беда — добави тя, усмихвайки се снизходително на Лизет.

— Това беше мисия, която не можех да откажа, бабо. Флър и Лизет ми спасиха живота. Мой ред беше да спася техния.

Вдовстващата графиня погледна към Лизет.

— Двете с графинята правили ли сте планове за бъдещето? В Лондон има доста голяма колония от емигранти. Аз се сприятелих с

много от тях и често давам приеми у дома в тяхна чест. Ще пратя покана за вас и графинята следващия път, когато давам прием.

Лизет заговори на френски с графинята. Рийд не им обръщаше внимание, както често правеше с женското бърборене.

Разговорът им завърши, когато графинята обърна вниманието си към Рийд и изрече:

— Е, след като животът ти се успокои, какви са плановете ти да си намериш съпруга?

— Нямам планове — каза решително Рийд, спомняйки си ненавременното предложение и отказа на Фльор.

— Не става така — изсумтя баба му. — Ще устроя бал и ще поканя всички мои приятели с дъщери или внучки за женене. — Да — каза тя, — точно това ще направя.

Преди Рийд да успее да отговори, един лакей влезе с кана кафе. Рийд си наля една чаша и я изпи, като си опари езика. Наля си още една, духна я и я поднесе към устните си. Преди да отпие и една глътка, Фльор влезе в стаята.

— Ъпдайк каза, че ще те намеря тук. — Завъртя се и полите и литнаха около стройните ѝ глезени. — Харесва ли ти новият ми муселин? Ох — спря се рязко, — не знаех, че имаш компания. Прекъсвам ли нещо?

— Ни най-малко — каза Рийд, оставяйки настрана чашата си. — Бих искал да се запознаеш с баба ми, вдовстващата графиня Хънтърст. Бабо, това е Фльор Фонтен, жената, която ми спаси живота.

ГЛАВА 11

Фльор направи реверанс пред възрастната дама.

— За мене е удоволствие да се запозная с вас, милейди.

— Не — настоя старата дама, — за мене е извънредно приятно да се запознаем. Вие сте причината внукът ми да е жив. Разбирам, че сте вдовица. Моля, приежете моите съболезнования. Много време ли бяхте женени?

— Пет години, милейди.

— Пет години! Трябва да сте била много млада, когато сте се омъжили.

— Бях на седемнадесет години. Живях във Франция всичките пет години, докато бяхме женени с Пиер.

— Имате ли деца, лейди Фльор?

— С Пиер не бяхме благословен с деца.

Проблясъкът, който се беше появил в очите на вдовстващата графиня, когато беше видяла Фльор, изчезна. Рийд знаеше точно какво си мисли баба му: щом Фльор е признала, че не е заченала през всичките години на брака си, вече не представляваше възможна партньорка за внука ѝ.

— Какви са плановете ви? Очевидно не можете да останете в жилището на Рийд, ако искате да запазите репутацията си.

— С Лизет възнамеряваме да отидем в провинцията веднага щом получа известие от леля Шарлот. Дотогава ще се задоволим с някой хан.

Рийд въздъхна, когато баба му не продължи да разисква плановете на Фльор за следващото ѝ жилище. Обръщайки се към него, възрастната дама изрече:

— Реших да устроя бал в твоя чест следващата събота. Ще поканя всички мои приятели с дъщери за женене.

Преди Рийд да успее да отговори, вдовицата взе ръцете на Фльор в своите и каза:

— Понеже вие с Лизет сте ми скъпи, и двете сте добре дошли. Ще поканя някои добре поставени вдовци с деца, за да се запознаете с тях. Вие сте още млада, някой мъж би бил доволен да ви вземе за съпруга.

— Бабо, моля те — смъмри я Рийд, унижен от опита ѝ да го сватосва. — Преди всичко, още не съм готов да създам семейство. Съвсем скоро се изплъзнах от ада и ми трябва време да го изгоня от организма си. Повярвай ми, не ставам за съпруг точно сега. Отложи бала за по-късно.

Вдовстващата графиня се намръщи, загриженост беляза набръчканото ѝ лице.

— Има ли нещо, което не ми казваш, а би трябвало да знам относно престоя ти в затвора, Рийд?

— Нищо, бабо — отрече Рийд. — Както виждаш, съм съвсем добре. Нека просто да кажем, че не съм в подходящо настроение за брак. Сега можем ли да сменим темата?

— Разбирам и ще отложа бала, щом настояваш, но не бави нещата прекалено много. — Тя стана, подпирайки се на бастуна си. — Впрочем, един далечен роднина от френския клон на семейството ме посети неотдавна. Галар Дювал ме осведоми, че сега живее в Лондон. Не мога да кажа, че съм очарована от това момче — изсумтя възрастната дама. — Всъщност — продължи тя, — аз го проучих и разбрах, че претенциите му са основателни. Ако не създадеш наследник, Дювал е следващият по реда на наследяването. Да пази господ той да вземе в крайна сметка графството. Този клон от семейството никога не се е радвал на благосклонността на обществото. Баща ти би се обърнал в гроба, ако негов далечен братовчед, при това французин, получи титлата и имуществото.

— Запознах се с Дювал — осведоми я Рийд. — Стоял при Хелън, докато Джейсън бил болен. Тя каза, че ѝ бил от голяма помощ.

— Както и да е, знаеш какво трябва да направиш.

Рийд настани ръката ѝ върху свивката на своята.

— Ще те изпратя до каретата ти, бабо.

Вдовстващата графиня се усмихна на Фльор.

— Благодаря ви отново за живота на моя внук. Ако мога да ви помогна, само кажете.

Фльор наблюдаваше излизането на старата дама със свито сърце. Ако беше мечтала да се омъжи за Рийд, баба му току-що беше разбила мечтите ѝ на пух и прах. Фльор беше отказала спонтанното предложение на Рийд поради основателна причина. Тя не можеше да му даде онова, което му беше необходимо, колкото и добре да им беше заедно. Ако ѝ хрумнеше да се омъжи, което тя не искаше, трябваше да намери вдовец, който вече да има деца, точно както беше предложила вдовстващата графиня. Намекът ѝ беше пределно прозрачен.

— Изглеждаш прелестна в тази нова рокля, та petite — направи ѝ комплимент Лизет. — От изражението на негова светлост съдя, че и той мисли така.

А каква полза от това, безмълвно изплака Фльор. Тя трябваше да забрави Рийд, точно както той щеше да я забрави, докато си търси млада и плодовита невеста.

— Трябва веднага да пиша на леля Шарлот — каза Фльор. — Не бива да се натрапваме на Рийд повече, отколкото е необходимо.

— Не се натрапвате — изрече той от вратата. Влезе в стаята. — Надявам се, не си се разстроила от нещо, което е казала баба ми.

— Баба ти не каза нищо, което да не е истина — отговори Фльор. — И двамата знаем, че престоят ми тук е временен.

Рийд се намръщи, после мрачното изражение изчезна.

— Ужасно съм гладен, а знам, че сигурно и ти си гладна.

— Предложи ѝ ръката си. — Ще закусим ли, преди да отидем при лорд Портър?

Снощните активни занимания бяха пробудили огромен апетит у Фльор.

— Ще се присъединиш ли към нас, Лизет?

— Вече закусих с Ъпдайк и другите в трапезарията на прислугата. Обещах на готвачката да ѝ покажа френската кухня.

— Значи ще се видим по-късно — отвърна Фльор. — Трябва да планираме бъдещето си.

Рийд съпроводи Фльор до трапезарията. Напълниха чиниите си и седнаха.

— Баба ти много те обича — каза Фльор между два залъка.

— Чувството е взаимно — отговори Рийд. — Радвам се, че не те е обидила с нещо. Тя доста настоява да се ожения и да започна да пълня детската стая. Но и двамата знаем, че имам да убивам демони, преди

да се оженя за която и да било жена. Още имам кошмари. Понякога сънувам, че съм в тъмна яма, откъдето няма как да се избяга.

Фльор се вгледа в лицето му.

— Тези сънища ще отминат с времето.

— Ти ми действаш успокоително, Фльор. Никога нямам кошмари, когато си в ръцете ми. Ти си подходяща за мене.

Фльор се втренчи в чинията си.

— Сигурна съм, че ще си намериш жена, която да ти подхожда повече от мене, някоя, която ще ти даде деца и ще се харесва на баба ти. — Изправи се. — Ще бъда готова да те придружа до канцеларията на лорд Портър веднага щом напиша писмото до леля си.

След тридесет минути новият кочияш на Рийд стоеше до каретата, докато те влизаха и затваряха вратичката. Пътят до Уайтхол беше кратък, Фльор и Рийд бяха поканени веднага в канцеларията на Портър. Лорд Портър стана, за да ги поздрави, първо целуна ръка на Фльор, а после се ръкува с Рийд.

— Не знаете с какво облекчение научих, че сте се върнали благополучно в Англия, лейди Фонтен — каза Портър. — Всичко ли мина по план?

— Не съвсем — обясни Рийд. — Едва успяхме да избягаме, но както виждате, сме тук невредими.

— Благодаря ви, че се погрижихте да ме изтеглите бързо — каза Фльор. — Щастлива съм, че се върнах в родината.

— Съжалявам за съпруга ви, милейди. Но службата ви за короната е оценена много високо. Трима наши хора, включително Хънтърст, щяха да загинат, ако не бяхте вие. Имате нашата искрена благодарност.

Пъхна един плик в ръката ѝ.

— Разбираме, че вече не можете да разчитате на съпруга си и неговото имущество, затова като малко признание за нашата благодарност, моля ви, приежете полица за пет хиляди лири, вложени в Банк ъф Инглант.

Фльор се опита да върне плика на Портър.

— Никога не съм очаквала възнаграждение за службата на моята страна.

— Все пак ще имате възнаграждение. Какви са плановете ви, скъпа?

— Писах на леля Шарлот и ще пратя писмото, след като изляза оттук. С Лизет се надяваме скоро да отидем при нея в провинцията.

Портър като че ли се сепна.

— Да не би да говорите за лейди Шарлот Грийнууд?

Фльор разцъфна в усмивка.

— Ами да. Познавате ли я?

Съчувственият поглед на Портър накара сърцето на Фльор да забие ускорено. Дали не се е случило нещо с леля Шарлот?

— Отдавна познавам леля ви. От нея научих за вас. Писмата ви до нея идваха при мене, а после ѝ се изпращаха по специален куриер. Моля, седнете, скъпа. Не ми се иска да бъда приносител на лоши новини.

Тъмен страх се утаи в гърдите на Фльор. Тя се отпусна на стола.

— Какво има? Нещо станало ли е с леля Шарлот?

— Последното писмо, което пратих до леля ви, се върна. Тя починала внезапно в съня си преди няколко седмици. Моят човек говорил с лекаря ѝ и потвърди, че Шарлот е починала от сърдечен удар. Завещанието ѝ било отворено след смъртта ѝ. Остава къщата и имота си на вас. За съжаление, ѝ бяха останали малко пари. Смятам, че е живяла от малкото, което е наследила от баща си.

Рийд посегна към ръката на Фльор и я стисна леко. Гласът ѝ се пречупи в ридание.

— Леля Шарлот беше единствената ми жива роднина. Тя ме отгледа. Не мога да повярвам, че я няма.

— Съжалявам, че ви предавам такива тъжни вести — каза —
Още ли възнамерявате да се оттеглите в провинцията?

Фльор се стегна. Сега наистина нямаше на кого да разчита. Слава на бога за Лизет.

— Не съм сигурна какво ще направя, освен ако... бих искала да се занимавам с нещо. Случайно да имате нова задача за мене?

— Всъщност...

— Не! — протестира Рийд. — Фльор е направила достатъчно. И дума не може да става животът и отново да бъде изложен на опасност.

Тя не обърна внимание на избухването му.

— Какво казахте, лорд Портър? Как мога да ви бъда полезна?

— Фльор — обади се Рийд предупреждаващо.

— Чуйте ме, Хънтърст — каза Портър. — Опитвам се да проникна в колонията емигранти, но почти без успех. Моите хора активно търсеха човека, който ви е предал. Информацията, която събрахме досега, показва, че може да е въвличен някой емигрант.

Насочи поглед към Фльор.

— Като съпруга на френски граф лейди Фонтен би била приета сред емигрантите.

— Докъде води това, Портър? — изръмжа Рийд.

— Имам нужда някой да посещава салоните и събиранията на емигрантите, и то да е човек, на когото ще вярват, пред когото ще се разкриват. Искам от лейди Фонтен само да спечели благоразположението на онези французи, които сега живеят в Лондон, и да слуша какво си говорят. Някой от тях може да е френски шпионин.

— Не — изрече Рийд, преди Фльор да успее да отговори.

— Това не е твое решение, Рийд — напомни му тя.

— И така, ще го направите ли? — каза възбудено Портър. — Чакахме точно такава възможност.

— Съжалявам, Портър, но Фльор вече няма да поема ангажименти на „плаща и кинжала“. Тъй като предадоха мене, аз ще намеря предателя.

Портър го изгледа строго.

— Няма да бъде толкова лесно.

— Почти съм уверен, че онзи, който ме е предал, не е емигрант — настоя Рийд. — Убеден съм, че ще го намерите в собствените ви редици.

— Аз ще го направя — каза Фльор. — Какво имам да губя?

— Преди всичко, живота си — изфуча Рийд.

— Нямам съпруг, нямам деца, никой, освен Лизет няма да бъде засегнат от действията ми.

Рийд усети как някаква ръка се вмъква в гърдите му и стиска сърцето му. Нима Фльор цени толкова малко живота си? Наистина ли за нея той е никой? Тя грешеше. Ужасно грешеше. Никак не му беше безразлична. Не би могъл да понесе да ѝ се случи нещо.

— Има ли начин да променя решението ти? — запита Рийд. — Още си млада. Дори не си започнала да живееш. Защо отново се излагаш на опасност?

— Тази задача е нищо в сравнение с онова, което правех във Франция — отговори Фльор. — Няма да бъда в опасност. — Обърна се към Портър. — Ще го направя, милорд.

— Вие сте истинска патриотка, милейди. Ще се погрижа да получавате покани за събития, на които има вероятност да присъстват емигранти. Къде мога да се свързвам с вас?

— Лейди Фонтен ще отседне в имението Хънтърст на Парк Авеню — каза Рийд. — Снаха ми и сестра ѝ сега живеят там. Във всеки случай, планирам скоро да преместя цялото си домакинство в имението. Няма смисъл да държа ергенско жилище, когато имението е по-голямо и по-удобно. Там живеят достатъчно придружителки, които ще пазят репутацията на Фльор.

— Рийд, не мога! — заяви Фльор.

— Разбира се, че можеш. Ще пуснем дума, че сте стари приятелки с Хелън и тя те е поканила да живееш при нея, докато решиш къде да се преселиш. Възнамерявам да те защитавам, Фльор, а единственият начин да го правя, е ти да живееш близо до мене.

— Какво ще помисли снаха ви? Предполагам, че няма да ѝ хареса непознати да живеят в дома ѝ.

— Хелън и Вайълет живеят в имението, защото аз позволявам. Мога да ви уверя, че няма да възразят.

Портър кимна в знак на одобрение.

— Значи е уредено. Ще пращам поканите до вас на Парк Авеню. Дръжте ме в течение, лейди Фонтен. Силно се надявам, че можете да научите нещо, за да помогнете на разследването ни.

Сбогуваха се. Рийд настани Фльор в каретата, поговори с кочияша и се качи при нея.

— Знаеш, че не мога да живея в дома ти, Рийд. Какво те накара да предложиш такова нещо?

— Това е разумно. Историята, че с Хелън сте приятелки от детинство, ще се разчуе. А преместването ми в имението е напълно уместно. Всички ще одобрят, че съм подслонил две емигрантки в дома си.

Фльор въздъхна раздражено.

— Винаги ли постигаш каквото си наумиш?

— Винаги, щом става дума за нещо, което искам.

— Къде отиваме?

— В имението ми на Парк Авеню. Колкото по-скоро осведомим Хелън и Вайълет за пристигането на специалните ми гости, толкова по-добре.

Каретата спря пред просторна къща, едва видима зад високите стени, Фльор започна да се върти неспокойно, когато Рийд ѝ помогна да слезе. Преди размириците във Франция тя беше живяла в комфорт в наследствения дворец на рода Фонтен, но това сякаш беше преди цяла вечност. Тази претенциозна къща беше съвършено различно нещо от скромната вила на Лизет. Рийд вероятно беше извънредно богат.

Той отвори портата и я въведе вътре. Триетажната сграда се извисяваше внушително пред нея. Качиха се по стъпалата, минаха между две огромни колони и стигнаха до двойна резбована врата, обградена от големи прозорци. Вратата се отвори, преди Рийд да беше хванал месинговото чукче.

Среброкос иконом в официална черна ливрея се поклони, когато Рийд въведе Фльор вътре. Тя се взря със страхопочитание в изящното фоайе, което се издигаше на цели три етажа височина и чиято централна част представляваше вита стълба, изкачваща се нагоре.

— Снаха ми тук ли е, Хюз? — запита Рийд.

— Дамите са в приемната, милорд. Да съобщя ли за вас?

— Не се безпокойте, Хюз. Сам ще се представя. — Хванал Фльор за лакътя, той направи три стъпки, после се обърна отново към икономата. — Впрочем, Хюз, ще се преместя в имението и ще доведа по-голямата част от персонала си. Моля, помолете икономката да пригответи големия апартамент и две спални за две гостенки.

Макар изражението на Хюз да остана непроменено, сините му очи разкриваха живо любопитство.

— Мога ли пръв да ви приветствам с добре дошъл у дома?

— Благодаря, Хюз.

Вече положил ръка над талията на Фльор, Рийд я поведе към приемната, където две жени пиеха чай. Тя ги разпозна като лейди Хелън и нейната сестра, които беше срещнала при мадам Анриет.

— Добър ден, дами — поздрави ги Рийд.

— Рийд! — извика Вайълет и стана. — Колко е хубаво да те видим отново.

— Радвам се, че си тук, Рийд — изрече Хелън с няколко градуса по-хладно от сестра си. — Нямам търпение да обсъдим финансовото

ми положение.

— Вярвам, познавате лейди Фонтен — отговори Рийд, след като поздрави двете дами.

— Запознахме се — изрече хладно Хелън. — Защо си я довел тук? Трябва да разговаряме насаме.

— Наистина, Рийд — укори го Вайълет, — какво си, си мислил? Това е семейна работа, лейди Фльор няма защо да се намесва.

— Може би трябва да си вървя — каза Фльор, силно смутена.

— Оставаш — отговори Рийд, поглеждайки презрително към Вайълет. — Моля те, би ли ни наляла чай, Хелън?

Настани Фльор на един диван и се отпусна до нея.

Хелън се поколеба, после изпълни молбата на Рийд. Фльор прие една чаша заедно с един студен поглед и с благодарност отпи от чая си. Имаше чувството, че това събиране няма да мине добре.

— Имам да ви съобщя нещо — започна Рийд, оставяйки празната си чаша на количката за чай. — Фльор и нейната компаньонка утре ще се пренесат тук, в имението.

Чашата на Хелън изтрака в чинийката.

— Какво? Да не си полудял?

— Ни най-малко — отвърна той спокойно. — Нещо повече, смятам да напусна ергенското си жилище и да се преместя тук, в имението, ще доведе и персонала си.

— Няма да позволя тя да се нанесе тук! — протестира Хелън.

— Няма да позволиш ли? — изрече Рийд със смъртоносно спокойствие. — Мога ли да ти напомня, че това е моят дом и вие със сестра ти живеете тук по мое благоволение и на мои разноски?

— Разбирам защо искаш да се преместиш в имението — каза Вайълет, — но не може и дума да става да настаниш тук любовницата си. Помисли за репутацията ни.

Кършейки ръце, Фльор каза:

— Моля те, Рийд, казах ти, че няма да стане.

Изражението му не търпеше никакви аргументи.

— Ще стане, ако аз кажа, че ще стане. — Отправи унищожителен поглед към Хелън и сестра ѝ. — Фльор не е — повтарям, не е — моя любовница. Тя няма къде да отиде и може би е в опасност. Държа я близо до себе си с цел.

— Наистина — изсумтя Вайълет. — Много добре знам каква е тази цел.

— Достатъчно, Вайълет! Няма да търпя оскърбления по адрес на Фльор.

— В какво си се забъркал сега, Рийд? — запита Хелън. — Мислех, че си приключил с всички тези тайни работи. Не знам какво е станало с тебе, когато изчезна, но си се променил.

— Случилото се не е твоя грижа. Разбирам, че ти трябва още пари в добавка към издръжката ти. С радост ще ти ги отпусна, ако приемеш Фльор и компаньонката ѝ без мърморене. И това означава да бъдеш любезна към тях.

Очите на Хелън се присвиха замислено.

— Как ще обясниш присъствието ѝ в дома ни? Не мога просто да кажа на приятелките си, че е тук, защото ти искаш тя да живее с нас. Репутацията ни е изложена на риск. — Тя отправи унищожителен поглед към Фльор. — Откъде да знаем дали е онази, за която се представя? Доколкото ни е известно, може да е проститутка от парижките улици.

Фльор се дръпна, сякаш беше получила удар.

— Как смеете! Покойният ми съпруг беше граф Пиер Фонтен. Семейството му е сред най-старите и уважавани фамилии във Франция. Аз съм родена в добро английско семейство. Баща ми беше барон.

— Така казвате вие — изсумтя Вайълет.

— Още една дума от някоя от вас и ще настоя веднага да напуснете дома ми. В момента приготвят вдовишкото жилище за завръщането на Хелън, а Вайълет може да се върне под закрилата на баща си.

— Не можеш — ахна Хелън.

— Разбира се, че мога. Сега, ако сме се разбрали, ето каква история ще разказвате на приятелките си. Фльор и Хелън са приятелки от детинство. Учили са заедно в девическо училище, преди Фльор да се омъжи за френски граф. Тя наскоро е избягала от размириците във Франция и не е имала къде да отиде. Понеже съпругът ѝ и роднините ѝ са мъртви, ти си я поканила да живее в имението, докато си намери нещо друго. Историята е проста и не е пресиленна.

Вайълет посрещна думите му с подигравателна забележка:

— Обща спалня ли ще имате с лейди Фльор?

— В никакъв случай! — извика възмутено Фльор. — Тази идея не беше моя. Изобщо не съм искала да живея тук. Рийд мисли, че е необходимо, макар че аз не съм съгласна.

— Необходимо е — изръмжа той. — Фльор ми спаси живота. Тя е причината да стоя сега пред вас. Дължа ѝ всяка защита, която мога да ѝ предложа. Разбирате ли? Не искам повече да чувам презрителни забележки за Фльор и компаньонката ѝ. Колкото до тебе, Хелън, ще ти давам допълнително по двеста лири на месец, докато Фльор живее с нас, макар че брат ми беше твърде щедър към тебе в завещанието си. Предлагам да харчиш по-малко за рокли и финтифлюшки и да ограничиш загубите си на масите за хазарт. А по отношение на тебе, Вайълет, проверих материалното ти състояние и видях, че не си финансово притеснена. Издръжката от баща ти е достатъчно щедра.

— Наистина — измърка Вайълет, премигвайки начесто в посока към Рийд. — Ще донеса голяма зестра, когато се омъжа, точно като Хелън, когато се омъжи за брат ти.

Тънкият намек на Вайълет не заблуди Фльор. Вайълет искаше Рийд и би направила всичко, за да го изкуши, включително да се хвали със състоянието си пред него.

Рийд стана.

— Сега, след като уредихме жилище за Фльор, ще тръгваме. Тримата с Фльор и Лизет ще пристигнем утре след закуска. Персоналът ми ще дойде след няколко дни.

— Имаме пълен персонал — протестира Хелън.

— Ще намерим място — увери я Рийд. — Нямам чак толкова много прислуга. А и в такава голяма къща не са излишни две готвачки. Колкото до икономката, вярвам, че госпожа Корт вече няма сили да изпълнява задълженията си. Ще ѝ предложа щедра пенсия и ще я настаня на място, което тя посочи.

Хелън започна да фучи негодуващо, но Рийд вдигна ръка.

— Достатъчно. Всичко се устрои според желанието ми. Ела, Фльор, време е да тръгваме.

В мига, когато предната врата се затвори зад тях, Фльор се нахвърли върху Рийд.

— Как смееш да караш тези жени да ме приемат? Ако се настаним в някой хан, това ще бъде най-доброто за нас двете с Лизет.

— Аз преценявам — изрече Рийд, когато приближиха каретата.

Внезапно той замръзна. Стресна го познат звук, който беше чувал достатъчно често в миналото и се беше надявал никога повече да не го чуе. Бутна Фльор на земята и падна върху нея, когато една експлозия раздра въздуха. Куршумът изсвистя покрай главата му и се заби във вратата на каретата. Той усети мигновена болка в дясната ръка, а после тя изстина.

Изплашени от звука, впрегнатите в каретата коне се изправиха на задните си крака, препуснаха по улицата, а кочияшът хукна след тях.

Задъхан, Рийд остана да лежи върху Фльор, докато не се увери, че опасността е отминала.

— Добре ли си? — запита я.

Надигна се и притегли Фльор в скута си.

Тя вдигна очи към него. Окървавената ѝ буза и замаяното изражение му казваха, че състоянието ѝ не е добро. И това, че държеше ръце близо до тялото си, не беше добър знак. Макар да не видя кръв, която да сочи, че куршумът я е ударил или одраскал, беше очевидно, че се е наранила, когато той я беше бутнал на земята и беше паднал отгоре ѝ.

— Какво стана? — запита Фльор.

— Някой стреля по нас.

— Кой ще прави такова нещо? Защо някой ще иска да ни нарани?

Рийд стисна устни.

— И аз това искам да разбера. — Помогна ѝ да се изправи. — Сега разбираш ли защо имаш нужда от защита?

Фльор отръска калта от полата си.

— Откъде знаеш, че куршумът е бил за мене?

Това стресна Рийд. Дали някой искаше смъртта му? Дали онзи, който го беше предал, го е последвал в Англия? Това нямаше смисъл. Но не можеше да се сети за друга причина някой да иска да го убие. Вече не участваше в тайни акции. Шпионските му дни бяха минало.

— Не знам.

— Я виж ти, вие двамата добре ли сте?

Рийд хвърли поглед към улицата и видя Галар Дювал да бърза към тях.

— Какво е станало? — запита Дювал, когато забележа напращените дрехи и окървавената буза на Фльор.

— Фльор се спъна и падна — излъга Рийд, изпращайки предупредителен поглед към нея, когато тя отвори уста, за да обясни. — Галар, моля, запознайте се с графиня Фльор Фонтен. Тя е приятелка от детинство на Хелън и ще живее засега в имението, Фльор, Галар Дювал е емигрант и далечен роднина.

Дювал се поклони.

— Мога ли да помогна с нещо, милейди?

— Добре съм, благодаря.

— Какво правите тук, Дювал? — запитва Рийд.

— Отивам да посетя лейди Хелън и сестра ѝ. Бяха много любезни да ме приемат. Обикновено пия чай с тях един или два пъти в седмицата.

— Тогава няма да ви задържаме — изрече Рийд, забелязвайки един файтон да трополи по улицата. Излезе на завоя и го повика. — Моля, извинете ни — каза, преди да даде адреса на кочияша, настани Фльор вътре и седна до нея.

Щом се настаниха, Рийд извади снежнобяла кърпичка и попи кръвта, сълзяща от драскотините по бузата ѝ.

— Боли ли?

— Добре съм, Рийд, не се тревожи.

— Ами ръката ти? Виждам, че я щадиш.

— Мисля, че съм я натъртила, когато паднах.

— Госпожа Пийбоди ще се погрижи за нея, като стигнем у дома.

— Защо излъга господин Дювал?

— В момента не вярвам на никого.

— Но той ти е роднина.

— Много далечен. Не знам достатъчно за него или за миналото му, за да му се доверя.

— Някога виждал ли си се с някого от семейство Дювал?

Той вдигна рамене.

— Не, те не са идвали досега в Англия. Надявам се кочияшът да е успял да догони конете, преди да са избягали много надалеч.

Файтонът спря. Кочияшът отвори врата и спусна стъпалата. Рийд му плати и отведе Фльор до входа. Един лакей отвори вратата, преди да бяха стигнали до нея.

— Моля, повикай веднага госпожа Пийбоди, Гордън. Помоли я да донесе топла вода и чисти кърпи — нареди Рийд на изумения лакей.

— И ми прати Ъпдайк. Ще бъдем в кабинета ми.

— Наистина, Рийд, казах ти, че съм добре.

Щом влязоха в кабинета, Рийд настани Фльор на един стол.

— Няма нужда да се тревожиш за няколко драскотини — настоя Фльор. — Лизет може...

— Ma petite, какво е станало? — извика Лизет, нахлувайки в кабинета. — Бях с госпожа Пийбоди, когато Гордън дойде да я извика. Тя идва насам. Как се нарани?

— Настъпи подгъва на полата си и падна — каза Рийд. — Одраска си бузата и ръката, но иначе е добре.

Лизет го изгледа скептично.

— Не знам Фльор някога да е била несръчна. О, виж си новата рокля! Подгъвът е разпран, ръкавът също.

— Остави роклята, Лизет. Сигурна съм, че може да я възстановят в предишния ѝ вид.

— Гордън каза, че лейди Фонтен е наранена — изрече откъм вратата госпожа Пийбоди.

— Влезте, госпожо Пийбоди. Лейди Фонтен падна и се одраска.

Госпожа Пийбоди цъкна съчувствено с език, докато почистваше драскотините по бузата на Фльор.

— Това трябва да свърши работа — каза икономката, отстъпвайки назад. — Мога ли да помогна с още... — Думите застинаха в гърлото ѝ, когато забеляза раздрания ръкав на жакета на Рийд и кръвта, която се процеждаше оттам. — Милорд, ранен сте! Свалете жакета да видя.

Рийд се вгледа в ръкава си, изненадан от петното кръв. Толкова се беше разтревожил за Фльор, че беше забравил собствената си болка. Сега си я спомни. Макар да знаеше, че куршумът не е останал в мускула, сигурно беше одраскал малко по-дълбоко ръката му. Болеше дяволски силно.

— Няма нищо, госпожо Пийбоди.

— Има, щом е пуснало кръв — възрази Фльор. — Нека госпожа Пийбоди го погледне.

— Фльор, аз не...

Точно тогава Ъпдайк влетя в стаята.

— Гордън каза, че сте искали да ме видите, милорд.

Рийд въздъхна облекчено.

— Ъпдайк, идваш точно навреме. Госпожо Пийбоди, защо не заведете с Лизет лейди Фльор в стаята ѝ и да видите дали няма скрити наранявания. Забелязах, че щади дясната си ръка.

— Рийд, не! — протестира Фльор. — Искам да видя ти дали...

— Направи каквото казвам, Фльор — изрече Рийд с глас, който не търпеше никакви възражения.

— Какво стана? — запита Ъпдайк, след като вратата се затвори зад жените.

— Помогни ми да сваля жакета — каза Рийд. — Някой стреля по нас двамата с Фльор. Куршумът трябва да ме е одраскал. Фльор си нарани бузата, когато я бутнах на земята. Слава богу, че още имам добри рефлексии.

Ъпдайк помогна на Рийд да свали жакета.

— Видяхте ли кой го направи?

— Не, макар че трябва да е бил близо. Бях зает с мисълта да пазя Фльор, за да се безпокоя за каквото и да било друго. Изстрелът стресна конете и това увеличи бъркотията. Последно видях каретата да се носи по улицата, а кочияшът тичаше след нея.

— Някой желае ли ви злото, милорд?

— Ако аз съм мишената, мога да се справя. Но ако е Фльор, вероятният убиец трябва много да внимава.

ГЛАВА 12

Ръката на Фльор беше натъртена, но не беше много наранена. Лизет, госпожа Пийбоди и Пег искаха да я сложат да легне, но тя се пребори и спечели. Наистина бузата я смъдеше силно, но болката не беше нещо, с което да не може да се справи. Освен това искаше да види как е Рийд. Макар той да настояваше, че куршумът само го е одраскал, тя искаше да се увери лично. За целта помоли Пег да ѝ помогне да смени скъсаната си рокля, за да намери Рийд.

— Най-добре направете каквото казва — обърна се Лизет към Пег на тромав английски. — Когато Фльор си науми нещо, нищо не може да я разубеди.

Фльор изчака нетърпеливо, докато Пег донесе роклята за разходка на сини и златисти райета, и побърза да я облече. След като и последната кукичка беше закопчана, тя излетя от стаята и хукна надолу по стълбите, следвана от Лизет. Влезе в кабинета, без да почука, и го намери празен.

— Мога ли да ви помогна, милейди? — изрече Ъпдайк от вратата.

Фльор се извърна.

— Можете да ми кажете къде да намеря негова светлост.

— Той излезе, милейди.

— Излязъл? Ами раната му? Трябва ли му хирург?

— Не, всъщност не — отговори Ъпдайк. — Беше само драскотина. Смени ризата и жакета и излезе веднага.

— Къде е отишъл?

— Не мога да кажа, милейди. Негова светлост не ми каза.

Фльор сериозно се усъмни. Ъпдайк изглеждаше повече от прост камериер. Той беше иконом, довереник и очевидно необходим за Рийд.

— Каза ли кога ще се върне?

— Не, милейди, макар че каза да не го чакаме за вечеря. Освен това каза — Ъпдайк направи пауза, — че не бива да излизате от

къщата. Докато тайната около вашия неотдавнашен... ъ-ъ... инцидент не се разкрие, той иска да не излизате никъде без подходяща защита.

Фльор изсумтя неженствено. Колко присъщо за Рийд да мисли за нейната безопасност, а да пренебрегва своята. Как смее да излиза, без да ѝ каже къде отива и защо! Това засягаше и нея, точно колкото него.

— Моля ви, ще му кажете ли, че искам да говоря с него веднага щом се върне? Няма значение колко късно може да бъде.

Фльор не успя да забележи многозначителното проблясване в очите на Ъпдайк.

— Ще му предам съобщението ви, милейди. Мога ли да предложа на вас и мадам Лизет да пиете чай в приемната? Ще кажа на готвачката да сложи малко сандвичи и кейк, за да издържите до вечерята.

Фльор прие неохотно предложението. Беше пропуснала обяда и беше гладна.

— Какво става според тебе? — запита Лизет, след като с Фльор се уединиха в приемната с купчинка сандвичи и парчета кейк. — Предполагам, че опасността ще мине, след като дойдем в Англия. Кой ще иска да ти навреди?

Фльор пхна един малък сандвич в устата си и започна да дъвче замислено. Преглътна и каза:

— Не мога да повярвам, че нещо ме застрашава.

— Тогава как си обясняваш, че стреляха по тебе?

— Единственото обяснение, което ми идва на ума, е, че Рийд е бил мишената. Всъщност, убедена съм в това. Сега само трябва да убедя и него.

Фльор прекара останалата част от деня свита на кълбо с книга в ръце. По-късно с Лизет вечеряха от поднос в нейната спалня, вместо да слязат в трапезарията. След като се нахраниха, Лизет ѝ пожела лека нощ и излезе, Фльор повика Пег и помоли да ѝ приготвят баня. След като изми косата си и се изкъпа, тя започна да се готви за лягане.

Понеже още нямаше пеньоар, облече една риза и се уви в одеяло. После седна на един стол пред току-що запаления огън да чака завръщането на Рийд. Не ѝ се наложи да чака дълго. Часовникът на полицата над камината тъкмо беше избил десет пъти, когато тя чу вратата да се отваря. Рийд влезе в спалнята и затвори вратата зад себе си.

— Ъпдайк каза, че си искала да ме видиш.

Фльор го атакува.

— Къде беше? Взе ли лакей със себе си? Ами ако някой пак те вземе за мишена? Не помисли ли?

Рийд дръпна един стол към камината и седна.

— Въпросите един по един, моля те. Не знам защо си разстроена. Бях взел пистолет в джоба на жакета, имах и нож в ботуша.

— Не разбираш. Днес стана мишена на опит за убийство. Толкова ли не ти е мил животът?

— Какво те кара да мислиш, че аз съм бил мишената? Можело е да бъдеш ти. — Наведе се и докосна насинената ѝ буза. — Аз съм виновен за нараняването ти. Бях много груб. Боли ли?

Фльор вдигна рамене.

— Смъди, но не е сериозно. Не се обвинявай. Действаше по инстинкт. Може би ми спаси живота, макар да се съмнявам, че аз съм била мишената. Няма причина някой тук да иска смъртта ми.

— Какво те кара да вярваш, че имам врагове?

— Нали някой те е предал във Франция.

Рийд въздъхна тежко и се взря в танцуващите пламъци.

— Лорд Портър, изглежда, мисли като тебе. Смята, че аз съм бил мишената. И той, и аз не знаем защо. Убеден съм, че в редовете ни има предател. Портър даде задача на няколко агенти да разследват — продължи Рийд. — Прекарахме няколко часа тази вечер в обсъждане на проблема, включително възможността френски шпиони да се правят на емигранти. След като говорих с Портър, отидох при баба. Тя има много приятели емигранти. Помолих я да ги покани на прием следващата събота и да ти прати покана. Може би ще можеш да научиш нещо, защото те смятат за една от тях. Дори може да познаваш някои. Аз, разбира се, ще те придружа.

— Приемът изглежда добра идея, но присъствието ти не е желателно. В действителност, то може да затрудни мисията ми.

— Как така?

— Наистина, Рийд, ти не си емигрант и присъствието ти би могло да попречи на хората да говорят свободно. Нищо няма да ми се случи в дома на баба ти.

Рийд ѝ отправи поглед, който казваше, че не мисли така.

— Не мога да поема този риск.

— Честно, Рийд, грижила съм се за себе си без твоята помощ след смъртта на Пиер. Мога да го направя сама. — Тя стана, подсказвайки края на разговора им. — Късно е, ще си лягам.

Забравила, че е само по една тънка риза, тя остави одеялото да падне, когато се надигна от мястото си.

Устата на Рийд пресъхна. Членът му се втвърди веднага. Застанала пред камината, Фльор стоеше като във витрина пред танцуващите пламъци, на чийто фон изпъкваше пищната ѝ фигура. Очертани под прозрачната риза, стройните ѝ крака и цепнатината между тях привличаха жадното му внимание. След като ѝ се нагледа, той плъзна поглед нагоре към гърдите ѝ. Дъхът му спря, когато забеляза колко сладко прилепва тънката материя на ризата към щръкналите ѝ зърна.

Сякаш осъзнавайки, че той я гледа втренчено, Фльор посегна към одеялото.

— Недей — каза Рийд и се пресегна към нея. — Харесвам те точно както си сега.

Тя изписка стреснато, когато той я притегли в скута си.

— Колко си уморена? — прошепна на ухото ѝ.

Фльор изпусна треперлива въздишка.

— Трябва да си вървиш.

— Знам, но не мога да се въздържа.

Устата му връхлетя нейната без капка нежност или сдържаност. Той я желаше и не се срамуваше да си го признае. Заби езика си между устните ѝ и я чу да изстенва, когато започна да гали нежната вътрешна повърхност на устата ѝ. Усмихна се вътрешно, когато тя изви шия за целувките му. Не я разочарова, без бавене започна да прокарва пътека от леки целувки по стройните очертания на гърлото ѝ. Смъкна ръкавите на ризата ѝ, давайки на устата си свободен достъп до връхчетата на зърната ѝ. Засмука ги силно, облизвайки набъбналите пъпки.

Ръцете на Фльор се насочиха към главата му. Пръстите ѝ се вплетоха в копринените кичури. Рийд се втвърди още повече. Тя трябваше само да го докосне и той подлудя по нея. Ръката му намери ръба на ризата ѝ и го вдигна нагоре по бедрото, за да я оголи за допира му. Премести ръка между бедрата ѝ и започна да гали цепнатината, откривайки я влажна и готова за него.

Премести я на скута си, карайки я да го възседне, и тя се отвори за неговото изследване. Тя задърпа закопчалките на предната част на панталоните му.

— Моля те — изпъшка тя.

— Знам какво искаш, любов моя — измърмори Рийд.

Помогна ѝ да откопчае отвора и да освободи ерекцията му. Ръката ѝ се сви около него и започна да го гали от главичката до тестисите и обратно. Стори му се, че ще издъхне от наслада. Никога нямаше да се насити на тази жена.

Повече не можеше да издържа на нейното нежно изтезание. Обхвана в длани седалището ѝ, вдигна я леко и членът му влезе в нея. Той изстена, когато тя се сви плътно около него. Отметнала глава, Фльор започна да го язди със силни тласъци, без да моли и без да търси пощада. Той ѝ даде всичко, което имаше, а после още. Накрая пое от нея юздите, задържа ханша ѝ на място и започна да навлиза със силни тласъци, отчаяно търсейки освобождение.

Фльор свърши първа. Той усети как тялото ѝ се стяга. Ръцете ѝ. Коленете ѝ. Вътрешните ѝ мускули се стегнаха около него и тя извика. Задъхан, Рийд продължи да влиза и да излиза, търсейки собствената си наслада. Тя дойде с изблик на гореща течност, когато той се изля в нея.

Фльор се отпусна като безкостна маса срещу него. Рийд не беше по-добре. Изпитваше чувството, че всяка кост в тялото му се е стопила в гигантска локва от течна наслада. Когато Фльор се раздвижи, той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото ѝ. После свали дрехите си и се присъедини към нея.

След кратка почивка започна отново да я люби.

Фльор беше сама, когато се събуди на следващата сутрин. Протегна се и се усмихна, спомняйки си всеки блажен момент от предната нощ. Макар да имаше хубави спомени от Пиер и да бяха имали щастливи мигове, нищо в неговото любене нямаше дори далечна прилика с това, което бяха правили снощи в леглото ѝ с Рийд.

След като я беше отнесъл на леглото ѝ, тя беше взела инициативата. С леко изчервяване си припомни как беше целувала всяка част от тялото му, галейки ерекцията му с език, как го поемаше в устата си и му даваше наслада, и го оставяше да ѝ върне усещането. Всичко, което бяха правили, беше великолепно възбуждащо и изобщо

не ги смущаваше. Рийд беше освободил разгулното у нея, което нито тя, нито Пиер бяха знаели, че съществува.

Но тези нейни отношения с Рийд трябваше да бъдат прекратени, след като отидеше да живее в лондонското му имение. Лейди Хелън не я харесваше, лейди Вайълет ревнуваше от нея. Освен това тя беше приела нова задача и смяташе да ѝ посвети цялото си време и енергия.

Фльор още лежеше в леглото, когато Лизет пъкна глава в стаята.

— Готова ли си за ставане, *ma petite*? В момента товарят багажа на лорд Рийд в каретата.

Фльор се надигна.

— Колко е часът? Защо ме остави да спя толкова дълго?

— Само десет часът е, но понеже имаме много малко багаж, негова светлост каза да те оставя да спиш. Да ти пратя ли вода?

— Имам ли време за баня?

— Ще намерим. Ще се погрижа за това, ще кажа на Пег да ти донесе поднос, за да закусиш, докато се топли водата.

Лизет излезе. Фльор се отпусна в леглото, чувстващи се донякъде виновна, че създава допълнителна работа. Но се чувстваше лепкава от любенето на Рийд, усещаше аромата му по себе си. Не трябваше човек да е гений, за да разбере какво е правила, ако пропуснеш банята тази сутрин.

Закуската ѝ пристигна, тя яде лакомо от подноса, сложен на скута ѝ, докато пълнеха ваната. Щом Пег изнесе подноса и всички без Лизет излязоха, Фльор се измъкна от леглото и се потопи във ваната.

Лизет я погледна многозначително.

— Бил е в леглото ти снощи, нали?

Лизет винаги хващаше лъжите.

— Това, че съм го позволила, разваля ли мнението ти за мене?

— Никога не бих могла да разваля мнението си за тебе, каквото и да направиш. Не мога да те обвиня, че търсиш удоволствие, където можеш. Освен това, негова светлост е почтен мъж. Той ще се погрижи за тебе.

Фльор изфуча.

— Напълно способна съм да се грижа за себе си. Отказвам да стана поддържана жена.

— Както кажеш, *ma petite* — отвърна Лизет. — Но се страхувам, че се влюбваш в този мошеник, въпреки че знаеш, че няма да се ожени

за тебе.

— Не се страхувай за мене, Лизет. Знам точно какви са отношенията ми с лорд Хънтърст.

Рийд я чакаше, когато тя слезе долу, облечена в синьо-златистата рокля за разходка.

— Пратих бележка вчера на мадам Анриет и на obuцаря да доставят новия ти гардероб и обувките на Парк Авеню. Няма да се изненадам, ако науча, че първите ти рокли и повечето обувки, които поръчахме, са вече пристигнали. Готова ли си за тръгване?

Фльор кимна.

Ъпдайк ѝ подаде новото боне, което беше в тон с роклята ѝ.

— Ще ви видим след няколко дни, милейди. Цялото домакинство се мести на Парк Авеню. Негова светлост трябваше да направи това още щом се върна от Франция.

Фльор върза връзките на бонето под брадичката си и се усмихна на Ъпдайк.

— Благодаря, Ъпдайк. Надявам се в бъдеще да виждам приятелски лица.

Рийд хвана Фльор за лакътя и я изведе навън.

— Къде е Лизет? — запита тя.

— Чака в каретата с Пег. Аз ще яздя.

— Ела да пътуваш с нас, Рийд. Защо да ставаш мишена?

— Не се безпокой, любов моя — каза Рийд. — Просто влез в каретата и ме остави сам да се грижа за моето благополучие.

Фльор влезе в каретата, мърморейки по адрес на упоритите мъже и неспособността им да приемат съвети.

— Каза ли нещо? — запита Лизет, докато Фльор подреждаше полите си около себе си.

— Говорех си сама, Лизет.

Каретата потегли. Пътят беше кратък, всъщност тя само зави зад ъгъла, Фльор можеше да го измине пеша, ако Рийд беше позволил. Той чакаше, за да отвори вратата, когато каретата пристигна.

— Mon Dieu^[1] — каза Лизет. — Защо не ми каза, че ще живеем в дворец, ma petite?

— Внушително е, предполагам, но ако имам какво да кажа по въпроса, няма да живеем дълго тук. Дамите от къщата понасят

присъствието ни само защото Рийд го налага. Вдигни брадичка, Лизет, няма да ги оставим да ни сплашат.

Вратата се отвори. Няколко лакеи излязоха, за да помогнат да се разтовари багажът на Рийд и да го отнесат вътре. Рийд въведе двете жени в къщата и ги поведе нагоре по стълбите. Хюз се поклони и задържа вратата отворена, за да влязат.

— Добре дошъл у дома, милорд. Очаквахме ви заедно с гостенките ви.

— Благодаря, Хюз. Дамите в приемната ли са?

— Да, там са. Имат посетител. Да съобщя ли за вас?

— Посетител ли? Кой?

— Господин Дювал. Вярвам, познавате го.

— Така е. Няма нужда да съобщавате за нас, Хюз. Сами ще се представим. Стаите за гости приготвени ли са според нарежданията ми?

— Приготвени са, милорд.

— Кои стаи ще заемат гостенките ми?

— Лейди Хелън избра зелената стая в източното крило за лейди Фонтен. А за компаньонката ѝ милейди предложи да я настаним при камериерката на лейди Фонтен в отделението за прислугата на третия етаж.

Рийд се намръщи, това изобщо не му хареса.

— Така ли? Ще видим това. Мадам Лизет не е прислужница. Тя ще вземе зелената стая в източното крило. Колкото до лейди Фонтен, вярвам, че ще ѝ бъде по-удобно в розовата стая в западното крило. Ще се погрижите ли стаята да бъде приготвена? И покажете на Пег къде ще спи.

— Всичките стаи бяха почистени и проветрени, милорд, ако поискате да промените нарежданията на лейди Хелън. Новият гардероб на лейди Фонтен пристигна преди малко. Всичко беше отнесено в зелената стая, но ще се погрижа да бъде преместено в розовата стая и ще покажа на камериерката стаята ѝ в отделението за прислугата.

— Благодаря, Хюз. — Рийд предложи ръка на дамите. — Да отидем ли в приемната?

— Пристигна — каза Хелън, когато тримата влязоха в приемната.

— Така е. Здравейте, Дювал. Изненадан съм да ви видя тук тази сутрин. Не идвахте ли вчера?

Дювал се прокашля.

— Лейди Хелън ме помоли да придружа нея и сестра ѝ на разходка по магазините тази сутрин.

— Да, така е — каза Хелън. — Щом видях всичките кутии, които пристигнаха рано сутринта за лейди Фонтен, реших, че с Вайълет имаме нужда от нов гардероб. И понеже нямаш време за нас, пратих да повикат Галар да ни посети. Той пристигна веднага.

— Не бих си и помислил да разочаровам дамите — вметна Дювал.

— Приятно е да ви видя отново, Дювал — проточи Рийд. — Дювал, дами, позволете да ви представя мадам Лизет, компаньонката на Фльор.

Лизет направи реверанс, който получи отговор.

— Хюз осведоми ли те за настаняването на гостенките ти? — запита Хелън. — Надявам се, че одобряваш.

— Не, не одобрявам, Хелън. Понеже мадам Лизет не е прислужничка, тя ще заеме зелената стая.

— Ами лейди Фонтен? — запита Вайълет. Острият ѝ поглед се впи във Фльор. Ако погледите можеха да убиват, Фльор щеше да бъде мъртва. — Тя трябваше да се настани в зелената стая.

— Фльор ще заеме розовата стая — осведоми я Рийд. — Изгледът от прозорците е живописен.

Вайълет възрази остро.

— Но розовата стая е...

— Да, така е — съгласи се Рийд, пресичайки изречението ѝ по средата.

Фльор се запита какво е станало, но сдържа езика си. Скоро щеше да разбере.

— Понеже трябва да бъдем ваши гости, предпочитам да не бъдем официални — осмели се Фльор. — Ще ми бъде приятно да ме наричат Фльор и знам, че Лизет би предпочела да се обръщат към нея с малкото ѝ име.

— Разбира се — каза Хелън. — И вие можете да ни наричат Хелън и Вайълет.

— Дювал, ако вие и дамите ни извините, ще разведа гостенките ни из къщата. Не искам да бавя разходката ви по магазините.

Рийд изведе Фльор и Лизет от стаята.

— Мина по-скоро добре — каза той, щом излязоха от приемната. Фльор кимна.

— Но не ти ли се струва странно, че Дювал толкова се ангажира да услужва на Хелън и Вайълет?

— По-добре той, а не аз — отвърна Рийд.

Фльор задържа мислите си за себе си, докато Рийд ги развеждаше из къщата, обяснявайки функцията на всяка стая, през която минаваха. Първият етаж се състоеше от приемна, трапезария, огромна бална зала, стая за закуска, добре обзаведена библиотека и кабинет. Модерната, чудесно поддържана кухня и трапезарията за прислугата бяха в дъното на къщата, свързани с горните етажи посредством слугинското стълбище. Вторият етаж имаше източно и западно крило. Във всяко крило имаше общо пет спални. Третият етаж се състоеше от няколко спални, заети от прислугата.

— Как ще се ориентирам? — запита се Фльор на глас.

— На всеки етаж има лакеи, те ще те насочват — каза Рийд. — Дядо ми е построил тази къща, баща ми и брат ми добавяха подобрения. Дори имаме тоалетна във всяко крило. И модерна водопроводна инсталация.

— Прекрасно — отговори Фльор, надниквайки в едната от тоалетните. — В нашия замък нямаше такива удобства, макар че беше достатъчно голям.

Рийд спря пред една врата в източното крило и я отвори.

— Това е вашата спалня, Лизет. Можете да останете тук и да си почивате, или да се запознаете с помещенията за прислугата. Знам, че там ще се чувствате удобно.

Лизет се усмихна.

— Добре ме познавате, милорд. Може да съм ваша гостенка, но подобна височайша компания ме обърква.

— Ще ви покажа най-напред стаята на Фльор и после можете да правите каквото ви се иска. Можете ли да намерите пътя до кухнята и трапезарията за прислугата?

Лизет кимна и тримата продължиха към западното крило и спалнята на Фльор. Рийд отвори вратата и я задържа, пропускайки

жените да влязат първи в стаята. Пег вече беше там и вадеше едно боне от голяма кутия за шапки.

— Стаята е красива — изрече Фльор, възхищавайки се на розовите завеси, минираните тапети и изисканите мебели. Погледът ѝ се спря върху кутиите, които разопаковаме Пег. — Всичкото това за мене ли е?

— Като че ли мадам Анриет е изпълнила обещанието си да приготви няколко тоалета за една седмица. Останалите ще дойдат след няколко дни. Фльор сви вежди.

— Не помня да съм поръчвала толкова много рокли.

— Не си, но аз поръчах.

Изражението ѝ издаваше недоволство.

— Ще ти върна всичко, до последния фартинг. Искам днес да си открия банкова сметка, ако може да се уреди. Време е да купя рокли и аксесоари за Лизет.

— Вярвам, че може да се уреди. Да го планираме ли след обяда? Трябва да изляза за малко, но ще се върна навреме, за да обядвам с вас. Ако имате нужда от нещо, просто позвънете.

Лизет реши да остане и да помогне на Фльор и Пег да разопаковат кутиите с новите дрехи. Тя започна да ахка над фините копринени чорапи, тънките ризи, копринените нощници, топлите пенъоари и другите рокли, които Фльор си спомняше, че е поръчвала. Имаше и костюм за езда и ботуши, въпреки че Фльор нямаше кон, бонета и обувки в тон с почти всеки тоалет.

След това Лизет и Пег отидоха да обядват с прислугата, Фльор се освежи и тръгна към трапезарията. Рийд пътуваше към дома. Беше почти обяд и той беше обещал на Фльор, че ще дойде. Яздеше Абанос по улицата, когато чу зад себе си карета, приближаваща се необичайно бързо за такова оживено движение. Отначало не му направи впечатление. Когато чу хора да ругаят и да викат, погледна зад себе си и видя една карета да го връхлита, а хора, ездаци и файтона да се дърпат панически от пътя ѝ. Една доячка с млечна крава беше избутана от пътя. Претъпканата улица не оставяше много място за маневри.

— Пазете се! — викна Рийд, смущавайки с коляно Абанос, който препусна в галоп.

Като погледна през рамо, видя каретата да изблъсква една товарна кола, която се обърна на една страна. А каретата

продължаваше да препуска към него. Сега ставаше очевидно, че той е мишена на поредното непредизвикано нападение.

Каретата го настигаше. Той разбра интуитивно, че може да стане причина за нараняване и дори смърт на хора, ако продължи да препуска, без да мисли за живота или крайниците си. Умът му трескаво търсеше възможност за бягство. Пред него имаше кръстопът. Без да мисли, Рийд сви надясно по една улица, където нямаше толкова хора. Каретата го последва. Тогава той видя тясната алея, достатъчно широка за кон, но не и за карета.

Рийд не се поколеба дори за миг и смушка Абанос в корема, за да го отклони в алеята. Съзнавайки, че каретата не може да го последва, той накара коня да забави ход и започна да си избира пътя сред боклука по настилката. Излезе на друга улица. Погледна през рамо и забеляза с облекчение, че никой не го следва. Не му трябваше много време, за да се ориентира, и не след дълго потегли към Парк Авеню.

Фльор го поздрави с усмивка, когато той влезе в трапезарията.

— Отдавна ли ме чакаш? — запита Рийд, отвърщайки на усмивката ѝ.

— Не особено. — Тя се намръщи. — Задъхан си. Какво е станало?

— Нищо.

Той седна и разгърна салфетката си.

— Не ти вярвам. Можеш да ми кажеш. Знаеш, че ще те тормозя, докато не ми кажеш.

— Нищо, нищо няма — настоя Рийд. — Само малко произшествие на пътя.

Лакеят им поднесе студен обяд.

— Пак ли покушение? — запита Фльор.

— Предполагам, че може така да се нарече. Не беше нещо, с което да не мога да се справя. Остави това, Фльор. Къде е Лизет?

— Ще бъде готова да тръгне, когато се приготвим. — Тя отхапа парче пушена съомга, сдъвка го добре и преглътна. Реши да смени темата. — Ще ми трябват парите, които си получил за бижутата ми. Искам да ги депозирам в банката заедно с полицата, която ми даде лорд Портър.

— Това беше една от задачите ми тази сутрин. Бях оставил парите ти в сейф в къщата и отидох да ги взема.

Довършиха обяда си в мълчание, независимо от въпросите, които Фльор искаше да зададе. Рийд изглеждаше разсеян, затова тя не започна да го разпитва. Лизет ги чакаше, когато отидоха във фойето.

— Взех ти бонето, ma petite — каза тя. — Готова съм за тръгване, ако и вие сте.

— Каретата чака — обяви Хюз.

Фльор беше облекчена, когато Рийд се качи в каретата при нея и Лизет. Той като че ли не осъзнаваше, че животът му е в опасност. Или ако го осъзнаваше, не правеше нищо, за да се предпази.

Пазаруването мина успешно, Фльор си откри банкова сметка, депозира парите си и поръча нов гардероб за Лизет при мадам Анриет.

На следващия ден Фльор нямаше какво да прави. Тъй като Хелън и Вайълет я караха да се чувства нежелана, тя прекарваше възможно най-малко време с тях. Галар Дювал беше станал постоянно присъствие в имението. Беше останал за вечеря предната вечер и си тръгна едва когато Рийд намекна незавоалирано, че времето е много напреднало. На Фльор ѝ се струваше, че французинът прекалено много се интересува къде ходи Рийд. Това не ѝ харесваше.

Тя случайно научи, че спалнята ѝ е свързана с тази на Рийд. Не беше учудващо, че Хелън беше определила за нея зелената стая, а не очарователната розова стая, която заемаше сега. Фльор забеляза свързващата врата едва когато се приготвяше да си легне тази вечер. Любопитството надделя и тя отвори вратата, за да види къде води. Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че е в господарския апартамент. Стаята беше два пъти по-голяма от нейната, декорирана в тъмни цветове и с огромно легло до едната стена, около което бяха разположени масивни мебели.

— Питам се кога ще забележиш вратата — обади се Рийд от другия край на стаята.

Беше се появил внезапно от една малка ниша, която Фльор предположи, че е будоар. Носеше халат, хлабаво вързан на тръста. Краката му бяха боси, а косата разбъркана от къпането.

— Не е за учудване, че Вайълет не хареса избора на стаи за нас. Защо ми даде стаята, свързана с твоята?

Рийд стигна до нея с три големи крачки и я привлече в обятията си.

— Знаеш защо. Освен това Вайълет не може да ми заповядва какво да правя.

— Всеки глупак може да види, че ревнува от мене.

— Няма основания. Не се интересувам от нея.

— Тя може да ти даде детето, от която така отчаяно се нуждаеш.

— Не бързам да се женя.

Ръцете му се стегнаха около нея.

Фльор го отблъсна.

— Има едно нещо, което искам да обсъдя с тебе, и сега моментът е подходящ. — Пое си дъх, за да се успокои. — Смятам, че Галар Дювал може да е отговорен за нападенията срещу тебе.

Когато Рийд отвори уста, за да каже нещо, тя положи пръст на устните му.

— Не отричай, че вчера пак са те нападнали.

— Не бях в опасност. Остави Дювал. Убеден съм, че онзи, който ме е предал, е от агентите на Портър.

Отново посегна към нея, но Фльор му се изплъзна.

— Не вярвам на Дювал. Сближил се е с Хелън с някаква цел.

— Разбира се, че е така. Роднина е, в края на краищата. Хелън казва, че много ѝ е помагал, когато Джейсън е бил болен, а и след смъртта му, когато тя останала без подкрепа.

— Не ти ли изглежда странно, че е дошъл в провинциалното ти имение точно след като си изчезнал?

— Той е емигрант. Те непрекъснато пристигат в Англия. И аз помогнах на няколко емигранти да избягат.

— Но... Все пак мисля, че...

— Много мислиш — каза Рийд, притегляйки я към себе си.

Целувката му прогони от ума ѝ всичко, с изключение на неговия вкус, аромата му и допира му.

Фльор излезе от спалнята на Рийд едва когато той я отнесе в леглото ѝ малко преди зазоряване.

Замечтаното ѝ изражение, замъглените от страстта очи и подутите устни предоставяха достатъчно доказателства какво е ставало в леглото на Рийд, когато тя се появи на закуска следващата сутрин. За съжаление, Вайълет забеляза това и се възмути.

— Рийд е мой, чуваш ли? — изсъска тя в ухото на Фльор. — Не можеш да го имаш.

---

[1] Боже мой (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Фльор помисли, че не е чула добре, но когато погледна към Вайълет, разбра, че не се е объркала. Свирепото изражение на жената беше прекалено силно, за да го вземе за нещо друго.

Без да обръща внимание на забележката, Фльор напълни чинията си, отнесе я на масата и седна до Лизет. Хелън и Вайълет високомерно ги загърбиха и започнаха да си бърбят за последните клюки.

— Внимавай с тази — прошепна Лизет, кимвайки към Вайълет. — Чух я какво каза.

Когато Рийд влезе в стаята за закуска след няколко минути, Вайълет отпрати цялото си внимание към него, като свенливо премигваше и докосваше ръката му. Фльор се извърна, отвратена от безсрамния флирт.

Още бяха в стаята за закуска, когато беше обявено пристигането на Галар Дювал.

— Макар да е малко рано за посетители, вие сте добре дошъл да се присъедините към нас, Дювал — проточи Рийд.

— Простете, топ аті — каза Дювал, — но имам да ви съобща интересни новини.

— Моля, седнете при нас, Галар — подкани го Хелън. — Роднини сме, в края на краищата.

— Наистина — съгласи се Рийд. — Направете си закуска.

Винаги има място за още един.

Дювал нямаше нужда от втора покана. Напълни си чиния от бюфета и седна на едно празно място до Фльор.

— Какви са новините ви, мосю Дювал? — запита Фльор. — Добри вести, надявам се.

— Тъкмо научих, че вдовстващата графиня Хънтърст дава следобеден прием за моите съотечественици, които избягаха от режима на Терора и сега живеят в Лондон. Тя много съчувства на бедственото ни положение.

Рийд остави вилицата си и бутна настрана празната чиния.

— Баба съчувства на емигрантите заради връзките ни с Франция от татковата страна на семейството.

— Все пак исках да знаете, че ще присъствам, и се надявам да ви видя там.

— Нали знаете — каза Хелън, накланяйки глава към французина, — не виждам защо да не живеете тук с нас, както беше в провинцията. Вие сте братовчед на Рийд, независимо колко далечен, а живеете под наем в един от недотам добрите райони на Лондон.

— Ох, поп, не бих могъл...

— Разбира се, че можете. Не е ли така, Рийд?

Лизет и Фльор се спогледаха, изразявайки без думи чувствата си към перспективата Дювал да се премести в имението, Фльор не му вярваше, очевидно това се отнасяше и за Лизет. Фльор не можеше да си обясни собственото си недоверие, освен може би с това, че долавяше нещо неискрено у този французин.

Рийд отправи многозначителен поглед към Хелън, в който се четеше по-скоро порицание, отколкото одобрение.

Дювал обаче реши проблема.

— Non, non, не искам да се натрапвам. Жилището ми е достатъчно за моите нужди, освен това съм сред сънародници. Но благодаря за любезната покана. Дойдох да питам дамите дали имат нужда да ги придружа.

— Тъй като ще присъствам на приема на баба, аз ще ги придружавам — каза Рийд.

— C'est si bon^[1] Не забравяйте, на разположение съм, ако имате нужда от мене. — Дювал изтри уста със салфетката си и стана. — А сега трябва да ви пожелае приятен ден. — Рийд стана. — Non, non, не ставайте, братовчедо. Не е необходимо да ме изпрацате.

Рийд изчака Дювал да излезе от стаята, преди да се обърне към Хелън.

— Нямах право да каниш някого да живее в дома ми, без първо да се посъветваш с мене.

Хелън вдигна рамене.

— Това беше моят дом, преди да стане твой. Освен това, по една случайност компанията на Галар ми е приятна.

— Тогава ѝ се радвай, без да ме намесваш. Ако има нужда от парична помощ, ще му помогна, защото сме роднини, но

гостоприемството ми се простира само дотам. — Бутна назад стола си. — Извинете ме, имам среща.

Хубаво, помисли Фльор, значи и Рийд вярва на Дювал не повече от нея.

— Внимавай — предупреди го тя, когато той спря на вратата и погледна към нея.

И Рийд излезе.

— За какво беше това? — запита Вайълет.

Фльор вдигна рамене.

— Просто го помолих да внимава. Два пъти се опитваха да го убият, на третия може да успеят.

— Рийд може да се грижи за себе си — каза Хелън, махвайки снизходително с ръка.

— Но аз ще се грижа още по-добре за него, когато стана неговата графиня — измърка Вайълет.

— Знам аспирациите ти, скъпа — отговори Хелън, — и съм сигурна, че ще спечелиш това, което най-много желаяш.

— Извини ме, Вайълет — прекъсна ги Фльор. — Рийд знае ли плановете ти да се омъжиш за него? Това не трябва ли да бъде негово решение?

Макар Вайълет да ѝ отправи враждебен поглед, отговорът дойде от Хелън.

— Мъжете рядко знаят какво искат. Бабата на Рийд иска той да се ожени и да създаде наследник, а всички знаем, че е привързана към Вайълет. Сестра ми е от добро потекло и има голяма зестра, тя е идеалната за Рийд.

Фльор не си даде труда да отговори. Не ѝ беше мястото в този разговор. Извини се, стана и излезе от стаята. Лизет я последва.

— Коя рокля смяташ да облечеш за приема? — запита Лизет, докато се качваха по стълбите към стаята на Фльор.

— Мисля да сложа бронзовата коприна, защото е следобеден прием. Ти какво ще облечеш?

— Бледорозовата, струва ми се. Вчера я донесоха.

Часовете летяха необикновено бързо. Докато Лизет бърбеше, умът на Фльор следваше Рийд. Тя се надяваше, че той се грижи за себе си, където и да се намира. Знаеше, че е глупаво да се безпокои за него, но не можеше да направи нищо.

След като Лизет излезе, Фльор отиде навън в градината. Времето беше особено хубаво, слънцето галеше вдигнатото ѝ към него лице. Английското време не беше винаги толкова приятно.

Когато се върна у дома, Рийд я намери седнала на една скамейка в градината.

— Търсех те — каза той.

— Отдавна ли се върна?

— Не, тъкмо пристигам. Нито Хелън, нито Вайълет знаеха къде си.

— Нито пък ги е интересувало — добави Фльор. — Смятат ме за натрапничка.

Той ѝ отправи усмивка, която стопли сърцето ѝ.

— Аз не мисля така, освен това съм единственият, чието мнение важи. Стана време за обяд. Днес имаме гост.

— Не е необичайно Дювал да бъде тук и за обяд, и за вечеря. Хелън много се е привързала към него.

— Не е Дювал, баба ми е.

Сърцето на Фльор падна в петите. Както беше изтъкнала Хелън, вдовстващата графиня гледаше с благосклонно око на евентуалния съюз между Вайълет и Рийд.

— Ще влезем ли вътре? — запита Рийд, предлагайки ѝ ръката си.

Преди тя да положи длан на свивката на лакътя му, той я привлече в обятията си я целуна.

Тя трябва да беше разпознала дяволития блясък в сребристите му очи, но нямаше време да осъзнае значението му, преди устата му да беше пленила нейната, опустошавайки дълбините ѝ с език. Той възпламеняваше тялото ѝ. Тя остана да вкухва целувката му за няколко кратки мига, преди да се дръпне.

— Престани, Рийд! Ако някой гледа от прозореца, може да ни види.

На бузата му се появи трапчинка.

— Права си, разбира се. Май не мога да се сдържам, когато съм край тебе. — Протегна ръка. — Ще влизаме ли?

Намериха вдовстващата графиня като център на вниманието в приемната. Тя се обърна с топлота към Фльор.

— Дойдох да ви предам лична покана за моя прием за френски емигранти следващата събота. Рийд може да ви придружи.

— Аз не съм точно от семейството — осмели се Вайълет. — Мога ли да се смятам поканена?

Вдовстващата графиня ѝ отправи нежна усмивка.

— Вие, скъпа, както много добре ви е известно, оглавявате списъка на жените, които бих се радвала да приветствам като графинята на Рийд. Идеална сте за него във всички отношения.

Фльор замря. Сърцето ѝ падна в петите. Осмели се да хвърли поглед към Рийд и се запита защо не възразява на избора на невеста. Смяташе ли да се ожени за Вайълет? Имаха ли уговорка с нея? Рийд беше ли ѝ предложил вече брак? Какво, за бога, правеше тя — да живее в къщата му, да спи в леглото му, — когато той вече си беше избрал жена?

Тя стана.

— Извинете ме, не се чувствам добре.

Докато вървеше към вратата и към сигурността на своята стая, Вайълет подхвърли подире ѝ:

— Може би нещо не ти понася.

Фльор нямаше нужда да ѝ се напомня, че е натрапничка, че живее у семейство, което не се интересува от нея или от чувствата ѝ. Никога досега не ѝ беше ставало толкова ясно, че не ѝ е мястото тук. Беше станала любовница на Рийд, колкото и да искаше да го отрече. Беше време да си върви. Трябваше да се съсредоточи върху задачата си, без Рийд да я разсейва.

Потънала в мислите си, Фльор осъзна, че Рийд е влязъл в спалнята ѝ едва когато го чу да прошепва името ѝ. Извърна се рязко, изненадана да го види пред себе си.

— Върви си.

— Никога не съм предлагал брак на Вайълет — каза той.

— Още не, може би, но ще ѝ предложиш. Ако не на Вайълет, на някоя като нея. Време е да си вървя, Рийд. Утре с Лизет отиваме на хотел.

Той посегна към нея. Тя се дръпна.

— Бъди разумна, любов моя. Искам да бъдеш тук. Не съм готов да се женя, каквото и да казва баба.

— Но искаш любовница, а аз съм ти под ръка.

— Не е така.

— Какво съм, ако не твоя любовница? Вече не мога да понасям това, Рийд. Отивам си, не се опитвай да ме разубеждаваш. Желая ти щастие с Вайълет.

Рийд отново посегна към нея и тя отново му се изплъзна.

— Не, не ме докосвай. Няма да ме убедиш да променя намерението си. Отивам си, това е.

Рийд разбра, че тя говори сериозно. Нищо, което би могъл да каже или да направи, не можеше да промени решението ѝ. Но той можеше да ѝ предложи безопасно място, където да живее.

— Ако не мога да те убедя да останеш тук, където ще бъдеш в безопасност, тогава ми позволи да ти предложа алтернатива.

— Алтернатива ли? — повтори тя с подозрение.

— Точно така. Градската ми къща в момента е празна. Тя ще бъде идеална за вас с Лизет. Дори ще оставя прислужниците, които бяха там при пристигането ви. Ъпдайк, госпожа Пийбоди, готвачката, лакеите и слугините. Във всеки случай, тук ще бъдат в повече.

— Ако — наблягам, ако — приема предложението ти, сериозно смятам да плащам наем, а не просто символична цена.

— Съгласен съм — каза Рийд. Назова цена, която изглеждаше разумна и нямаше да тежи много на доходите ѝ. Затаи дъх, докато тя обмисляше предложението му. — Наемът покрива заплатите на прислугата — добави той. — Така се прави обичайно с наемите.

Фльор изглеждаше скептична.

— Сигурен ли си? Не търся благодеение. Имам достатъчно пари, за да живея прилично. Щом задачата ми в Лондон свърши, с Лизет ще отидем в имението на леля ми в провинцията.

— Не предлагам благодеение. Много просто е, имам нужда от наемател или купувач за градската къща.

— Много добре тогава. Ще се преместим утре.

— Остани до приема на баба — каза Рийд. — Така прислугата ще има време да се приготви за преместването ви.

— Много добре. Съгласна съм с тези условия.

— Сега, след като уредихме това, ще влизаме ли за обяд?

Фльор поклати глава.

— Не мога да стоя в една стая с тях точно сега.

Рийд не настоя.

— Ще кажа да ти качат поднос.

— Благодаря.

Рийд се поколеба.

— Фльор, аз...

— Върви, Рийд. Няма какво друго да се каже. И двамата трябва да забравим за интимната част от отношенията ни и да се съсредоточим да намерим онзи, който те е предал.

В никакъв случай, закле се безмълвно Рийд. Не беше готов дв се откаже от Фльор.

Денят на приема настъпи. Пег помогна на Фльор да облече модна копирена рокля в бронзово, пропъстрена със сребристо, високата ѝ талия, деколтето и малките ръкави подчертаваха стройната форма на полите и изящната фигура под тях. Пег подреди красиво косата ѝ в купчина къдрици, закрепени със сребриста мрежичка. По молба на Фльор Пътси не ѝ напудри косата, за разлика от косите на Хелън и Вайълет, чиито сложни фризури бяха увенчани с огромни щраусови пера. Фльор едва се удържа да не се разсмее на глас. Рийд също изглеждаше великолепно в извънредно финия жакет и панталони, плътно прилепващи по мускулестия му торс и крака, и други атрибути. Снежнобялата риза и грижливо вързаната вратовръзка бяха самото изящество. Всички заедно изчакаха във фоайето, докато докарат градската карета.

Когато каретата пристигна, дамите се настаниха вътре. Рийд реши да язди Абанос, вместо да се тъпче във вече претъпканото превозно средство. Когато пристигнаха, икономът ги обяви. Приемната жужеше. Съдейки по гласовете, Фльор заключи, че повечето гости са решили да говорят на френски.

Запътиха се към вдовстващата графиня, която седеше на почетно място в салона на стола си, подобен на трон. Дювал се появи като по магия и дръпна Хелън и Вайълет, за да ги запознае с другите емигранти, Фльор зърна един познат на Пиер, застанал в другия край на стаята, и се отдели от групата, за да го поздрави, докато Лизет се насочи към събралите се свои сънароднички.

— Мосю Барбо, колко хубаво е да ви видя отново — поздрави го Фльор. — Откога сте в Англия?

— Графиньо Фонтен — каза Барбо, целувайки ръката ѝ. — Прекрасно е да ви видя жива и така добре изглеждаща. Чух за съпруга ви... — Сви рамене по галски. — Толкова много лоши неща се

случиха. Моля, приемете моите съболезнования за вашата загуба. Наскоро пристигнах в Англия. — Поклати глава. — Смүтовете във Франция са ужасни, просто ужасни. Пристигнахме заедно с граф Дюбоа. Избягахме през Ламанша посред нощ. Вярвам, не познавате Рене. Граф Дюбоа, позволете да ви запозная с графиня Фльор Фонтен.

Дюбоа, надменен млад човек с аристократична външност, поздрави излиятелно Фльор.

— Графиньо, какво щастие, че не сте споделили съдбата на съпруга си.

— Познавахте ли Пиер, милорд?

— Не, нямах удоволствието. Французойка ли сте? Някак си не изглеждате като французойка.

— Англичанка съм, милорд. Преселих се във Франция с Пиер, след като се оженихме.

Още една двойка се присъедини към групичката им. Докато разговаряха, Фльор се опита да прецени характера им. Бяха ли благодарни на Англия, че им е предложила убежище? Докато се придвижваше от група на група, разговаряше и се смееше, тя започна да разбира колко трудна ще бъде мисията ѝ.

Много от емигрантите носеха маски — не истински, а вътрешни, които скриваха мислите им от света. Възможно ли беше някой от тях да е шпионин? Погледът ѝ потърси Рийд и го намери. Взираше се напрегнато в нея с присвити очи и неразгадаемо изражение. Тя не виждаше какво е привлякло вниманието му, докато не осъзна, че граф Дюбоа я следва при придвижването ѝ от група на група.

Когато Галар Дювал се приближи и я поздрави топло, Дюбоа като че ли се смути, дори може би прояви ревност.

— Не знаех, че познавате графинята, Дювал — каза Дюбоа.

— Тя гостува в дома на братовчед ми — отговори Дювал. — Виждам я, защото често посещавам лейди Хелън Харууд и лейди Вайълет Дюбъри.

— Ах, оуі, сега си спомних. Братовчед ви е граф Хънтърст. Вие сте негова... приятелка, графиньо? Може би негова *chere amie*^[2]?

— Оскърбявате ме, граф Дюбоа — изрече възмутено Фльор.

— Извинете ме, сгреших в предположенията си.

— За ваше сведение съм гостенка на снахата на графа.

Навеждайки се към нея, Дюбоа каза:

— Разбирам, че Хънтърст неотдавна се е върнал в Лондон от чужбина и е наследил графството от покойния си брат.

— Не е моя работа да клюкарствам за семейството — отвърна язвително Фльор.

След това се отдалечи. Не хареса Дюбоа, дори не погледна назад, за да се увери, че е усетил как го е отрязала.

— Какво стана? — запита Рийд, когато я настигна. — Научи ли нещо за някого от емигрантите?

— Граф Дюбоа доста любопитстваше за тебе. А това поведение не ми хареса.

— Да не те е оскърбил?

Фльор забеляза здраво стиснатите му юмруци и твърдия блясък в сребристите му очи и прехапа език. Не й беше работа да кара Рийд да ревнува или да направи нещо неразумно.

— Не, просто не го харесвам. Не харесвам особено много и мосю Дювал, но това не означава, че някой от тях двамата е подозрителен. Трябва ми повече информация, преди да обвиня някого.

— Не искам да се излагаш на риск — изръмжа Рийд.

— Не искаш ли да хванеш предателя?

— Знаеш, че искам.

— Тогава не се бъркай — каза тя.

— А, ето ви, графиньо. Търсех ви.

Фльор се усмихна на мосю Барбо.

— Запознахте ли се с негова светлост?

— Не, не съм имал удоволствието.

Фльор ги представи един на друг.

— Бих бил поласкан, ако се присъедините към мене за кратка разходка с карета утре в парка, графиньо — изрече мосю Барбо.

Фльор помисли за момент, после изрече:

— С голямо удоволствие. — Даде адреса на Парк Авеню. Можеше да изчака един ден с преместването. — В колко часа ще дойдете да ме вземете?

— В два часа. Това добре ли е за вас?

— Напълно — отговори Фльор.

Барбо засия.

— До утре, графиньо. Беше ми приятно да се запозная с вас, Хънтърст.

— Мислиш ли, че е разумно? — запита Рийд през зъби.

— Как иначе да проникна в средите им? Приех задачата и смятам да я изпълня.

— Портър не очаква да се излагаш на опасност.

— Остави това, Рийд. Мога да се грижа за себе си. Гледай собствената си безопасност. Ако ме извиниш, виждам, че Лизет стои сама и трябва да ида при нея.

Рийд остана да гледа Фльор отдалеч, докато тя минаваше от група на група, разговаряйки и флиртувайки, или поне така му се струваше.

Когато баба му, му махна, той отиде веднага при нея, нерешително откъсвайки поглед от Фльор.

— Изглеждаш недоволен, моето момче. Какво те притеснява?

— Знаеш, че не обичам тези събития, бабо. Тук съм, защото дамите имат нужда от придружител.

— Обръщаш повече внимание на лейди Фонтен, отколкото на лейди Вайълет. Не ми казвай, че си се увлякъл по вдовицата. Тя не би била моят избор за тебе, Рийд, знаеш го. Жена, която няма деца след пет години брак, не е за тебе.

Раздразнение помрачи челото на Рийд.

— Още не съм готов да се женя, бабо. И дори да бях готов, Вайълет не би била моят избор.

Вдовицата потупа ръката му.

— Не се обиждай, скъпо момче. Знам, че още не си се възстановил от изпитанията във Франция.

— Точно така — измърмори Рийд.

Баба му не знаеше дори половината от истината.

Рийд прекара остатъка от следобеда да наблюдава Фльор отдалече. Малко преди гостите да започнат да се разотиват, Вайълет се примъкна към него и вплете пръсти в неговите.

— Не смяташ ли, че е време да насочиш вниманието си в друга посока? — измърка тя.

Раздразнен, Рийд се вгледа в нея. Толкова очевиден ли беше станал? Всички ли бяха забелязали вниманието му към е знаех, че обръщам специално внимание на някого.

— Знам, че Фльор ти е любовница, и нямам нищо против това, но всичко трябва да престане, щом ще се оженим.

Рийд дръпна ръката си от нейната.

— Не си спомням да съм ти правил предложение. Макар да нямам нищо против тебе, Вайълет — каза той, смекчавайки удара, — съветвам те да насочиш вниманието си другаде.

Вайълет го погледай свенливо.

— Няма да се откажа от тебе, Рийд. Решила съм да те имам за съпруг, Фльор може да ти е спасила живота, но не е достойна за тебе. Питам се с колко ли мъже се е сближила в работата си.

Рийд замръзна. Обзе го гняв. Как смееше Вайълет да очерня една смела жена като Фльор! Никой ни знаеше, че малко оставаше тя да загуби живота си заради своята страна.

— Работата на Фльор спасяваше живота на англичани. Питам се ти докъде би стигнала, за да спасиш живота на някой човек.

— Имам си чест, Рийд — изсумтя Вайълет.

Рийд беше твърде ядосан, за да отговори.

— Би ли взела Хелън и Лизет, докато ида де кажа довиждане на баба? Време е да тръгваме.

— Чакай, Рийд. Извини ме, че казах какво мисля за Фльор. Признавам, че ревнувам вниманието ти към нея, но не съм искала да я съдя сурово или да омаловажавам смелостта ѝ.

Рийд кимна рязко и се отдалечи. Сбогува се с баба си и започна да търси Фльор сред тълпата. Видя я в един ъгъл да говори с Галар Дювал и — за негово учудване — с Хенри Демпси, друг агент на Портър. Какво правеше той тук?

Запита баба си как се е озовал Демпси в списъка с гостите, но отговорът ѝ беше, че не знае за кого ѝ говори той. Рийд не настоя, макар че появата на Демпси го беше стреснала. Решително се запъти да развали разговорката на групичката.

— Не ми се иска да ви прекъсвам, Демпси, Дювал, но дамите са готови за тръгване — каза Рийд. — Дойдох да взема Фльор.

— Жалко — каза Дювал, като стисна ръката на Фльор на прощаване.

— Наистина жалко — съгласи се Демпси. — Тъкмо се запознахме с графинята.

— Може би друг път — каза Фльор, издърпвайки ръката си с известно усилие от тази на Дювал.

Сбогува се с двамата.

— Ще дойда след малко, Фльор — каза ѝ Рийд. — Искам да разменя две думи насаме с Демпси.

— Нека ви изпратя до вратата — изрече Дювал, настигайки Фльор.

— Какво правите тук? — запита Рийд, когато остана насаме с Демпси.

— Същото като вас — изрече Демпси, отказвайки да навлезе в подробности. — Разбирам, че според Портър някой от емигрантите е шпионин и следователно заплаха за страната.

— Портър не е разбрал добре — възрази Рийд. — Вярвам... — Изречението му прекъсна. — Няма значение какво вярвам, стига и двамата да работим за една и съща цел. Откъде познавате Галар Дювал? — запита той, рязко сменяйки темата.

— Натрапих се в разговора между графиня Фонтен и Дювал и му се представих. Опитвах се да се запозная днес с колкото може повече емигранти. Графинята е прелестна жена, нали? Разбирам, че сте двойка.

— Погрешно сте разбрали, Демпси. Ще говорим по-късно — дамите ме чакат.

Рийд се отдалечи в значително по-мрачно настроение, отколкото преди няколко минути. Не му харесваше вниманието на Демпси към Фльор. Макар да знаеше, че Портър ръководи търсенето на предателя, който можеше да бъде и двоен шпионин, не знаеше, че е включил в него и Демпси. Не знаеше много за Демпси и беше склонен да подозира всеки човек, който знаеше, макар и малко за операцията.

Рийд се присъедини към дамите във фойето и ги придружи до чакащата пред портата карета. Щом ги настани вътре, възседна Абанос.

Вайълет подаде глава от прозореца.

— Няма ли да се прибереш у дома с нас?

— Имам да свърша една работа — отговори Рийд, докато се отдалечаваше.

— Добре! — възкликна Вайълет и се облегна на възглавниците. — Това със сигурност беше грубо от негова страна. Понякога не го разбирам.

Фльор изви нагоре очи и сподели развеселен поглед с Лизет.

— Хареса ли ти, Фльор? — запита Хелън. — Сигурно си се чувствала като у дома си сред горките изгонени емигранти.

— Горките изгонени емигранти, и мъжете, и жените, са оцелели от режима на Терора — нещо, което няма как да проумеете.

— Не искам да проумявам — изсумтя Хелън. Разбира се, изпитвам съчувствие към тези хора, но проблемите им не са мои. Разбирам вашето обвързване с тях, Фльор, но те не са и ваши хора. Галар Дювал, разбира се, е нещо друго. Той е роднина.

— Питам се — изрече замислено Вайълет — колко време смяташ да останеш с нас? Мисля, че нямаш търпение да посетиш дома си в провинцията.

— С Лизет смятаме скоро да напуснем имението — осведоми ги Фльор. — В момента Пег опакова багажа ни.

— О, заминавате, така ли? — запита ведро Вайълет. — Не мога да кажа, че ще ни липсват. Рийд знае ли?

— Знае. Вече му казах какви са плановете ми. Ще се преместим в къща наблизо след един-два дни. Още не съм готова да напусна Лондон.

— Може ли да попитам къде ще живеете в Лондон?

Когато Фльор каза адреса на Рийд, на двете жени им трябваше цяла минута, за да разберат какво означава това.

— Местиш се в градската къща на Рийд? — изпищя Вайълет. — Курва! Вещица! Не можеш да имаш Рийд. Много време чаках за него.

Преди Фльор да успее да се защити, Вайълет я удари, прорязвайки плитка драскотина на бузата ѝ с дългите си нокти, Фльор не беше от хората, които ще позволят някой да се отнася така с тях. Тя отвърна и зашлеви Вайълет през лицето. Зяпнала, Вайълет се дръпна, хващайки се за почервенялата си буза. Но преди схватката да излезе от контрол, каретата спря и кочияшът отвори вратата, Фльор изскочи първа, последвана плътно от Лизет. Фучейки като ранена котка, Вайълет се измъкна от каретата с помощта на Хелън.

— Рийд ще узнае за това — изрече Хелън, докато Фльор изтичваше леко по стъпалата, за да излезне през портата.

В това време в другия край на града въвеждаха Рийд в канцеларията на Портър. Той беше отишъл в Уайтхол направо от

приема.

— Какво има, Хънтърст? Изглеждаш разстроен — каза Портър.

— Включвали ли сте Хенри Демпси в операция „Предател“? — запита Рийд без никакъв увод.

Портър се намръщи.

— Доколкото ми е известно, Демпси не е получавал нова задача. Защо питате?

— Беше на приема на баба ми. Намекна, че сте го помолили да вземе участие в разследването ни.

Портър забарабани с пръсти по бюрото.

— Може да съм му споменавал за разследването. Възможно е и той да иска да намери предателя, също като вас.

— Може би — съгласи се Рийд. — Мислили ли сте, че самият Демпси може да бъде този предател?

Портър се засмя.

— Търсите предателя не където трябва, Хънтърст. Лично отговарям за всеки мой агент. Всички са били щателно проучени, преди да ги вземем на борда, точно както бяхте и вие.

Все още неубеден, Рийд просто изсумтя. Срещата завърши така внезапно, както и беше започнала. Рийд се отправи към дома замислен. Как, по дяволите, ще намери един предател при толкова много заподозрени?

Когато заобиколи по посока на конюшните зад къщата, чу гърмеж. След миг падна от коня и потъна в чернота.

---

[1] Това е много добре (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Скъпа приятелка (фр.) Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Рийд се събуди в тъмно, студено място, където болката и призракът на смъртта се бореха за вниманието му. Опита се да помръдне и намери ръцете и краката си оковани. Изскърца със зъби и зачака ухапването на камшика.

— Можете вече да го пуснете.

От гласа се изливаше властност.

Изведнъж почувства ръцете и краката си свободни. Страхувайки се, че ще се намери в ада, Рийд накара очите си да се отворят. Усети неповторимия ѝ аромат, преди мъглата, закриваща очите му, да се разсее достатъчно, за да я види.

Фльор.

— Какво стана? — изстена той.

Ръката, която докосна лицето му, беше прохладна и обнадеждаваща.

— Кочияшът Джон те намерил близо до конюшните — обясни Фльор. — Чул изстрел и отишъл да види какво става. Намерил те да лежи на земята, от слепоочието ти течала кръв.

— Нищо сериозно, милорд — произнесе напевен мъжки глас. Той се обърна към гласа и разпозна доктор Фрийман, семейния лекар. — Който и да е стрелял по вас, не е улучил — продължи докторът. — Куршумът е одраскал слепоочието ви, доста кръв и малко болка, но нищо фатално. Щом ви мине главоболието, ще бъдете като нов, само с изключение на плитък белег отдясно на главата.

— Благодаря, докторе — каза Рийд, раздвижвайки ръце и крака, за да се увери, че работят.

— Ти се бореше с доктора, докато той се опитваше да те закърпи — обясни Фльор. — Двама слуги трябваше да те държат.

Вгледа се в лицето му.

— Къде беше току-що? Бореше се толкова ожесточено.

Рийд погледна към хората наоколо си. Никой не беше достатъчно близо, за да го види как потръпва или да чуе шепота му.

— Бях в ада. Никога ли няма да избягам от този ужас?

— Какво казваш, Рийд? — запита Вайълет, избутвайки Фльор, за да стигне до него.

Рийд отклони въпроса ѝ.

— Нищо важно, уверявам те.

— Толкова се безпокоях за тебе — каза тя, склучвайки ръце до сърцето си. — Защо някой ще иска да те нарани?

И Рийд би искал да узнае това.

Докторът се прокашля.

— Трябва да оставим лорд Хънтърст да си почива. — Даде знак на лакеите. — Помогнете на негова светлост да си легне. Ще дойда след малко да му дам нещо за облекчаване на болката.

Рийд понечи да протестира, но когато се надигна, острата болка в главата го накара да се съгласи с нарежданията на лекаря.

Моля те, послушай доктора — настоя Хелън. — Ще пратя съобщение на Галар. Ще ни бъде голяма утеха, докато ти се възстановяваш.

— Няма да стане нужда — наежи се Рийд.

Нямаше да лежи чак толкова дълго, не и когато един евентуален убиец се разхожда на свобода. Облегнат тежко на двама лакеи, той се прибра в спалнята си. Макар че искаше Фльор да бъде с него, устоя на подтика да я помоли да го придружи. Нямаше да бъде прилично. Но я накара да осъзнае чувствата му с погледа, който ѝ отправи, преди да излезе от стаята.

Фльор прехапа устни, докато гледаше как отвеждат Рийд. За втори път животът му беше застрашен. Тя се закле безмълвно, че ще поднови усилията си да намери виновните. Това беше най-малкото, което би могла да направи за Рийд, преди да изчезне от живота му.

Цяла нощ я занимаваха мисли как да напусне Рийд и да се премести в градската къща, както беше планирано. Но когато на сутринта го намери да яде спокойно, седнал в стаята за закуска, разбра, че не е сериозно ранен, а това улесняваше решението и да напусне имението.

— Достатъчно добре ли си, за да ставаш от леглото? — запита Фльор, докато пълнеше чинията си и се настаняваше на един стол до него.

Тъй като в момента закусваха само двамата, тя чувстваше, че може да говори свободно.

— Добре съм — каза Рийд. — Доктор Фрийман каза да държа превръзката няколко дни, така и ще направя.

— Кои според тебе ги направи това?

— Иска ми се да знаех. Смятам да отида при Портър тази сутрин, за да съобщя за инцидента. Започвам да вярвам, че аз съм мишената на убиеца. Но причината за тези нападения ме озадачава.

— Може би ще науча нещо на разходката с мосю Барбо днес следобед. Той трябва да ме вземе в два часа. Утре с Лизет ще се преместим в къщата.

— Не искам да се местиш — каза Рийд. — Харесва ми да си тук.

Фльор замръзна. Разбира се, че му харесва тя да е тук. Беше му под ръка, за да задоволява страстта си. Какво би могло да бъде по-удобно?

— Не мога да остана тук. Ако живеем в една къща с тебе, това поражда подозрения и затруднява разследването ми.

Рийд удари с ръка по масата.

— Портър нямаше право да те моли да излагаш живота си на риск.

Усилието като че ли беше прекалено голямо за него, защото разтърка дясното си слепоочие с върха на пръстите си.

— Главата ли те боли? Трябваше да си починеш още един-два дни, както каза докторът.

— Главата ми е добре — изфуча Рийд през зъби.

Фльор довърши закуската си и стана.

— Нали не възразяваш да заема каретата ти? С Лизет искаме да пренесем някои неща в къщата.

— Тъкмо щях да ти го предложа. Всъщност, ще дойда с вас. Трябва да поговоря с Ъпдайк и останалите от персонала. Кога искаш да тръгнем?

— В десет часа, ако ти е удобно.

— Десет часа е чудесно. Ще се срещнем във фоайето.

Фльор се върна в стаята си, за да се увери, че всичко е опаковано и готово за пренасяне. Пет се грижеше за нещата, затова Фльор тръгна да търси Лизет. Попадна на Хелън и Вайълет във фоайето.

— Рийд каза, че заминаваш утре — изрече Хелън. — За добро е, нали знаеш.

— Наистина, така е — съгласи се Вайълет. — Хората започват да говорят за тебе. Повечето предполагат, че си *chere amie* на Рийд. — Тя се усмихна. — Не са далече от истината, нали? Не е тайна, че си спала с него.

— Нямам време за този разговор — отвърна Фльор и се обърна рязко.

— Чакай! — викна Вайълет след нея.

Фльор спря, но не се обърна.

— Отричаш ли, че Рийд те мести в градския си дом, за да посещава спалнята ти, без някой да му се меси?

Фльор не удостои въпроса на Вайълет с отговор. Голяма част от предположенията и беше истина, Фльор беше спала с Рийд, но не възнамеряваше това да продължава. Скоро щеше да замине за провинцията и да забрави за него.

Не, не да го забрави. Това не беше възможно. Но нямаше да го види повече. Рийд трябваше да създаде наследник, а тя не беше способна да му даде това.

Фльор намери Лизет и точно в десет часа се срещнаха с Рийд във фойето. Натовариха сандъците им на каретата, докато той настаняваше двете жени вътре.

— Наистина не е необходимо да идваш с нас, Рийд — изтъкна Фльор. — Прислужниците в къщата знаят, че идваме, и могат да се погрижат за нас. Ти нямаше ли работа е лорд Портър?

— Имам. След като ви оставя и поговоря с Ъпдайк, отивам в Уайтхол. Днес не съм много годен за езда.

Сякаш за да докаже думите си, Рийд трепна и докосна слепоочието си, когато каретата потегли и затрополи по улицата.

Фльор се изкиска гърлено.

— Не бива да ставаш от леглото. Посещението при лорд Портър може да почака.

Дяволската трапчинка се появи на бузата на Рийд.

— Не се притеснявай за мене, любов моя. Добре съм.

Фльор знаеше, че Рийд не е толкова добре, колкото заявява, но не продължи да го укорява. Той си беше той, можеше да прави каквото си иска. Беше изтърпял много по-лоши неща и беше оцелял.

— Стигнахме — каза той, когато каретата спря.

Слезе и помогна на дамите да слязат. Двама лакеи изтичаха отвътре и започнаха да разтоварват багажа. Ъпдайк задържа вратата, за да влязат.

— Добре дошли, милейди, милорд — поздрави ги той.

— Благодаря, Ъпдайк — отвърна Фльор.

— Защо вие с Лизет не се заемете да наблюдавате разтоварването? — предложи Рийд.

Фльор разбра, че той иска да говори насаме с Ъпдайк, затова кимна и се качи горе след Лизет и Пег, която беше пристигнала по-рано.

Рийд изчака те да се отдалечат, преди да заговори.

— Искам да поговорим насаме, Ъпдайк. Ще се оттеглим ли в кабинета?

Щом влезе в познатата стая, Рийд намери брендите на обичайното място, напълни две чашки и подаде едната на Ъпдайк.

— Седни, Ъпдайк.

Камериерът се настани на един стол и отпи от брендите си.

— Какво има, милорд? Всичко е готово за графинята и компаньонката ѝ, както пожелаете.

Рийд седна на бюрото си, топлейки брендите в длани.

— Назначавам тебе, Пег и целия персонал за стражи на Фльор. Тя изпълнява опасна мисия и е възможно да срещне хора, които не вземат присърце интересите ѝ. Така че искам да съобщиш на персонала някои инструкции.

— Разбирам — отговори Ъпдайк. — Какво желаете да направя?

— Прави така, че Фльор да има придружители, където и да отиде. Искам да знам с кого излиза и колко време я няма. Днес трябва да се разхожда с карета заедно с един емигрант в парка. Прати верен човек на кон да я следва и да помогне, ако се наложи.

Ъпдайк се намръщи.

— Смятате ли, че лейди Фонтен може да бъде в опасност? Не можете ли да направите нещо, за да ѝ попречите да се излага на риск?

— Много е упорита, не ме слуша.

— Може ли да се осведомя за превръзката, която носите?

— Още едно неуспешно покушение срещу живота ми — проточи Рийд. — Не е важно.

— Бих могъл да кажа, че е важно — възрази Тъпдайк. — Може би времето ми ще бъде по-добре оползотворено, ако пазя вас.

— Не! Мога да се грижа за себе си, Тъпдайк. Фльор не може.

— Както кажете, милорд — изрече леко саркастично Тъпдайк.

— Подигравка ли чувам в гласа ти?

— В никакъв случай, милорд. Ако някой може да попречи на евентуален убиец, това сте вие.

Устните на Рийд трепнаха развеселено.

— Чудесно се разбираме с тебе. — Тъпдайк стана, за да излезе. —
Още нещо, оставих си ключ за предната врата.

— Щом смятате, че е необходимо, милорд. Във всеки случай, един лакей ще стои до вратата, за да ви отвори, когато идвате.

Устните на Рийд отново трепнаха.

— Нека го кажа по друг начин. Всички, включително прислугата, ще са си легнали, когато идвам.

— Но защо... — Веждите на Тъпдайк се вдигнаха, щом се досети.
— О, разбирам. Значи натам духа вятърът.

— Точно така. Трябва да тръгвам, Тъпдайк. Следвай инструкциите ми и всичко ще бъде наред.

Фльор се върна в имението навреме за обяд и да се преоблече за разходката с мосю Барбо. Пег ѝ помогна да облече синя копринена рокля с къси ръкави, квадратно деколте и висока талия, украсена с бродирани розови пъпки и поръбена с дантела. Преди да излезе от спалнята, Пег ѝ подаде боне в тон с роклята и наметна копринен шал на раменете ѝ.

— Приятна разходка, милейди — викна след нея камериерката, докато Фльор излизаше от стаята си. — Времето е чудесно за излизане.

Барбо пристигна точно в два часа. Възхищението му беше очебийно, докато я наблюдаваше как слиза по стълбите.

— Графиньо, вие сте истинско видение. — Предложи ѝ ръката си. — Ще тръгваме ли?

Фльор се усмихна и положи ръка на лакътя на Барбо. Минаха край един лакей, който държеше вратата отворена. Барбо я настани в каретата.

Усмивката ѝ угасна, когато видя, че граф Дюбоа седи на мястото срещу нея. Какво търсеше той тук?

— Граф Дюбоа изрази желание да се присъедини към нас — каза Барбо. — Помислих, че няма да възразите.

— Ни най-малко — каза тя, поздравявайки Дюбоа с насилена усмивка.

Подеха светски разговор, докато каретата навлизаше в парка и се насочваше към Серпантината. Тогава Фльор запитва:

— И двамата ли успяхте да избягате от бунтовете във Франция със семействата си?

Барбо и Дюбоа размениха многозначителни погледи.

— Аз не съм женен и нямам близки роднини — отговори Барбо. — А граф Дюбоа единствен от своето семейство се е спасил от смърт.

— Съжалявам — каза Фльор и потупа ръката на Дюбоа. — Да поговорим ли за по-приятни неща?

— Наистина — каза Дюбоа, вземайки инициативата. — Разбирам, че скоро ще се преместите в градския дом на Хънтърст. Да не би лейди Хелън да се е уморила от вашата компания? Или решението е на Хънтърст?

— В действителност, аз реших да се преместя — отговори Фльор. — Достатъчно дълго гостувах и усетих, че е време да си намеря жилище. Лорд Хънтърст беше така любезен да ми предостави градския си дом под наем.

— Колко удобно за вас — изрече Дюбоа с тон, изпълнен с подигравка.

— Лорд Хънтърст в добро здраве ли е? — запитва Барбо.

Въпросът стресна Фльор. Дали знае за последното покушение срещу живота на Рийд?

— Той е много добре, защо питате?

Барбо вдигна рамене.

— Няма причина. Разбрах, че семейство Бонъм дават прием утре вечер. Ще има музика. Вие ще присъствате ли? Ако ви трябва придружител, ще бъда щастлив да дойда да ви взема с моята карета.

— Ще ви отговоря, ако ми отговорите на един въпрос.

— Каквото кажете, графиньо.

— Защо така се интересувате от лорд Хънтърст?

— Галар Дювал е наш приятел — отговори Дюбоа вместо Барбо. — Често говори за Хънтърст. Каза ни, че е имало покушения срещу

графа. Тревожим се за благополучието му. Той има ли врагове, графиньо?

— Не и доколкото ми е известно, но не съм запозната с работите на негова светлост. Аз съм просто позната на снаха му.

— Върви слух, че Хънтърст наскоро се е върнал от континента — вметна Дюбоа.

— Ако е бил във Франция, пътищата ни не са се пресичали там.

Въпросите за Рийд престанаха рязко, когато разговорът тръгна в друга посока. Следващият един час мина достатъчно приятно, макар че недоверието на Фльор към двамата растеше с всяка изминала минута. Но защо някой от тези мъже ще иска смъртта на Рийд? Колкото и да се опитваше, тя не можеше да свърже никого от двамата с Рийд.

Явно разходката беше приключила, защото Дюбоа даде знак на кочияша и каретата излезе от парка. Пътят до имението беше кратък.

— Не отговорихте на първия ми въпрос. Може ли да ви придружа на приема на семейство Бонъм утре вечер? — запита Барбо, докато ѝ помагаше да слезе.

— Много добре, приемам да ме придружите. Можете да дойдете за мене в градската къща.

Барбо засия.

— Отлично. Ще дойда утре в девет часа вечерта. — Хвана я под ръка. — Ще ви изпратя до вратата, графиньо.

Фльор му позволи да я съпроводи до предната врата, която беше бързо отворена от един мрачен Хюз. Тя се сбогува с Барбо и влезе във фойето. Икономът бързо затвори вратата зад нея.

— Мрачен сте, Хюз. Нещо ядосало ли ви е?

— Нямаше ви почти два часа. Мадам Лизет се тревожеше за вас.

— Не съм била в опасност — увери го Фльор, докато сваляше ръкавиците си. — Ще намеря Лизет да ѝ кажа, че съм се прибрала. Моля, кажете да докарат каретата. Мисля, че с Лизет ще се пренесем в градската къща още сега вместо утре.

Фльор намери Лизет в спалнята ѝ, заета да опакова багажа си.

— Научи ли нещо, *ma petite*? Не ми харесва тази игра, която играеш. Защо прие нова задача, когато можем да живеем тихо и мирно в къщата на леля ти в провинцията?

— Не бях в никаква опасност, Лизет. Научих още малко днес за Барбо и Дюбоа, но нищо, което да ги свързва с Рийд. — Тя въздъхна. — Склонна съм да се съглася с него, че предателят е от самата организация.

— Вярваш ли, че е замесен английски агент?

— В момента не съм сигурна за нищо, освен за факта, че някой иска смъртта на Рийд. Ако си готова, бих искала да се преместим в градската къща още днес вместо утре.

— Нямам нищо против — съгласи се Лизет. — Не ми харесва атмосферата тук.

След сравнително оживена дискусия с Портър Рийд не беше по-близо до разкриването на онзи, който го беше предал. Портър обаче се тревожеше за неговата безопасност и предложи той да остане скрит, докато предателят не бъде заловен. Рийд веднага отказа.

Излезе от канцеларията на Портър без ясни решения. След това отиде в банката си, при шивача и на други места, а накрая се отби в клуба си, за да обядва сам. Когато някой питаше за превръзката, той отговаряше, че е паднал по стълбите. Никой не посмя да се усъмни в обяснението му, с изключение на приятеля му виконт Толанд.

— Хайде, де, Хънтърст, не ми казвай, че очакваш да повярвам, че си паднал по стълбите — засмя се Толанд, когато Рийд го покани за следобедно бренди. — Какво стана всъщност? Чух, че някой е стрелял по тебе. Книгите за залози са пълни с възможни заподозрени. И аз зложих.

Рийд вдигна вежда.

— И на кого заложи, моля ти се?

Толанд се засмя.

— Ами на лейди Вайълет, разбира се. Знаеш колко раздразнителни стават жените, когато очакваното предложение за брак не се реализира.

Рийд отметна глава и се разсмя.

— Всичките залози ли са толкова нелепи като твоя? Действително, Толанд, Вайълет не е избухлива жена.

Толанд вдигна рамене.

— Имаш ли по-добри заподозрени?

— Нямам. Не знам от какво започват такива клюки. Само предположения са. Не съм в опасност.

Макар че отговорът му не беше съвсем верен, той не беше свързал никой свой познат с непредизвиканите нападения.

Толанд се взря многозначително в превръзката, закриваща слепоочието на Рийд. Рийд махна с ръка.

— Казах ти, паднах по стълбите. Непохватно, знам, но това е истината.

— Ти го казваш — проточи Толанд. — Аз съм ти приятел. На твое разположение съм, ако имаш нужда от помощта ми.

— Оценявам това, Толанд.

— Помислих да ида на масите в „Крокетс“ тази вечер и може би да надзърна при жените, когато играта стане скучна или картите се обърнат срещу мене. Не искаш ли да дойдеш с мене? Напоследък не си излизал много. Трябва повече да излизаш сред хората. Променил си се, откакто се върна там... където и да си бил.

Рийд помисли да откаже, но си спомни, че Фльор няма да го посрещне в леглото си, когато се върне у дома. Беше изложила съвсем ясно чувствата си. Искаше да продължи живота си и не искаше той да бъде част от него.

— Защо не? — каза Рийд. — Знаеш ли какво, Толанд. Ще се върна у дома да се преоблека и ще се срещнем в „Крокетс“ около девет часа. Удобно ли ти е?

— Идеално — отвърна Толанд. — Ще се видим... — Изречението му свърши по средата, когато погледът му падна на нещо зад гърба на Рийд. — Я, познаваш ли онзи джентълмен? Като че ли се е запътил точно към тебе.

Рийд погледна през рамо.

— Този джентълмен е граф Дюбоа, емигрант.

— Това е сигнал да си вървя. До довечера, Хънтърст.

Рийд загледа как Толанд се отдалечава, вече съжалявайки за планираната разгулна нощ.

— Лорд Хънтърст, колко хубаво е да ви видя отново. Мога ли да се присъединя към вас?

Рийд небрежно махна към стола, който Толанд току-що беше освободил.

— Заповядайте.

Дюбоа седна с претенциозен жест, повика сервитьора и поръча бренди.

— За какво мислите, Дюбоа?

— Нищо важно, милорд. Видях приятелско лице и помислих, че може да запитам дали е удобно да се присъединя към вас. — Вгледа се напрегнато в Рийд. — Днес по-рано срещнах графиня Фонтен. Тя е прелестна. Отдавна ли я познавате?

Ръцете на Рийд стиснаха ръба на масата, докато ревността се разливаше из него. Ако това копеле само докоснеше Фльор, той щеше да го убие.

— Не, отскоро. Тя е приятелка на снаха ми. Запознахме се, когато се преместих в семейното имение.

Дюбоа отпи от брендито.

— Разбирам, че е наела градската ви къща.

— Беше празна, така че намирането на надежден наемател беше добре дошло. Защо е този интерес от ваша страна? — запита Рийд уж небрежно.

Дюбоа вдигна рамене.

— Просто си говорим, *mon ami*. Графинята се съгласи да придружи приятели ми Барбо на приема на семейство Бонъм утре вечер.

— Наистина — изрече Рийд, едва успявайки да го произнесе със стиснати зъби. — Това ли е всичко, което искахте да ми кажете?

— Надявам се, че можете да ме осведомите относно графинята. У нея има някаква тайнственост, която ме заинтригува. Барбо казва, че познавал покойния ѝ съпруг, но не знае почти нищо за самата дама. Имам намерение да я ухажвам.

— Знам за графинята дори по-малко от вас — отвърна Рийд. — Не е моя работа дали ще я ухажвате. — Бутна стола си и се изправи. — Ако ме извините, имам среща.

Дюбоа също стана.

— Разбира се. *Adieu*^[1], милорд.

Рийд се отдалечи, едва сдържайки гнева си. Ако Фльор искаше да приеме ухажванията на друг мъж, това нямаше защо да го засяга. Само дето не беше така. Фльор може би флиртуваше с опасността. Дюбоа можеше да е френски агент със задача. Тя не знаеше ли, че се

излага на риск? Той подозираше, че знае, и това го ядосваше още повече.

Дюбоа не беше глупак. Въпросите му за Фльор обезпокоиха Рийд. Какво е намислила тя? Дали не се задълбочаваше прекалено много в дейностите на французите?

Когато се върна у дома, Хюз му предаде бележка от баба му. Беше покана за семейната вечеря на следващия ден. Когато мина покрай приемната, Хелън подаде глава оттам.

— Ето те, Рийд. Получи ли поканата от баба?

— Хюз ми я даде още като се прибрах. Откъде знаеш, че е от баба?

— С Вайълет също сме поканени. Ти ще ни придружиш, разбира се.

Рийд беше достигнал границите на търпението си.

— Страхувам се, че няма, Хелън. Вече съм поел друго задължение. Ще напиша бележка на баба, че за съжаление няма да дойда, и ще я пратя по някой лакей. Приятно забавление.

— Трябва да отидеш! — изрече укорително Хелън. — Вайълет разчита на тебе.

— Съжалявам, Хелън, но не съществувам само за да ви бъда на разположение.

— Знаеше ли, че Фльор се премести в градската къща днес следобед? — каза Вайълет.

Рийд замря. Сякаш някой го беше ударил в стомаха.

— Мислех, че ще се премести утре.

— Промени си решението.

Той се извърна рязко.

— Приятна вечер, дами.

— Щом отказваш да ни придружиш, ще повикам Галар — извика след него Хелън. — Роднина е, в края на краищата.

— Поздрави го от мене — проточи Рийд.

Никак не му се искаше да разочарова баба си, но не искаше да го принуждават да кавалерства на Вайълет. Съзнаваше какви са очакванията ѝ относно него и нямаше намерение да си я окачва като окови на краката.

След като излезе от къщата, Рийд пристигна в „Крокетс“ малко след девет часа. Толанд го видя да влиза и му махна с ръка. Рийд се

запъти към него. Помещението беше претъпкано и вмирисано на пури, немита плът и силен парфюм. Комбинацията от миризми накара Рийд да запуши нос. Защо преди не му беше правило впечатление? Дори нещо по-лошо — стените сякаш започваха да се приближават към него. Изведнъж усети, че не може да диша. Овладея го паника, почувства се отново в онзи мрачен ад, където царуваха болката и смъртта. Пот изби по челото му, започна да се задъхва, усещайки как демоните му напират да изскочат.

— Ей, Хънтърст, добре ли си? — запита Толанд. — Не изглеждаш много добре.

Рийд затвори очи и се принуди да си поеме дъх. Но когато ги отвори, нищо не се беше променило. Той беше в ада.

— Извинявай, Толанд — изхълца той, — но трябва да си вървя. Не ми е много добре.

— Да те изпратя ли до вас?

— Не, не искам да ти развалям вечерта. Ще го направим друг път.

С тези думи той излезе с несигурна крачка от игралната зала.

Облегна се на стената и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Защо сега? Защо тук? Внезапните му плъзгания назад към тъмната бездна дълбоко у него бяха много редки, откакто се беше върнал от Франция. Какво беше отключило пристъпа на паника този път? Отговорът внезапно блесна пред него. Флър го беше изоставила. Вече не беше до него, за да прогонва демоните му.

Всички си бяха легнали, когато Рийд се върна у дома. Оттегли се веднага, спирайки във фойето, за да каже на Хюз, че не иска никой да го безпокои. Мракът още го притискаше, когато си легна.

Тогава дойдоха сънищата. Сънуваше, че го бият и продължават много след като изпадне в безсъзнание. Или че примира от глад, или моли за вода. Сънуваше как другите затворници умират около него и как ги погребват в безименни гробове извън стените на затвора.

Вцепеняващ студ превръщаше чайниците му в олово. Бореше се с настъпващия към него ужас. Завивките се усукваха около тялото му като невидими окови, спъвайки движенията му. Не искаше да вика, стягаше се срещу въображаемите удари на камшика.

Събуди се с рязко трепване, чаршафите го приковаваха към леглото. Кошмарът изглеждаше толкова истински, че той почти

усещаше болката от побоите. Задъхан, се строполи от леглото. Отдавна не беше имал такива кошмари.

Трябваше да избяга от ужаса.

Скочи от леглото. Облече се в тъмното с треперещи ръце. Излезе навън, когато часовникът в коридора удари два часа. Поколеба се. Къде, по дяволите, да отиде в този час на нощта? Където и да е, помисли си. Където и да било, само да избяга от тормозещите го демони.

Смъкна се по стълбите и излезе, затваряйки вратата зад себе си. Хладният нощен въздух му помогна да проясни главата си, но не можа да облекчи безредните му мисли. Макар да нямаше предвид определена посока, тръгна под ситния дъжд, който беше започнал да вали.

Мокър и треперещ, Рийд вървеше безцелно. Когато вдигна поглед, за да се ориентира, изумен разбра, че стои пред градската си къща, където Фльор спеше дълбоко в леглото си.

Без да размисли, той бръкна в джоба си и намери ключа от предната врата. Обзе го нерешителност, но нуждата надделя. Качи се по стъпалата и пхна ключа в ключалката. Вратата се отвори безшумно под допира му.

Затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. Сигурно беше луд, за да търси жена, която не можеше да има. Луд или не, отдели се от вратата и бавно се заизкачва по стълбите.

---

[1] Сбогом, довиждане (фр.). Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Фльор се събуди от неспокоен сън, с бясно туптящо сърце. Взря се напрегнато в тъмнината, усещайки, че не е сама. Чувствена неподвижност изпълваше стаята, съдържаше се в самия въздух, който вдишваше.

Позна аромата му, усети как самата му душа се пресята към нея.

— Рийд, ти ли си?

Пламна светлина. Той беше запалил свещта на нощната й масичка. В мига, когато зърна лицето му, тя усети ужаса му. Нещо беше ужасно зле. Той беше блед, с мокри дрехи и разрошен.

— Зле ли ти е? — запита тя, пресягайки се към него.

Той хвана протегнатата я ръка и я стисна.

— Фльор.

В гласа му се долавяше нотка на несигурност. Бягал ли е от нещо? Някой опитал ли се е пак да го нарани? Сребристите му очи бяха тъмни като буреносни облаци, с разширени зеници. От него се излъчваше плътно, тревожно напрежение.

— Какво е станало? — запита Фльор. — Кой ти отвори? Знаеш ли кое време е?

Той изпусна дъх на пресекулки.

— Бях с един приятел снощи в една игрална зала. В мига, когато влязох в претъпканата зала, стените започнаха да се приближават към мене. Макар да се опитах да се овладеея, ме обзе лудост и отказа да ме пусне. Умът ми, душата ми, тялото ми слязоха в ада. Беше истинско мъчение. Споменът за болката и мрака ме завладя. Стана както тогава, когато трябваше да се скрием в дупката под вилата във Франция.

Думите му излизаха в задавен шепот.

— Колко време ще трябва да живея с този страх? Избягах навън, но ужасът ме последва. Върнах се у дома, но и това не помогна. Излязох навън и тръгнах без цел под дъжда. Нямах намерение да идвам тук, но тук се намерих. — Показа й ключа, с който беше влязъл в къщата. — Не ти дадох всичките ключове.

— Мислех, че си започнал да се възстановяваш от ужасните изпитания в Дяволския замък.

— И аз така мислех. Даже се съгласих да ида с моя приятел виконт Толанд в „Крокетс“ за малко хазарт и още каквото ни хрумне.

Фльор стисна устни. Знаеше съвсем точно какво е това „още каквото им хрумне“.

— Продължавай.

— Тъкмо бях влязъл в задушната атмосфера на „Крокетс“, когато започнах да изпадам в паника. Не можах да се измъкна достатъчно бързо оттам.

— И дойде тук.

— Имам нужда от тебе, Фльор. Не ме отпращай.

Фльор се взря в очите му. Буреносната сива мъгла се беше изпарила, две сребристи сфери отвърщаха на погледа ѝ с интензивност, която караше въздуха помежду им да пращи от напрежение.

— Искаш ли да си вървя?

На Фльор ѝ се струваше, че той вече идва на себе си. Очите му бяха изгубили празния си израз, челюстта вече не беше така напрегната. Ако му кажеше да си върви, той щеше ли отново да потъне в онова тъмно вътрешно място? Кой щеше да му помогне, ако тя му кажеше да си върви? Освен това дрехите му бяха мокри от дъжда, косата му беше влажна и сплъстена. Очевидно беше излязъл без шапка и връхна дреха.

Дъждът сега удряше по стъклата и Фльор знаеше, че не може да отпрати Рийд в такъв порой. А искаше ли да го направи? От една страна, беше трогната, че той е дошъл при нея в момент на нужда, а от друга, се питаше как ще се справя, когато се ожени за жена, която не знае как да му помогне.

— Мокър си — изрече Фльор. — Има кърпа на умивалника. Изсуши си косата и свали тези влажни дрехи.

Рийд се чувстваше като идиот. Смущаваше го това, че беше показал слабост пред една жена. Но съзнанието, че е оголил душата си пред Фльор, му попречи да избяга засрамен. Дали жената, за която би се оженил, щеше да избяга с писък от него първия път, когато той пропадне в мрачния си ад?

Намери кърпата и изсуши косата си. После започна да съблича влажните си дрехи, като ги разстла на една скамейка, за да се изсушат.

Дори бельото му беше влажно, затова съблече и него. Хвърли поглед към леглото. Сега, след като лудостта беше отминала, знаеше какво иска, но не беше сигурен дали Фльор иска същото. Нямаше нужда да се тревожи. Фльор дръпна завивките и му махна.

— Ела в леглото, преди да си умрял от студ.

Внезапно Рийд осъзна, че трепери. Огънят догаряше, в стаята беше станало доста студено. Той има присъствието на духа да хвърли малко въглища в гаснещите пламъци, преди да се присъедини към Фльор в леглото.

Тя влезе в прегръдките му и той я притисна към себе си. Беше гола, нощницата ѝ лежеше там, където я беше хвърлила, до леглото. Той веднага престана да трепери. Топлината на тялото ѝ навлизаше в костите му. Пое си дълбоко дъх. Ароматът ѝ беше едновременно познат и възбуждащ.

— Това трябва да престане, Рийд. Напуснах имението Хънтърст, за да не се случва това. Не е редно.

— Почти щях да ти повярвам — измърмори Рийд. — За мене е редно.

— Баба ти...

— Живея си живота според моите собствени нужди — отвърна той. — Целуни ме, любов моя. Прогони страховете ми. Имам нужда от тебе.

— Нямаш нужда от мене. Времето лекува измъчени души като твоята.

— Не ме чуваш. Имам нужда от тебе.

Вдигайки брадичката ѝ, той я целуна, като притисна уста към нейната без следа от нежност или сдържаност. Искаше да ѝ покаже страстта, която таеше за нея в сърцето си. Внезапният прилив на желанието се надигна, горещ и настоятелен, и се утаи тежко в слабините му. Той веднага се втвърди, притискайки хълбоците си към нейните, докато в същото време опустошаваше устата ѝ с език.

Тя отговори със същата жар, засмука го дълбоко, привлече го във влажната топлина на устата си. Той изстена, накъсаният звук се изтръгна от дълбините на гърлото му. Ръцете му стиснаха талията ѝ. Тя беше гъвкава и податлива под ръцете му, подканвайки го да изследва още и още. Макар да усещаше, че познава добре тялото ѝ, винаги имаше нещо ново и вълнуващо за откриване — мъничката луничка на

бедрото ѝ, която не беше забелязвал преди, съвършената извивка на ханша ѝ, която винаги беше приемал за даденост.

У Фльор имаше нещо изключително, което го привличаше, нещо неопределимо, но властно примамаващо. Когато беше с нея, двамата ставаха едно, душа и тяло. Допирът ѝ лекуваше разстроения му ум и пронизваше мрака.

— Моя си, Фльор. Моя... моя... моя...

Фльор искаше да отрече твърдението му, но в сърцето си знаеше, че никой мъж няма да я вълнува така, както Рийд. Цялото ѝ тяло се стегна, когато той сведе глава, за да засмуче дясното ѝ зърно. Дълбок първичен стон се изплъзна от устните ѝ, докато пръстите му стискаха и дърпаха лявото ѝ зърно, а в същото време той смучеше дясното. Той продължи да облизва и да засмуква, докато тя не извика.

Докато той продължаваше да смуче, пръстите му се спуснаха надолу, разделиха пищните листчета на секса ѝ и започнаха да гаят скритата пъпка в бавен ритъм, който изпращаше вълни от разтопена лава по вените ѝ. Тя усети как нещо бликва от тялото ѝ и облива ръката му. Беше мокра, готова и бездиханно очакваща да бъде обладана от мъжа, когото обичаше. Ръцете ѝ се стегнаха около него, краката ѝ се разтвориха от само себе си.

Ръката ѝ се плъзна надолу по бедрото му. Тя усети как членът му се издига твърдо насреща ѝ. Без да го изпуска от поглед, тя придвижи длан към вътрешната повърхност на бедрото му, а после нагоре към ерекцията му. Двамата подлудяха. Ръцете ѝ бяха навсякъде по него, докосваха, дразнеха, стискаха. Устата му бродеше по тялото ѝ, вкусвайки, засмуквайки, измъчвайки я.

Един по един Рийд отхвърляше демоните, които го бяха хвърлили в непрогледните дълбини на отчаянието. Допирът на Фльор го беше освободил. Любенето с нея беше неговото спасение. Макар че докосването до нея го измъчваше, то му донасяше и неизмеримо спокойствие сред вихрушката на виещата жажда.

Той се надвеси над нея, пренасяйки тежестта си върху ръцете и коленете, докато отприщваше нарастващата си страст в твърда целувка. Но това не беше достатъчно. Той имаше нужда да вкуси още от нея. Устата му се отдели от нейната и пое надолу, спирайки, за да я измъчва с облизващи малки целувки, които изтръгваха стонове и молещи викове от устните ѝ. Когато стигна онова, което търсеше, той

вдигна краката ѝ на раменете си и се изгуби сред мускусната сладост на нейната женска топлина. Прокарваше безспирно езика си над нежната набъбнала пъпка, свита сред къдриците ѝ, после продължи надолу, разделяйки меките листчета на секса ѝ.

Засмукваше я безмилостно и продължи да я люби дотогава, докато тя не достигна кулминацията си, отрицвайки страстта, която той беше породил у нея.

— Ела вътре — изпъшка тя.

Изоставяйки пищния си пир, той се надигна на колене и се взря в нея. Тя никога не беше изглеждала по-красива. Лицето ѝ беше зачервено, устните подути, шоколадово кафявите ѝ очи бяха замъглени от страст и тялото ѝ беше порозовяло от любенето му.

Той обхвана в длан секса ѝ, оставяйки палеца си да се разхожда върху малката пъпка на нейното удоволствие. Фльор потръпна от подновената възбуда. Върхът на неговата мъжественост опираше в нея, подклаждаше страстта ѝ, докато той се надигаше, за да я изпълни.

Продължи да влиза и да излиза, фина пелена от капчици пот забули челото му. Целувките му валяха като сладък дъжд по лицето и гърдите ѝ, докато той отново я отвеждаше отвъд ръба. Насладата ѝ растеше и тя за втори път посегна към звездите.

— Рийд, хайде, нека заедно!...

Той изкрещя, извивайки гръб, докато я изпълваше със семето си. Виковете им се сляха, тя се отпусна на възглавницата, а той се строполи върху нея. Ръцете ѝ го обгърнаха за един кратък блажен миг, после се отпуснаха. Смазващата му тежест се отмести и той се отпусна настрани върху дюшека. После я привлече към себе си, прегърна я здраво и почти веднага заспа.

Въздъхвайки, Фльор вкуси момента на близост със съзнанието, че не е съдено той да продължи завинаги. Тя знаеше точно какво трябва да направи и се замоли да има силата да направи това, което беше редно за нея и за Рийд.

Остави го да спи почти до зазоряване, после внимателно го събуди. Той отвори очи, усмихна се и посегна към нея.

Тя го отбутна леко.

— Не, Рийд, време е да си тръгваш. Прислугата скоро ще стане.

Рийд погледна през прозореца. Сивите пръсти на зората обелваха нощта.

— Има още време.

Пак посегна към отново.

— Пег ще дойде всеки момент да отвори щорите и да стъкне огъня.

Без да обръща внимание на протестите ѝ, Рийд се обърна по гръб, хвана я за талията и я премести върху себе си. След секунди се озова вътре в нея, разпалвайки отново огньовете на страстта ѝ. Тя затрепери цялата, протестите ѝ замряха в блажени въздишки.

Съвкуплението им беше бързо и яростно, тя избухна в пламъците на екстаза, разтърсващ самата ѝ душа. Рийд намери своето удовлетворение само броени мигове след нея.

— Сега вече е време да си вървя — изрече той, все още дишайки тежко, докато я отместваше от себе си и ставаше от леглото.

Фльор го загледа как налива вода в една купа и се измива бързо, преди да събере разхвърляните си дрехи. Не видя никакви следи от тревогите му, докато той се обличаше и се приготвяше за тръгване. Сърцето ѝ подскочи, когато той погледна към нея и се усмихна. После се върна при леглото, наведе се и я целуна по челото. Когато понечи да се изправи, Фльор сграбчи ръкава му с една ръка и протегна другата с дланта нагоре.

Между веждите му се появи бръчка. Тя изрече с решителен тон:

— Ключа, Рийд, дай ми ключа.

Веждите му се вдигнаха.

— Защо?

— Защото това е моят дом и аз плащам наема. Аз трябва да решавам кой може да влиза тук.

— Да не би да намекваш това, за което си мисля, че намекваш?

— Не може да продължиш да се промъкваш в дома ми посред нощ. Мислех, че съм казала съвсем ясно, че близостта между нас свърши, когато се изнесох от имението.

— Ти го реши, не аз.

— Дай ми ключа, Рийд. Докато имаш достъп до мене, никога няма да си намериш съпруга. Баба ти заслужава нещо по-добро от това, което ѝ причиняваме. Тя иска да види правнуци, преди да умре.

— По дяволите! — изрева Рийд. — На тебе ти хареса точно толкова, колкото и на мене. Защо да си отказваме това заради желанията на другите? Ожени се за мене, Фльор. Ти си единствената,

която ме кара да се чувствам цял. Без тебе съм само една осакатена душа.

Фльор усещаше как полека се разпада отвътре. Защо трябваше животът да е толкова брутален? Защо съдбата се беше обърнала срещу нея? Безплодието беше нейният кръст, нямаше да го сподели с Рийд, колкото и да го обичаше.

Взря се в очите му, искайки той да разбере. Все още с протегнатата длан, тя повтори:

— Дай ми ключа, Рийд. Мислиш, че ме обичаш, защото ти спасих живота и ти помогнах да си върнеш здравето. Ще познаеш истинската любов, когато я намериш.

Острото му вдишване едва не разби сърцето ѝ.

— Моля те, не го прави по-трудно за мене. Знаеш, че така е редно, Рийд. Не те отпратих снощи, защото имаше нужда от мене. Беше изгубен и отчаян, но ти си зрял мъж, напълно способен да унищожиш собствените си демони.

Знаеше, че суровите ѝ думи го нараняват, но само ако успееше да го ядоса, щеше да сложи край на интимните им отношения.

И получи точно това. Той стисна устни, буреносни облаци се струпяха в очите му, суровите линии на лицето му се изостриха, докато гневът и обидата го разяждаха отвътре.

— Как можеш да бъдеш толкова безчувствена? Нямах ли милост? Разголих душата си пред тебе, а ти заби нож в нея, когато бях най-уязвим. — Изсмя се сурово. — Върховната цена на насладата е отхвърлянето.

Извади ключа от джоба си и го тупна в дланта на Фльор с такава сила, че тя трепна.

— Свършихме, графиньо. Най-голямата грешка в живота ми беше, че ти предложих брак. Допуснах глупостта да помисля, че се интересуваш от мене. — Отправи ѝ унищожителен поглед. — Няма да ти трябва много време да си намериш нов любовник.

Извърна се рязко и изхвъркна от стаята, Фльор избухна в сълзи. Болката ѝ далеч надминаваше тази на Рийд. Лъжите ѝ я разяждаха като личинки. Рийд щеше да я мрази до края на живота си.

Рийд слизаше по стъпалата. Болката му беше съкрушителна. Беше се излъгал, мислейки, че Фльор споделя чувствата му, макар че тя не беше изрекла думите. Какъв глупак излезе. Баба му искаше той да

се ожени и така щеше да направи. Наистина му беше все едно за коя ще се ожени, дори Вайълет би била подходяща. Да, Вайълет беше идеалната. Искаше го, нямаше да се наложи да я ухажва, а баба му щеше да я одобри.

Рийд стигна до най-долното стъпало, видя Ъпдайк да стои там и изруга.

— Защо си станал толкова рано?

— Не е толкова рано. — Той погледна към стълбите. В гласа му се долови неодобрение. — Кога пристигнахте, милорд? Графинята знае ли, че сте тук?

Рийд не се чувстваше длъжен да обяснява. Нека Ъпдайк сам си вади проклетите заключения.

— Не е твоя работа, Ъпдайк. Освен това вече не смятам за необходимо да следите лейди Фонтен. Тя може да прави каквото си иска, с когото си иска.

След като изрече това, той излезе и затръшна вратата.

Фльор още усещаше болка, чакайки в стаята си идването на мосю Барбо, за да я придружи на приема на семейство Бонъм. Беше облякла виолетова рокля с кръгло деколте, буфан ръкави и стегната в талията. Когато Пег почука на вратата, за да я осведоми, че придружителят ѝ е пристигнал, Фльор върза бонето си, взе шала и излезе от стаята.

Веждите ѝ се вдигнаха изненадано, когато граф Дюбоа я посрещна на най-долното стъпало.

— Какъв прелестен тоалет — приветства я той.

— Мислех, че е дошъл мосю Барбо.

— Мосю е малко неразположен и ме помоли да го заместя. Надявам се, не възразявате.

— Нищо сериозно, надявам се — отговори Фльор, скривайки смущението си. Не беше сигурна, че оставането насаме в една карета с Дюбоа е разумно.

— Лека кашлица го мъчи от време на време. Сигурен съм, че ще бъде добре след един-два дни. Ще тръгваме ли?

— Да, разбира се. Много любезно от ваша страна да заместите мосю Барбо.

— Удоволствието е изцяло мое.

Той ѝ помогна да се настани в каретата и влезе вътре след нея.

— Хънтърст има ли намерение да отиде на приема? — запита Дюбоа, след като Фльор се настани.

— Сигурна съм, че не знам — отвърна тя. — Защо питате?

Дюбоа я изгледа остро.

— Мислех, че вие с него сте... приятели.

— Познати — поправи го Фльор.

— Питам Хънтърст дали възразява да ви ухажвам. Той ми даде благословията си.

— Кога беше това?

— Преди няколко дни, срещнах го в клуба му.

— Искате да ме ухажвате? Защо?

— Толкова ли е странно? Вие сте красива жена. Аз не съм без средства. Не преминах Ламанша без пукната пара.

— Аз... нямам намерение да се омъжвам повторно — заекна Фльор.

Дюбоа се пресегна и потупа ръката ѝ.

— Ще промените намерението си.

Докато Фльор бърбеше, танцуваше и се усмихваше на приема, умът ѝ непрекъснато се връщаше към факта, че Рийд не е възразил срещу намерението на Дюбоа да я ухажва. И това е станало, преди тя да беше сложила точка на отношенията им. Как беше могъл да я помоли да се омъжи за него, след като е благословил плана на друг мъж да я ухажва?

Духът ѝ се ободри, когато видя, че Хенри Демпси идва на приема. Искаше да го разпита и сега имаше шанс. Трябваше да разбере какво знае той за агентатите срещу Рийд. Знаеше, че Демпси е бил във Франция по същото време като Рийд. Тръгна към него, но трябваше да смени посоката, когато Галар Дювал се приближи към Демпси и завърза разговор. Искаше ѝ се да чуе какво си говорят, но те се оттеглиха в една ниша в далечния край на залата.

Суматохата около входа привлече вниманието ѝ и тя обърна очи нататък. Рийд тъкмо беше влязъл, водейки под ръка баба си и Вайълет. Хелън вървеше след тях. Когато Рийд се усмихна на Вайълет, дъхът на Фльор заседна в гърлото ѝ.

Какво е очаквала? Буквално го беше изгонила от живота си — право в ръцете на Вайълет. Докато го наблюдаваше, той вдигна очи и я видя. Погледите им се срещнаха и не се отклониха един от друг. Лека

усмивка се появи за миг на устните му, после той се наведе и прошепна нещо на ухото на Вайълет. Тя му се усмихна. Съкрушена, Фльор се извърна и намери Дюбоа да стои зад нея.

— Нещо не е наред ли, графиньо?

— Аз... да, имам ужасно главоболие. Искам да се прибера у дома.

Той присви очи срещу нея, после се усмихна и кимна.

— Веднага, скъпа.

Придружи я до фойето.

— Изчакайте тук, докато донеса шала ви и повикам каретата.

Фльор не можеше да повярва, че бяга, защото Рийд ухажва друга жена. Това искаше тя, нали? Наистина това искаше. Защо тогава позволяваше вниманието на Рийд към Вайълет да я разстройва? Трябваше да говори с Демпси и нямаше търпение да го направи.

— Ето наметката ви, графиньо — изрече Дюбоа, намятайки шала на раменете ѝ.

Фльор се обърна към него с усмивка.

— Главоболието ми изведнъж изчезна. Бих искала да остана, ако не възразявате.

Дюбоа я изгледа учудено, но не започна да разнищва чудодейното ѝ излекуване. Предложи ѝ ръката си и тя тръгна заедно с него към балната зала.

— Искате ли да пийнете нещо разхладително? — запита Дюбоа.

— Благодаря, много съм жадна.

В мига, когато той се отдели от нея, Фльор се заоглежда из балната зала за Демпси. Вместо тя да го намери, той я откри.

— Графиньо Фонтен, отново се срещаме.

— Здравейте, господин Демпси. Радвам се, че попаднах на вас. Искях да поговорим на четири очи, но все не улучвах момента.

— Няма по-подходящ от сегашния. Бихте ли искали да излезем на балкона, за да подишате свеж въздух? Носите си шала, така че хладината на нощта няма да представлява проблем за вас.

— Да, свежият въздух е точно това, от което имам нужда. Но трябва да побързаме. Придружителят ми отиде да ми вземе нещо разхладително.

Той ѝ предложи ръка, двамата тръгнаха да се разхождат по периметъра на балната зала и излязоха на балкона през френския

прозорец. Само още една двойка се беше осмелила да излезе навън, Демпси я отведе в далечния ъгъл, където никой нямаше да ги чуе.

— Какво искате да ми кажете? — запита той.

— Лорд Портър казал ли ви е, че в организацията има предател?

— Портър наистина ли мисли, че сред нас има изменник? — отговори той с въпрос.

— Не, но Рийд вярва, че е така. Портър е на друго мнение. Подозира, че някой от емигрантите е шпионин.

— Интересно — каза Демпси, без да разкрива нищо. — Граф Дюбоа може да бъде заподозрян. И приятелят му Барбо. — Вгледа се в нея. — Знам, че в организацията работят и жени, вие къде се вписвате?

— Не е важно — възрази Фльор. — Какво знаете за Дювал?

Демпси като че ли видимо се смути.

— Братовчедът на Хънтърст? Не мисля, че...

— Не бих го отписала, докато не се докаже, че е невинен. Говорили ли сте с Хънтърст?

— Защо не питате мене за това?

Фльор затвори очи и преглътна. После се обърна полека, за да застане срещу Рийд.

— Говори ли с господин Демпси?

— Не, не съм. Нося ти съобщение. Портър иска да му докладваме утре в четири часа. Не закъснявай. — Погледът му се премести към Демпси. — Портър иска и вие да присъствате, Демпси.

Кимна рязко и се отдалечи.

Фльор се загледа след него със замислено изражение.

— Откога познавате Хънтърст? — обърна се тя към Демпси, докато отместваше поглед от отдалечаващия се гръб на Рийд.

— Знаех, че работи за организацията, но никога не съм го познавал отблизо — отговори Демпси. — Пътищата ни във Франция не са се кръстосвали.

— Познавате ли Андре?

— Съжалявам, не съм чувал за него. Агент ли е?

— Няма значение, не е важно.

— Защо са всички тези въпроси? Подозирате ли ме в нещо, графиньо? Моля ви, говорете свободно, нямам какво да крия.

Фльор вдигна очи и видя граф Дюбоа да се приближава към нея.

— Трябва да вървя — каза тя и побърза към придружителя си.

След малко Фльор напусна приема в компанията на графа. Макар че не беше научила нищо важно, имаше много да мисли, преди да се срещне на следващия ден с Рийд и лорд Портър.

За нейно смущение Дюбоа настоя да я изпрати до вратата.

— Мога ли да ви посетя утре, графиньо?

Макар да не искаше да го насърчава, Фльор не можеше да откаже. Срещата можеше да доведе до нещо важно.

— Ще бъда у дома между два и три часа утре следобед — каза тя, изобразявайки усмивка.

— Тогава до утре, графиньо.

Той хвана ръката ѝ и леко целуна пръстите ѝ.

Фльор издърпа ръката си от неговата, когато намръщеният Ъпдайк отвори вратата.

— Добър вечер, милейди.

Фльор влезе вътре. Ъпдайк, все още кисел, затвори вратата под носа на Дюбоа.

— Добре ли сте, милейди? — запита икономът.

— Много добре съм, Ъпдайк. Благодаря, че ме изчакахте. Лизет оттегли ли се?

Лека червенина пропълзя по лицето на Ъпдайк.

— Предполагам. Преди един час я придружих до стаята ѝ.

— Хммм. Разбирам.

В действителност, Фльор разбираше доста повече. Ъпдайк беше увлечен по Лизет. Тя се усмихваше по целия път към стаята си.

На усмивката ѝ угасна, когато си спомни хладината на Рийд към нея и вниманието му към Вайълет Осъзна, че трябва да вине единствено себе си. Пригответи се за лягане с натежало сърце.

Фльор спа до късно на следващата сутрин. Събуди се едва когато Пег дойде, за да дръпне завесите, пропускайки в стаята поток златиста слънчева светлина. Не беше спала добре. Еротични сънища за Рийд я бяха измъчвали и беше заспала едва призори.

— Кое време е? — запита тя уморено.

— Почти пладне, милейди. Лорд Хънтърст ви очаква долу в кабинета.

Фльор се надигна моментално.

— Рийд? Тук? Помогни ми с тоалета.

След двадесет минути Фльор се беше измила и облякла, косата ѝ беше увита на кок и тя беше готова да се изправи пред Рийд.

— Още не сте закусили, милейди — напомни ѝ Пег.

— Така е. Моля те, кажи на Ъпдайк да ни донесе чай в кабинета след двадесет минути.

Сърцето ѝ биеше неравномерно, когато влезе в кабинета. Защо е дошъл тук? След страстната им нощ, недотам дружелюбната раздяла и хладината му на приема тя не беше очаквала да го види скоро в дома си.

Рийд стана от стола пред камината, когато тя влезе.

— Графиньо — поздрави я хладно.

— Лорд Хънтърст. На какво дължа това посещение?

По дяволите, говореха си като двама непознати, помисли Рийд. Не като любовниците, каквито бяха в последните няколко седмици.

— Трябва да поговорим. Моля те, седни.

Фльор приседна предпазливо на един стол срещу него.

— За какво става дума, Рийд... милорд?

Устните му се извиха в мрачна усмивка. Ако Фльор искаше да бъдат официални, той щеше да ѝ угоди.

— Портър е убеден, че онзи, който ме е предал във Франция, е емигрант. Аз смятам, че нашият шпионин е в собствената ни организация. За да докажа теорията си, трябва да докажа, че Дюбоа и приятелите му са точно такива, каквито изглеждат, а не шпиони.

— Как възнамеряваш да го направиш?

— Ето тук идва твоята роля. Очевидно Дюбоа е хлътнал по тебе. Семейство Жибоне, емигранти, дават прием следващата седмица. Надявам се Дюбоа да те помоли да го придружиш. Искам да приемеш. Докато го държиш зает, аз ще вляза в къщата му и ще търся доказателства, които може да го свържат с Наполеон.

— Мислиш, че Дюбоа е шпионин?

— Така ми се струва. Смятам да елиминирам заподозрените един по един, докато остане истинският виновник.

— Ще започна с Дюбоа и ще действам по списъка със заподозрените. Още кой е в списъка?

Той започна да брои на пръсти.

— Барбо, Дювал и някои от техните приятели емигранти. Може би дори Питър Уелдън, когото наричаха Андре.

— Можеш да оставиш Андре. Той играеше важна роля в спасяването ти от Дяволския замък. Тъкмо той ме вербува за организацията на лорд Портър.

— Не мога да пропусна никого. Ще направиш ли това, за което те моля?

Фльор не успя да отговори, тъй като Ъпдайк пристигна с подноса с чая.

— Ще се присъединиш ли към мене? Спах до късно тази сутрин и нямах време да закуся.

Докато Фльор наливаше чай в две чаши, хвърли гладен поглед към кифлите и намазаните с масло препечени филийки.

— Вече ядох, но ще пия чай, благодаря — отвърна Рийд. Той загледа как Фльор изтънчено отхапва от кифлата си и погледът му не се отделяше от устата ѝ. Отпи от чая си и изчака тя да свърши с кифлата и да оближе захарта от устните си с върха на езика. Слабините му се стегнаха, но той сурово потисна желанието, което се набираше у него.

— Ще направиш ли каквото те помолих? — повтори той настоятелно.

— Ами ако графът не ме покани?

Ще те покани — изрече мрачно Рийд. — Наблюдавах го снощи. Хлътнал е по тебе.

Фльор беше на едно мнение с Рийд относно намеренията на Дюбоа към нея.

— Иска да ме ухажва. Ще дойде днес в два часа.

Рийд се вгледа напрегнато в нея.

— Какво мислиш за ухажването му?

Тя го изгледа свирепо.

— Казах му, че не се интересувам от повторен брак, макар че ти си му дал разрешение да ме ухажва.

Рийд не беше разбрал, че сдържа дъха си, докато не го изпусна със свистене.

— Какъв друг отговор можеш да му дам? Намирането на предателя е основната ни задача. Дългът трябва да стои по-високо от личните чувства.

— Ако ме покани на приема, ще се опитам да го задържа там, докато мога.

Рийд стана.

— Чудесно. Няма да споменаваме това на лорд Портър, докато не намеря необходимото доказателство.

— Ами господин Демпси? И той ли е от твоите заподозрени?

— Не мога да обсъждам никого на този етап. — Отмери учтив поклон. — Ще се видим по-късно в Уайхол.

— Поздравления за предстоящия ти годеж с лейди Вайълет — каза Фльор.

Рийд не даде знак, че е чул думите ѝ, докато излизаше от кабинета.

ГЛАВА 16

Дюбоа покани Фльор да отиде на приема на семейство Жибоне, когато дойде следобеда точно в два часа. Тя прие поканата и двамата прекараха цял час в светски разговор, преди Дюбоа да се сбогува.

Съобразявайки се с времето, Фльор се приготви за срещата с Портър. Пристигна на Уайтхол няколко минути преди четири часа. Рийд вече беше там, когато я въведеха в канцеларията на Портър.

Портър я приветства топло. Рийд просто ѝ кимна.

— Какво има, Портър? — запита Рийд. — Намерихте ли нашия предател?

— Искан ми се да имах добри новини, но нямам. Питър Уелдън, агентът, когото познавате като Андре, изчезна скоро след като лейди Фонтен избяга от Франция. Надявах се, че всичко е наред, но надеждите ми бяха попарени, когато капитан Скилинг тази сутрин донесе вестта, че Уелдън е бил хванат и екзекутиран.

— О, не! — извика Фльор. — Горкият човек. Какво е станало?

— Чакам доклад с повече подробности, но се страхувам, че е работа на нашия предател. Не знам как или кога е било разкрито прикритието му. Може да е станало преди седмици или месеци. Толкова се тревожа, че наредих на агентите във Франция да се приберат, докато проблемът не се разреши. Не мога да рискувам още един добър човек, докато предателят не бъде предаден на правосъдието.

Фльор погледна към Рийд. Изражението му беше мрачно, бяла черта се беше образувала около устните му. Тя знаеше, че той мисли за преживяното в Дяволския замък.

— Не научих нищо, с което да мога да помогна — изръмжа Рийд.

— Нито пък аз — призна Фльор, — макар да имам предвид един-двама заподозрени.

— Може ли да запитам кои са? — запита Портър.

— Хенри Демпси и граф Дюбоа — отговори Фльор, — макар че нямам доказателства за никого от тях дали не е нещо друго, а не такъв,

каквото изглежда.

— Нямам представа защо подозирате Демпси, графиньо — отвърна Портър, — но се страхувам, че вървите по фалшива следа. Дюбоа, от друга страна, е ясна възможност. Държим го под око още откакто пристигна в Лондон.

— Искам списък на всички наши агенти, които са били или още са във Франция — каза Рийд. — И аз като Фльор вярвам, че Демпси е възможен заподозрян.

— Макар да уважавам мненията ви, ще изчакам крайния резултат, преди да осъждам, когото и да било — отговори Портър.

— Демпси може ли да знае за Черната вдовица? — запита Фльор.

Макар че беше във Франция, когато вие сте работили под прикритие за нас, мисля, че не знае за работата ви там. Уелдън беше натоварен да пази идентичността ви.

— Защо питате? — запита Рийд.

Фльор още не беше готова да разкаже за неотдавнашния си разговор с Демпси. Той като че ли знаеше прекалено много за нея. Това ѝ се струваше странно.

— Уелдън беше добър човек — продължи Портър. — Не мога да си позволя да загубя още един агент. Вие с графинята трябва да внимавате.

— Не виждам какво може да ме застрашава — възрази Фльор. — Вече не съм заплаха за никого.

— Нито пък аз — добави Рийд. — Това няма никакъв смисъл.

Фльор се канеше да спомене Дювал, но се въздържа. Дювал имаше много основателна причина да иска смъртта на Рийд. Но тъй като не беше говорила надълго и нашироко с Дювал, тя не можеше да изрази мнение.

Срещата приключи скоро. Рийд предложи да я откара у дома ѝ и тя прие. Щом седна срещу нея, той каза:

— Подозираш някого, за когото не съм се сетил, нали?

— Може би — каза тя.

— Кажете ми кой е, за да координираме списъците си.

— Галар Дювал — избъбри тя.

— Сетих се и за него, но ми изглежда достатъчно безобиден.

— Какво е точно родството ви?

— Връзката е слаба. По-младият брат на дядо ми, Реймънд, се оженил за францужойка и отишъл да живее във Франция, преди да съм бил роден. Те положили началото на нов клон на семейството. Дювал е внук на Реймънд. Баба го е проучила и очевидно е този, за когото се представя. Винаги съм знаел, че има френски наследник на графството, но това не беше важно преди смъртта на Джейсън.

— Не ти ли се струва странно, че Дювал се е появил точно сега в Англия?

— Не особено. Англия е пристан за емигранти. Не съм изненадан, че Дювал е намерил убежище тук и ни е издирил. Свързани сме, независимо колко далечна е връзката.

Каретата спря.

— Няма нужда да ме изпращаш до вратата — каза Фльор.

Прие ръката на кочияша Джон и слезе.

— Ще ги се обадя след приема да обсъдим кой какво е открил.

— Внимавай, Рийд. Влизането с взлом е противозаконно.

Рийд се усмихна, разкривайки очарователната трапчинка на бузата.

— Не съм новак в тези неща, Фльор.

Рийд заобиколи откъм задната страна на скромната къща, която граф Дюбоа беше наел на Корт Стрийт. Всички прозорци бяха тъмни, подсилвайки убеждението му, че французинът не държи прислуга в дома си.

Беше се скрил в храсталака по-рано вечерта и беше изчакал Дюбоа да излезе, преди да тръгне да влиза. За негово разочарование нито един прозорец не беше оставен открит. Изглежда, емигрантът беше извънредно предпазлив човек. За щастие, Рийд имаше много таланти.

След като намери слугинския вход заключен, Рийд извади от джоба си тънко парче метал и го пъкна в ключалката. Само няколко минути му бяха необходими, за да отвори ключалката.

Вратата водеше към кухнята. Вътре гореше огън, но никой не го наглеждаше. Безшумен като призрак, Рийд извади парче свещ от джоба си и поднесе фитила към един горящ въглен. Фитилът пламна,

разкривайки врата, която водеше от кухнята към основната част на къщата.

Рийд си пое дъх и продължи предпазливо напред с бясно туптящо сърце. Макар да знаеше, че не е в Дяволския замък, непрогледният мрак отвъд светлината на свещта го накара за миг да изпадне в паника. Той потърси спасение в здравия разум, представи си, че Фльор е до него и го подкрепя.

Продължи нататък по тъмния тунел към главния коридор. Първата врата, която опита, го отведе в кабинета. Рийд влезе вътре и дръпна завесите. После запали няколко свещи и се захвана за работа. Бюрото не представляваше проблем. Чекмеджетата не бяха заключени, но в тях нямаше нищо интересно. Все пак той намери бележка от Галар Дювал. Прочете оскъдното ѝ съдържание и я остави точно там, където я беше намерил.

Дювал искаше лична среща с Дюбоа. Понеже на бележката нямаше дата, Рийд нямаше как да разбере дали срещата вече се е състояла, или е планирана за бъдеща дата. Тъй като в бележката сякаш нямаше нищо уличаващо, той я сметна за маловажна.

Действайки бързо, той приключи с бюрото и бързо прерови стаята, но не намери нищо, което да сочи, че Дюбоа е друг, а не този, за когото се представя. Изгаси всички свещи, с изключение на онази, която държеше, качи се безшумно по стълбите и започна да отваря вратите, докато не стигна до главната спалня. Прерови чекмеджетата бързо и целенасочено, като връщаше внимателно всяка огледано нещо на мястото, откъдето го беше взел.

До момента не беше намерил нищо подозрително. Тогава започна да търси сейф зад картините. В спалнята нямаше. Слезе по стълбите към главния коридор и влезе в приемната, където имаше няколко картини по стените. Намери сейф зад една, която изобразяваше Лондонската кула. Вдигна свещта и започна да търси комбинацията. Едва беше започнал опитите, когато чу тътрене на крака по стълбите.

— Вие ли сте, милорд? — запита един сънен глас.

Рийд угаси свещта и зачака. Очевидно Дюбоа имаше поне един прислужник, живеещ в къщата. Но за щастие човекът реши да се откаже от проучването си, защото стъпките се отдалечиха и след малко съвсем заглъхнаха.

Върна се към сейфа, вече работейки на тъмно. Отне му повече време, отколкото беше очаквал, но в крайна сметка напипа комбинацията. В сейфа нямаше нищо друго, освен няколко бижута и златни монети. Рийд го затвори и намести картината. Безшумно излезе от приемната и се запъти по главния коридор към кухнята, където излезе от същата врата, през която беше влязъл. Дори успя да нагласи ключалката с тънкото приспособление, с което я беше отключил.

След като не намери нищо, което да сочи, че Дюбоа е предателят, Рийд се убеди в невинността на французина и затвърди увереността си, че предателят е човек от самата организация.

Докато Рийд претърсваше къщата на Дюбоа, Фльор се движеше сред хората на приема на семейство Жибоне и задаваше подвеждащи въпроси на присъстващите емигранти. Мосю Барбо също беше там, както и Галар Дювал. Дювал отиде при Фльор и Дюбоа край масата с подкрепителните.

— Още ли посещавате редовно имението Хънтърст? — поинтересува се Фльор.

— Оуі. Намирам, че дамите са възхитителни. Разбирам, че скоро ще бъде обявено щастливо събитие.

— Събитие ли? — Фльор затаи дъх, очаквайки отговора на Дювал.

— Не сте ли чули? — каза той възбудено. — Лейди Вайълет очаква предложение от братовчед ми. Вдовстващата графиня е много доволна от този съюз.

На Фльор ѝ се стори, че някой е забил стрела в сърцето ѝ, макар да знаеше, че е пратила Рийд право в ръцете на Вайълет.

— Колко... чудесно — изрече тя, залепвайки фалшива усмивка на лицето си. Отблъсна душевната си болка и реши, че моментът е подходящ да опипа почвата с въпроси към Дювал. — Разбирам, че сте пристигнали навреме в Англия, за да помогнете на Хелън да се справи с трудностите след смъртта на съпруга ѝ.

Дювал цъкна с език.

— Толкова тъжен момент. Бях тук, когато предишният граф почина, нали знаете.

Вниманието на Фльор се изостри.

— Не, не знаех. Какво ви доведе в Англия? Повечето ваши сънародници вече бяха избягали от Франция при режима на Терора.

Дювал вдигна рамене.

— Нямах никого във Франция. Бях загубил по-голямата част от семейството си и реших, че е време да се запозная с английските си роднини. Аз съм последният от френската линия и исках да се сближа с роднините на дядо си.

— Стига с този разпит, намирам го ужасно скучен. Историята на Дювал не е по-различна от моята или на когото и да било от другите французи — изсмя се Дюбоа.

— Не нахалствам, милорд, просто съм любопитна.

— Аз намирам графинята възхитителна — настоя Дювал. — Може би тя няма да възрази да отговори на някои мои въпроси.

Фльор веднага застана нащрек.

— Какво желаете да узнаете?

— Какво ви задържа във Франция след смъртта на съпруга ви? Защо не избягахте в Англия, след като той почина?

Същият въпрос като че ли интересуваше и Дюбоа, защото той наклони глава и изрече:

— И аз се питах същото, графиньо.

Фльор затърси отговор, който да ги удовлетвори.

— Избягах от замъка ни, след като арестуваха Пиер и се скрих. Доскоро нямах възможност да напусна страната. Бях англичанка в страна, чието правителство беше враждебно към Англия. Безредиците бяха толкова много, че останах в скривалището, докато не реших, че е безопасно да избягам.

— Преди да замина, чувах слухове за една жена, която помагала на английски шпиони да бягат от затвора — каза Дювал. — Била известна като Черната вдовица. Защо не потърсихте помощта ѝ?

Свършено объркана, Фльор само загледа смаяно Дювал. Дали се опитва да ѝ каже нещо?

— А, да — потвърди Дюбоа. — И аз съм чувал за тази жена. Често се питах коя ли е тя.

Фльор се направи на изненадана.

— Никога не съм чувала такова нещо. Как е възможно жена да бъде толкова дръзка? — Започна да си вее с ветрилото. — Аз не бих имала подобна смелост.

Как беше възможно тези двама мъже да знаят за Черната вдовица, запита се Фльор. Освен ако... освен ако не са френски шпиони, търсещи информация. Чудеше се как да смени темата, когато Барбо се присъедини към групата. Фльор се извини и се запъти към стаята за почивка на дамите. Сърцето ѝ биеше яростно, когато се отпусна на един стол.

Щом си възвърна спокойствието, се върна при групата. Скоро след това гостите започнаха да се разотиват, Фльор и Дюбоа се присъединиха към тях.

— Вечерта много ми хареса, граф Дюбоа — каза Фльор, докато се настаняваха в каретата му.

— Вярвам, че вече се познаваме от достатъчно дълго, за да минем без титли — каза Дюбоа. — Моля, наричайте ме Рене, а аз ще ви казвам Фльор. Защо името ви е френско?

— Така се е казвала прабаба ми. Дошла тук от Франция като дете с родителите си.

— Значи във вените ви има френска кръв.

— Много малко.

— Какво ви подтикна да се омъжите за французин?

— Запознах се с Пиер в първия си сезон и се влюбих в него. Беше дошъл в Лондон по работа.

— Колко романтично — забеляза Дюбоа.

Посегна, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Фльор трепна и се опита да издърпа ръката си от хватката му, но той отказа да я пусне.

— Променихте ли намеренията си относно повторния брак?

— Не, графе, аз...

— Рене, моля.

— Нямам намерение да се омъжвам повторно... Рене.

— Млада сте, прекалено млада, за да прогонвате страстта от живота си. Тъй като не желаете да се омъжвате, ще ме вземете ли за ваш любовник, Фльор?

Дъхът ѝ спря. Какво е направила, за да остави у Дюбоа впечатлението, че няма нищо против да си намери любовник? Ако не можеше да има Рийд, не искаше друг мъж.

— Не съм готова да говоря за такива неща, Рене. Още съм в траур за Пиер.

Дюбоа се засмя.

— Съмнявам се, но няма да ви притискам.

Фльор въздъхна облекчено, когато каретата спря. Кочияшът отвори вратата и спусна стъпалата.

— Няма нужда да ме изпращате до вратата, Рене.

— За мене ще бъде удоволствие — изрече гладко Дюбоа.

Слезе и ѝ помогна да излезе от каретата.

Когато стигнаха до предната врата, Фльор бръкна в чантичката си за ключа. Толкова се стресна, когато Дюбоа посегна към нея и я привлече в прегръдките си, че изпусна чантичката, разпилявайки съдържанието ѝ пред прага.

— Ка... какво правите?

— Мисля, че няма нищо нередно в една целувка, скъпа. Вече знаете, че имам намерение да се оженя за вас или да ви стана любовник, което предпочитате.

Фльор понечи да протестира, но не можа, защото устата му плени нейната с брутална безпощадност, а нежеланата му целувка и нахалният му език едва не я задушиха.

Той я пусна изведнъж, арогантната му усмивка беше почти толкова отблъскваща, колкото и устата му.

— Само ви показвам на какво можем да се наслаждаваме, ако станем любовници. Лека нощ, ma petite.

Твърде зашеметена, за да реагира, Фльор загледа как Дюбоа се връща в каретата си и изчезва надолу по улицата. Пое си дълбоко дъх и коленичи, за да потърси ключа си сред разпиляното съдържание на чантичката.

— Това ли търсиш? — запита един дълбок глас зад гърба ѝ.

Стресната, Фльор седна изведнъж на земята. Рийд стоеше над нея, поклащайки ключа ѝ в ръката си.

— Рийд, уплаши ме. Откъде дойде? Следеше ли ме?

Той се изсмя.

— Защо да следя вас двамата с евентуалния ти любовник, щом очевидно не искаш да имаш нищо общо с мене?

Той протегна ръка. Фльор я хвана и той я издърпа да стане.

Взря се отблизо в нея.

— Нещо боли ли те?

Тя изтупа праха от полите си.

— Добре съм. Какво искаш?

Рийд пхна ключа в ключалката и отвори вратата.

— Да влезем ли вътре? Тук е прекалено открито, за да говорим.

Фльор влезе в къщата. Рийд я последва и затвори вратата.

— Помислих, че ще искаш да разбереш какво открих тази вечер в къщата на Дюбоа.

— Претърсил си всичко?

— Да.

Взе свещника, който Ъпдайк беше оставил за Фльор, и я придружи в кабинета.

— Доволен ли си от претърсването? — запита Фльор, когато вратата се затвори зад гърбовете им. — Намери ли нещо, което да подсказва, че Дюбоа е нашият шпионин?

— Претърсих основно цялата къща и намерих един сейф, скрит зад картина в приемната.

Възбуда се промъкна в думите на Фльор.

— Намери ли нещо уличаващо?

Усмивайки се на ентусиазма ѝ, Рийд се вгледа в профила ѝ, осветен от трепкащото пламъче на свещта, отбелязвайки леко вирнатото носле, изящната дъга на шията ѝ и плътните ѝ, леко разтворени устни, докато тя чакаше отговора му. Черната и коса беше умело захваната на темето, две къдрици се спускаха над всяко рамо. Кожата ѝ изглеждаше мека, сияйна и така привлекателна, че му се щеше да я вкуси. Пръстите му трепнаха от мощното желание да я докосне.

Когато погледите им се срещнаха, той усети как излиза от равновесие и се помъчи да обуздае емоциите си. Беше дошъл тук, за да обсъдят напредъка му, нищо повече.

— Рийд, чуваш ли ме? Какво намери в сейфа?

Рийд обузда фриволните си мисли.

— Нищо, което да помогне на разследването ни. Вътре имаше бижута, злато и много малко други неща. Евентуалният ти любовник е богат. Би трябвало да може да те поддържа в комфорт. Знам от личен опит, че ще бъде доволен от уменията ти в леглото.

Знаеше, че е минал границата, и не се изненада, когато Фльор вдигна ръка и го зашлеви. Искаше я и не можеше да понесе мисълта, че друг мъж може да я притежава.

— Прости ми, Фльор. Нямах право.

Сърцето му едва не се пръсна, когато видя влага да се събира в очите и. Би дал всичко, за да вземе думите си назад.

Очевидно Фльор реши да не обръща внимание на извинението му и да промени темата.

— Да предполагам ли, че липсата на доказателства сочи, че Дюбоа не е човекът, когото търсим?

— Със сигурност участието му става по-малко вероятно.

— Научих днес нещо, ако те интересува.

Вниманието му се изостри.

— Разбира се, че ме интересува. Нещо, което ще помогне на разследването ни, надявам се.

Фльор вдигна рамене.

— Мисли си каквото искаш. Тази вечер Дюбоа, Барбо и Дювал говориха с мене за Черната вдовица. Като че ли знаеха всичко, само не и коя е тя, и ме питаха къде съм била в годините след смъртта на Пиер.

Студена пот изби по челото на Рийд.

— Веднага излез от разследването! Вече не си в безопасност. Незабавно ще осведомя Портър, че излизаш от случая.

— Не! Ще го довърша. Дори ако прикритието ми е компрометирано, не виждам защо това да има някакво значение. Работата ми във Франция приключи. Не съм заплаха за никого.

Рийд се приближи към прозореца и се взря навън, към мрака.

— Сега пак сме в изходна позиция. Ако онези мъже знаят за Черната вдовица, някой от тях може да е френски шпионин.

Извърна се рязко.

— Защо позволи на Дюбоа да те целуне? Имаш ли някакви чувства към него?

Фльор изсумтя раздражено.

— Той ме изненада, не можах да го спра.

— Хареса ли ти целувката му?

Фльор набръчка нос. Рийд едва не избухна в смях — Лицето ѝ беше толкова изразително, че не трябваше човек да е гений, за да разбере, че целувката на Дюбоа ѝ е била ужасно неприятна.

— Това не е твоя работа — изфуча тя.

Рийд грейна с трапчинката си.

— Лицето ти казва всичко, любов моя. Предпочиташ моите целувки пред неговите.

— Надут мошеник — изригна Фльор.

Той я настигна с две големи крачки. Протегна ръка и погали бузата ѝ с опакото на пръста си. Лъскавата текстура на кожата ѝ го размекваше.

— Липсвам ли ти, Фльор? Няма полза да отричаш, скъпа, очите ти ми го казват. И ти ми липсваш.

— Имаш Вайълет.

— Така ли?

— Това няма значение, Рийд. Не можем да бъдем заедно.

Тъмните му вежди се вдигнаха.

— Наистина ли смяташ така? — Изражението му стана строго. — Говорех сериозно, когато ти казах, че вече не си част от разследването. Сигурен съм, че Портър ще се съгласи с мене. Вземи Лизет и идете в провинцията, докато всичко приключи.

Брадичката на Фльор се вирна предизвикателно.

— Много дълбоко навлязох, за да излизам сега. Моля те, върви си, Рийд. Изморена съм.

Рийд не искаше да си тръгва, но знаеше, че Фльор никога няма да се съгласи на онова, което наистина му се искаше. Знаеше, че може да утоли страстта си с Вайълет, но мисълта да легне с нея или с която и да било друга жена го караше да се чувства физически зле. Какво, по дяволите, беше направила Фльор с него?

Да отпрати Рийд беше най-трудното, което Фльор някога беше правила. Господ да ѝ е на помощ, но тя го искаше. Той изглеждаше толкова красив, небрежно облечен с черно палто, черни панталони, черни ботуши и бяла риза, отворена на врата. Нищо чудно, че не го беше видяла да се крие в храсталака.

Не смееше да го погледне в очите, защото знаеше какво ще види и не беше сигурна, че може да устои на неговата съблазън. Събирането им пораждаше магия.

— Много добре, ще си тръгна ако това е желанието ти.

Думите му достигаха до нея през мъглата на желанието, което се съгъстяваше дълбоко в нея.

Тя се отдалечи от него, но не стигна далече. Рийд я дръпна и тя се озова в ръцете му. Той се вгледа в очите ѝ за миг, после устата му се

приблужи към нейната. За разлика от целувката на Дюбоа тази на Рийд беше силно възбуждаща, езикът му се забиваше дълбоко в устата ѝ. Фльор изстена. Полека се разпадаше отвътре.

Той рязко прекъсна целувката и се отдръпна. Взряна в него, тя докосна устните си.

— Сравни това с целувката на Дюбоа — изрече той провлечено. — Не си прави труда да ме изпращаш, знам пътя.

Фльор не помръдна, докато не чу тихото изтракване на вратата. Като в сън отиде полека до вратата и я заключи. Целувката на Рийд я накара да осъзнае, че нещата между тях далеч не са приключили. Всъщност, тъкмо започваха.

Пътят до имението Хънтърст беше къс. Рийд влезе в къщата и заключи вратата. Имението беше тъмно, всички спяха. Той влезе в кабинета си, свали наметката и си наля два пръста бренди. Изгълта го наведнъж, сипа си още, и се отпусна на един стол пред камината. Меката светлина на гаснещите пламъци играеше по суровите му черти, разкривайки мъката, която го разяждаше отвътре.

Видът на Дюбоа, който целуваше Фльор, владееше ума му. Искаше му се да стисне французина за врата и да го откъсне от нея. Искаше да направи и други неща, например да убие копелето. Как можеше Фльор да позволява на Дюбоа да я докосва?

— Рийд, имаш ли нещо против да дойда при тебе?

Фльор? За миг му се стори, че най-хубавата му мечта се е сбъднала. Сърцето му се сви, когато разбра, че Вайълет стои на прага, облечена в нощница, която разкриваше повече, отколкото прикриваше.

— Защо не спиш?

— Не можех да заспя. Чух те да се прибиращ и реших да дойда да те видя. — Приблужи се към бюфета и махна към кристалната гарафа с бренди. — Може ли?

— Заповядай.

Тя си наля бренди в една чашка, тръгна полека към Рийд и спря пред него. Светлината на гаснещия огън зад нея правеше нощницата ѝ съвсем прозрачна. Всяка извивка на пищното ѝ тяло му се разкриваше крещящо. Макар да се загледа в нея, Рийд осъзна, че гледката не го вълнува особено. Как, по дяволите, се предполага да се ожени за жена, която не пробужда у него дори минимален интерес? Как да създаде наследник с жена, която не желае?

— Харесва ли ти гледката? — измърка Вайълет.

— Върви да си лягаш, Вайълет.

Тя изгълта брендито си и остави празната чашка на полицата над камината.

— Знам, че ме желаш, Рийд. Не възразявам, ако искаш да изпреварим сватбата ни. — Отправи му свенлива усмивка. — Мечтая да се любя с тебе.

— Забравяш нещо, Вайълет. Още не съм ти направил предложение.

— Ако се ожениш за мене, това ще се хареса на баба ти. Ще откажеш ли това удовлетворение на жената, която ти спаси живота?

Преди Рийд да разбере какво става, тя се отпусна на скута му и обви ръце около врата му.

— Не разбираш ли, че досега не си ме целувал? — запита тя.

— Честно казано, никога не съм се замислял.

— Значи е време да помислиш за това. Кой знае, може да ти хареса.

Защо не, помисли Рийд. Ако Фльор не го иска, защо да не целуне Вайълет? Може би Вайълет би могла да му помогне да забрави изкусителната уста на Фльор и пищното ѝ тяло.

Хвана лицето ѝ в длани и притисна уста към нейната. Макар че вкусът ѝ беше непознат и не му хареса особено, той искрено се опита да се отпусне в топлината на мига. Не се получи. Но когато се помъчи да се откъсне от целувката, Вайълет се възпротиви. Хвана ръката му и я притисна към пищните си гърди. Той усети как зърното ѝ набъбва срещу дланта му и леко се възбуди.

— Искаш ме, Рийд — измърка Вайълет. — Отведи ме в леглото, заклевам се, че ще те ощастливя. Не знаеш колко отдавна чакам този момент.

— Девствена ли си, Вайълет? — запита Рийд.

Знаеше отговора. Тя беше твърде опитна, за да бъде невинна.

Вайълет замря.

— Има ли значение?

— За мене няма никакво значение. Но ще има значение за мъжа, за когото евентуално ще се омъжиш.

Стана рязко и Вайълет тупна на пода.

— Лека нощ, Вайълет. Сигурен съм, че ще намериш пътя до леглото си.

Прекрачи я и се отдалечи, оставяйки вбесената Вайълет да лежи некрасиво просната на пода.

ГЛАВА 17

Рийд стоеше пред прозореца в кабинета си, взирайки се в дъжда навън. Цял ден се беше занимавал с работите на имението и се чувстваше изтощен и отпаднал. Бяха минали няколко дни, откакто беше отстранил Фльор от разследването, и нито веднъж не я беше видял оттогава. Питаше се дали и той ѝ липсва толкова, колкото тя на него. Като я нямаше нея, за да спорят, да се дразнят взаимно и да се любят, да споделят информация за предателя, той се чувстваше безполезен. Но я беше накарал да излезе от разследването поради основателни причини.

Имаше твърде много заподозрени и много малко доказателства, за да обвини, когото и да било от тях в държавна измяна. Освен това някои от заподозрените знаеха за дейността на Черната вдовица във Франция. Това не беше добре за Фльор, макар че тя вече не представляваше заплаха за френското правителство. Рийд искрено се надяваше, че Фльор се е оттеглила и е прекратила разследванията според съвета му.

Разяждаше го недоволство. Не беше постигнал нищо в търсенията си, също като Портър. Работите му не вървяха добре, с изключение на едно нещо. Беше осведомил Хелън и сестра ѝ, че присъствието им в имението Хънтърст вече не е желано. До гуша му беше дошло от машинациите на Хелън и откритото флиртуване на Вайълет. Двете се опитваха да редят живота му и това никак не му харесваше.

Беше им дал две седмици да си съберат багажите и да се преместят. Можеха да се оттеглят в наследената вдовишка къща на Хелън в провинцията, да се преселят в лондонския дом на родителите си или да си наемат собствени жилища. На него му беше все едно. Хелън беше финансово добре благодарение на завещанието на Джейсън. Можеше да си устрои домакинство, ако поиска. Но като дамите нямаше да го има, Галар Дювал нямаше да има основание да се

държи като у дома си в имението Хънтърст. Той ухажваше Хелън, но Рийд не виждаше заради какво.

Може би парите бяха ключът, помисли Рийд. Джейсън беше оставил Хелън богата вдовица, а Дювал като че ли нямаше никакви доходи. Е, добре, нямаше какво значение към кого е благосклонна Хелън, стига тя и сестра ѝ да не се бъркат в живота му.

Рийд обърна гръб на мрачната сцена отвъд прозореца и се върна към бюрото си. Барабанейки с пръсти по фината повърхност от махагоново дърво, той се запита какво ли прави Фльор. Може би трябваше да я навести, да види какво е замислила. Тревожеше се, че тя може да се пъха там, където не ѝ е работа, или да се забърка в ситуация, от която да не може да се измъкне сама. Като я познаваше, сигурно беше пренебрегнала заповедта му да стои настрана.

Какво да прави с нея, запита се Рийд, прокарвайки пръсти през косата си, докато търсеше отговор в ума си. Знаеше какво иска да направи. Искаше да я задържи завинаги и никога да не я пусне да си иде. Искаше да си ляга с нея вечер и да се събужда с нея сутрин.

Искаше...

Фльор.

Дъждът плющеше по стъклата на прозореца. Гръмотевица отекна в далечината. Странно безпокойство обзе Рийд. Надигна се онова чувство, че е хванат в капан и безпомощен. Ако не направеше нещо, щеше отново да слезе в онази тъмна и непоносима бездна, където се таеше лудостта. Не искаше да се сгромолясва там. Дискретно почукване на вратата го изтегли от ръба на зеещата бездна.

— Милорд, пристигна съобщение за вас.

— Влез — извика Рийд, благодарен за разсейването.

Хюз влезе, носейки сребърен поднос, на който лежеше сгънат пергамент.

— Куриерът очаква ли отговор? — запита Рийд.

— Не, милорд. Пратих го в кухнята да се изсуши, преди да тръгне обратно. Съобщението е от вдовстващата графиня.

Рийд се взря в пергамента, без да го отвори.

— Сигурно е важно, щом баба е пратила човек в това време. Надявам се да не е болна.

Понеже не беше отпратен, Хюз зачака, докато Рийд прочете бележката от графинята. Баба му не беше болна, слава на бога. Но

искаше да го види. Незабавно. Рийд погледна през прозореца и въздъхна. Дъждът още плющеше по стъклата.

— Кажи да докарат каретата, Хюз.

Икономът се поклони и излезе.

След петнадесет минути, въоръжен с чадър, който не попречи на гонения от вятъра дъжд да го намокри, Рийд хукна към каретата. Защо баба му го вика точно днес? Поклати глава. Както и да е, не смееше да не се подчини на повикването. Щом тя кажеше „незабавно“, имаше предвид „незабавно“.

Отне му повече време от обикновеното, докато стигне до дома на баба си, заради дъжда и натовареното движение. Когато каретата спря, Рийд отвори чадъра си и се спусна към предната врата. Тя се отвори веднага, той влезе вътре и подаде капещия чадър на един лакей.

— Нейна светлост ви очаква в частната си приемна — осведоми го икономът. — Каза да ви пратя веднага при нея.

Рийд тръгна нагоре по стъпалата, отърсвайки водата от палтото си. Почука на вратата и влезе. Милата стара дама лежеше в един шезлонг пред пращящия огън и пиеше чай, метнала на коленете си пухкава завивка.

— Ето те, скъпо момче. Влез и седни. Ще ми се схване вратът, като те гледам така.

Рийд дръпна една табуретка към дивана и седна.

— Мокър си — каза баба му.

— Ако не си забелязала, вали. И то доста силно. Добре ли си? Какво мога да направя за тебе? Знаеш, че не бих излязъл в такова лошо време заради никой друг, освен за тебе.

Баба му сви рамене.

— Да, вън е доста противно. В такива дни не мога да се стопля. Свали си палтото и го сложи на един стол да съхне. Не искам да умреш от простуда.

Баба му трябваше да се сети за това, преди да го вика точно днес, помисли мрачно Рийд.

— Е, хайде — каза тя, наливайки чай в една чаша, за да я подаде на внука си. — Кажи ми какво си намислил. Не си идвал да ме видиш от цяла вечност.

Рийд отпи от чая, пожелавайки си в чашата да имаше нещо по-силно.

— Сигурен съм, че не ме извлече навън в това лошо време, за да ме питаш какво съм намислил. За какво става дума, бабо?

Вдовстващата графиня остави чашата си и се прокашля.

— Много добре, ще ти кажа, но няма да ти хареса. Разочарована съм от тебе, скъпо момче.

Рийд вдигна изящна тъмна вежда.

— Защо така?

— Не изпълняваш дълга си към графството.

Рийд най-накрая се сети какво има предвид баба му.

— Кога са идвали Хелън и Вайълет? Не си хабят времето.

— Хайде, скъпо момче, не се сърди. Просто дойдоха да ме посетят. Хелън беше много разстроена. Каза, че си я изгонил от собствения ѝ дом.

— Сега това е моят дом, бабо — напомни ѝ Рийд. — Позволих на Хелън и сестра ѝ да живеят в имението в памет на Джейсън, но вече не са добре дошли там. Вайълет ме преследва все по-агресивно, а Хелън я насърчава.

— Можеш да попаднеш и на нещо по-лошо от Вайълет, Рийд. Тя е идеална за тебе. Защо не искаш да разбереш?

— Не обичам Вайълет, бабо.

— Любов? Казваш, че ще се ожениш само по любов?

— Каж ми, бабо, обичаше ли дядо? Съюзът ви по любов ли беше?

Замечтано изражение се изписа на лицето на вдовстващата графиня, една сълза се спусна от ъгълчето на окоето ѝ.

— Ако щеш, вярвай — защото по онова време не ставаше така, — съюзът ни наистина беше по любов. Влюбих се в дядо ти в мига, когато го видях. Беше толкова красив, толкова енергичен.

— Тогава разбираш защо искам същото за себе си. Не бих могъл да обичам Вайълет. Тя трябва да намери мъж, който ще я оцени. Този мъж не съм аз.

Баба му потупа с пръст по свитите си устни.

— Намерил ли си жена, която можеш да обичаш?

Рийд се взря пред себе си. Обичаше Флор — наистина, независимо колко се опитваше да пренебрегва чувствата си. Евентуалният наследник не го интересуваше. Освен това беше

възможно вината да не е у Фльор. Може би семето на съпруга ѝ е било дефектно.

Не искаше повече да лъже нито себе си, нито пък баба си. Някак трябваше да убеди двете най-важни жени в своя живот, че Фльор е единствената, за която би се оженил, единствената, която желае.

— Рийд, за какво мислиш? Изглеждаш толкова далечен. Не преживяваш отново онова ужасно време във Франция, нали?

— Не и този път, бабо. За да отговоря на въпроса ти, намерил съм жена, която да обичам.

Вдовстващата графиня веднага се оживи.

— Намерил си? Защо пазиш тези хубави новини за себе си? Каж ми как се казва щастливата девойка, за да я приветствам в семейството.

— Още не се е съгласила да ми стане съпруга — каза Рийд.

— Не мога да представя някоя жена да ти откаже — възкликна баба му, очевидно засегната. — Коя ще откаже на един граф? Познавам ли я?

— Познаваш я, бабо. Графиня Фльор Фонтен.

— Но... но... — изфуча баба му, — тя е неплодна. Не може да ти даде наследник.

— Не знаеш със сигурност.

— Както сама ми каза, била е омъжена пет години, без да даде дете на съпруга си.

Рийд коленичи пред баба си и пое хладните ѝ ръце.

— И двете с Фльор не вземате предвид това, че може вината да е била у съпруга ѝ. Семето му може да е било дефектно, Фльор мисли като тебе и отказа да ми стане съпруга. По някакъв начин ще я убедя да промени решението си. Обичам я, бабо. Тя е единствената жена, която искам, единствената, за която ще се оженя.

— Ами ако се ожените и тя излезе неплодна?

Една трапчинка се появи на бузата на Рийд.

— Ще осиновим дете. Лондон е пълен със сирачета, които имат нужда от семейство.

Ужасена, вдовстващата графиня вдигна ръце.

— Не мога да си представя наследник, който няма да има кръвта на Хънтърст.

— Не се бой, бабо. Не съм се отказал от надеждата, че Фльор ще осигури наследник за графството.

Баба му въздъхна.

— Значи си решил?

— Боя се, че е така. Никоя не може да заеме мястото на Фльор в сърцето ми.

Вдовстващата графиня въздъхна примирено.

— Как да отхвърля желанието на сърцето ти, скъпо момче? — Погали го по бузата. — Само ти ми остана на този свят. Искам да бъдеш щастлив и ако Фльор те ощастливява, имаш благословията ми. Оптимизмът ти ме вдъхновява. Усещам, че вярвам в тебе, вярвам, че твоята графиня ще осигури графството с достатъчно наследници, които да изпълнят мечтата на една старица.

Рийд целуна баба си по бузата и се изправи.

— Невероятна си, бабо. Сигурен съм, че ще доживееш да видиш няколко наследници да идват в този наш сложен свят.

— Трябва ли да тръгваш толкова скоро? Става късно. Ще останеш ли за ранна вечеря с мене?

— Не и днес, бабо, но ще дойда скоро и ще доведе Фльор. Сега отивам при нея. Още не се е съгласила да стане моя съпруга и нямам търпение да променя решението ѝ сега, когато имам благословията ти.

— Върви тогава. Помня какво е да си млад и влюбен. Кажи на Фльор, че няма да застана на пътя ѝ. Дори ще ѝ помогна да планира сватбата.

Рийд се сбогува в значително по-ведро настроение след разговора с баба му. Още валеше силен дъжд, когато се шмугна в каретата си. По време на краткия път до градската къща си повтаряше какво ще каже на Фльор, за да я убеди да се омъжи за него. Надяваше се, че благословията на баба му ще я насърчи да го приеме.

Каретата спря. Рийд не изчака кочияша да спусне стъпалата, а направо скочи долу. Дори не си даде труда да отвори чадъра.

— Иди отзад, изсуши се и кажи да ти дадат нещо топло за ядене и пиене — каза той на кочияша. — Не знам колко време ще остана. Ще пратя да те повикат, когато бъда готов за тръгване.

Ъпдайк отвори вратата, греди Рийд да посегне към дръжката.

— Не стойте на дъжда, милорд. Навън не е нито за хора, нито за животни.

Рийд влезе във фойето и изтърси юдата от раменете си като мокро куче.

— Лейди Фльор тук ли е?

— Господарката и мадам Лизет са в кабинета. Предпочитат уютната топлина на кабинета пред официалните стаи, когато времето е такова мрачно. Да съобщя ли за вас?

— Не, сам ще се представя. — Рийд тръгна към кабинета, спря и се обърна към иконома. — Ако обичаш, помоли госпожа Пийбоди да сложи още един прибор за вечеря и виж да се погрижат за кочияша Джон в кухнята.

Тъгълчето на устата на Тъпдайк трепна.

— Не трябва ли да изчакате лейди Фонтен да ви покани?

Рийд му отправи уверена усмивка.

— Не ставай нагъл, Тъпдайк.

С тези думи отвори вратата на кабинета и влезе вътре.

Обхвана уютната сцена с един поглед. Фльор се беше свила на дивана пред камината и четеше книга. Лизет седеше до нея, наведена над гергефа, и полагаше спретнати бодове върху парчето плат. Фльор вдигна поглед, видя Рийд да стои на прага и пусна книгата.

— Рийд! Не чух Тъпдайк да съобщава, че си дошъл.

— Не е съобщавал — каза Рийд. — Съобщавам го лично.

— Нещо важно ли има? Не мога да си представя някой да излезе в такъв ден, освен ако посещението не е спешно.

Лизет, изглежда, прие това като сигнал да излезе, защото стана, взе бродерията си и каза:

— Моля да ме извините. Трябва да говоря с Мортимър за... нещо.

— Мортимър? — запита Рийд, когато вратата се затвори зад Лизет.

— Тъпдайк Не знаеше ли, че малкото му име е Мортимър?

— Той служи при мене повече години, отколкото мога да преброя, но никога не е казвал как е малкото му име.

— Седни при огъня и се изсуши — подкани го Фльор.

Рийд седна, но нея на дивана и протегна ръце към огъня.

Фльор знаеше, че той е дошъл поради някаква причина, но не бързаше да му задава въпроси. Не беше сигурна, че това, което той има

да ѝ казва, ще ѝ хареса. Вече му беше ядосана заради маневрата, с която се беше опитал да я изключи от разследването.

Заразглежда го изпод полуспуснатите си клепачи, възхищавайки се на всичко у него, освен на неуместната му покровителственост. Не се беше съобразила със съвета му, разбира се. Беше приемала и Дюбоа, и Барбо, след като Рийд ѝ го забрани, беше приела покана за езда в парка с Хенри Демпси, когато времето бъде благосклонно.

Рийд се размърда и протегна крака, Фльор помисли, че краката му са изумителни. Дълги и стройни, с изпъкнали мускули на всяко бедро. Наслада бликна в тялото ѝ, когато той посегна, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Сигурно нямаше да се опита да я съблазнява, след като тя беше отхвърлила предложението му за брак, нали? Струваше ѝ се, че се е изказала съвсем ясно, не искаше да го осъжда на бездетен брак, когато той имаше нужда от наследник.

Опита се да освободи ръката си, но той не я пусна.

— Защо си дошъл, Рийд?

— Имам да обсъдя с тебе нещо важно.

— За разследването ли става въпрос?

— Няма нищо общо с разследването. Става въпрос за нас.

— Няма „нас“, Рийд. Мисля, че го казах съвсем ясно.

— Така е, но нещата се промениха.

— Какви неща?

— Баба ми даде благословията си за нашия брак.

Зачака реакцията ѝ. Не се наложи да чака дълго.

— Защо баба ти ще дава благословията си, като знае, че не мога да ти дам наследник?

— Не знае нищо подобно и ти не знаеш — атакува Рийд. — И понеже не мога да те пусна да си идеш, не виждам защо да не се оженим.

Фльор си пое дъх на пресекулки и се опита за хиляден път да му обясни защо не може да се омъжи за него.

— Бях омъжена за Пиер пет години. Нито веднъж не забременях. Безплодна съм, Рийд. Защо го правиш толкова трудно за мене? Защо просто не оставиш нещата така, както са, и не ме забравиш?

— Кажи ми, любов моя, можеш ли да ме забравиш?

Фльор преглътна конвулсивно. Щеше ли да ѝ повярва, ако го излъже? Съмняваше се. Затова каза истината.

— Никога няма да те забравя, Рийд.

— Добре, няма нужда да ме забравяш. Не си ли си помисляла, че е възможно семето на съпруга ти да е било увредено? Понякога вината за липсата на наследник е у мъжа. На това разчитам, Фльор. Ако греша, ще осиновим дете. Правено е и преди, нали знаеш.

Фльор още не беше убедена.

— Баба ти съгласна ли е с това?

— Баба ми ме обича. Не би настоявала да се ожения за жена, която не обичам.

Фльор замря, очите ѝ блестяха от сълзи. Рийд я обичаше. Как да откаже да се омъжи за мъжа, когото обичаше с всяка фибра на тялото си? На мъжа, който също я обичаше? Още се колебаеше. Възможно ли е да е вярно, че вината за бездетството ѝ е у Пиер? Тази мисъл беше толкова нова, че я остави без дъх. Ако някой брак излезеше бездетен, всички смятаха, че вината е у жената. Никой мъж не би поел вината.

Думите на Рийд ѝ даваха надежда, но не много. Беше спала с него безброй пъти, но не беше заченала. Какво го караше да мисли, че не е неплодна?

— Рийд, мисля, че не...

Той допря пръст до устните ѝ.

— Шшшт. Това е проблемът, прекалено много мислиш. Обичаш ли ме, Фльор?

Фльор затвори очи и си спомни колко самотна и изоставена се чувстваше тези няколко дни без Рийд. Той беше станал част от живота ѝ, част от нея. Любовта ѝ към Пиер бледнееше в сравнение с това, което изпитваше към Рийд.

Когато отвори очи, видя Рийд да се взира напрегнато в нея.

— Обичам те, Рийд. Ако отрека чувства си, ще отрека сърцето си.

Рийд извика радостно.

— Ще се оженим веднага щом разплетем загадката с предателя. Ти успокояваш душата ми и ми даваш мир.

След вълнуващото изявление на Рийд на Фльор ѝ липсваха думи. Просто го гледаше със замъглени от сълзите очи. Дори Пиер не я беше обичал така, както Рийд. Когато погледна в очите му, вече не виждаше сенки, виждаше само щастие и... да... любов. Обви ръце около врата му и притисна устни към неговите.

Рийд реагира спонтанно, отвори уста и привлече нейната в целувка. Тя го стисна за раменете, потъвайки в усещанията, зачервена от жаждата да се потопи дълбоко в бездната на насладата.

— Не знам дали мога да се овладея — прошепна той срещу устата ѝ.

— Недей — изпъшка тя.

— Не искам да те взема тук. Заслужаваш нещо по-добро. Искам да те съблека бавно, да те положа на меко легло и да те възбудя, докато не подивееш за мене.

Гласът ѝ излизаше като накъсан шепот.

— И аз искам.

— Значи сме единни — каза Рийд, като я вдигна на ръце и се запъти към вратата.

— Рийд! Чакай! Не можеш да ме отнесеш в спалнята по това време на деня. Какво ще си помисли прислугата?

— Честно казано, не ме интересува.

Отвори вратата и едва не се блъсна в Ъпдайк, който несъмнено стоеше на стража. Ъпдайк погледна сериозно към Фльор и запита:

— Имате ли нужда от моята помощ, милейди?

Ужасно смутена, тя зарови лице на гърдите на Рийд и измънка:

— Не, благодаря.

— Господарката ти иска да каже, че ще желаем вечеря за двама, поднесена в спалнята на лейди Фонтен в осем часа. Дотогава не желаем никой да ни безпокои. О, да, кажи на кочияша Джон, че сам ще си ида у дома.

Ъпдайк не помръдна.

— Това означава ли, че имам да ви честитя, милорд?

Рийд се засмя.

— Така е. С лейди Фонтен току-що се сгодихме.

Усмихнат от ухо до ухо, Ъпдайк изрече:

— Честито, милейди. Мога ли да кажа на Лизет?

Отговорът отново дойде от Рийд.

— Непременно, кажи на, когото искаш. Сега ще се дръпнеш ли?

Ако Ъпдайк не се беше отместил, Рийд щеше да мине през него.

— Цялото домакинство ще разбере какво ще правим — укори го Фльор. — Трябваше ли да го правиш толкова очевидно?

— Не смяташ ли, че вече всички знаят за нас? Отдавна съм научил, че слугите знаят какво правят работодателите им. — Стигна до спалнята ѝ и отвори вратата. — Остави ги. Тази вечер е само наша.

Пусна я да стъпи долу и затвори вратата зад тях. Напипа една цепеница и я сложи в огъня. Когато дървото пламна, той поднесе към него една свещ. Очите му блеснаха като сребро, когато най-накрая се обърна към Флор, сведе глава и леко ухапа долната мека част на ухото ѝ. После долепи нос до нежната кожа зад ухото, вдъхвайки тънкия аромат на рози, който се излъчваше от нея. Уханието подкоси коленете му, главата му се замая от желание. Ръцете ѝ обхванаха кръста му, притискайки тялото ѝ към неговото. Ако не я съблечеше възможно най-скоро, страхуваше се, че ще се пръсне.

С нежни ръце разкопча копченцата, които придържаха корсажа ѝ. Когато откопча и последното, корсажът се смъкна. Той посегна нагоре и плъзна ръкавите надолу по ръцете ѝ. Страст замъгли очите му, когато осъзна, че тя не е сложила корсет.

— Няма корсет? — прошепна той. — Колко добре за мене.

— Знаех, че никой няма да тръгне на визити в такова лошо време, затова се облякох удобно.

— Слава на бога за умните жени. — Свали роклята ѝ, после ризата и оголи тялото ѝ за жадния си поглед. — Красотата ти никога не е преставала да ме смайва — изрече той благоговейно.

— Не съм кой знае каква красавица, Рийд. Според висшето общество бих била „средна хубост“. Лейди Вайълет е прелестна по лондонските стандарти.

Той се взря в нея. Високите, пълни гърди привличаха ръцете и устните му. Тънката ѝ талия плавно минаваше в извивката на ханша. Погледът му се спря на черните къдрици на мястото, където се срещаха бедрата ѝ, преди да продължи надолу по стройните крака към изящните глезени.

— Не просто си красива, ти си изключителна. Подценяваш привлекателността си.

— Говориш прекалено много — каза Флор, залавяйки се да развърже сложния възел на влажната му вратовръзка.

След това го освободи от подгизналия жакет и не по-сухата риза, които се присъединиха към купчината дрехи на пода.

Рийд започна да я гали по гърба с дълги, бавни движения, докато тя разкопчаваше панталоните му и ги смъкваше надолу по бедрата му. Отправи ѝ усмивка, разкриваща трапчинката му, докато събуваше ботушите и се измъкваше от панталоните. Най-накрая ерекцията му се освободи. Когато тя посегна и прокара ръка по члена му, той си пое остро дъх. Насърчена, тя обхвана тестисите му в дланта си. Насладата му растеше, докато не започна да граничи с болка. Когато той изстена, ръката ѝ замря и тя вдигна очи към него.

— Не спирай, моля те, не спирай.

Тя започна отново да го гали. Горещина плъпна по тялото му. Всички мускули се напрегнаха и затрептяха, когато той се стегна и членът му се пъкна в ръката ѝ. Тя го обхвана плътно и го стисна леко. Слабините му се стегнаха болезнено. Той погледна надолу и видя една перлена капка да се появява на върха на набъбналия му секс.

— Стига — изхърка той с прегракнал глас, който едва разпозна като своя собствен.

Пропъкна ръка под коленете ѝ, вдигна я, отнесе я на леглото и се отпусна до нея. Ръката му поглади извивката на седалището ѝ, после се премести върху копринените листенца на секса ѝ изотзад, намирайки ги вече набъбнали и влажни. Преднамерено бавно продължи да я възбужда. Обърна я по гръб, покри зърната ѝ с уста и засмука, първо едното, после другото. Изведнъж тя то отблъсна и той се стресна. Ако го помолеше да спре, сигурно би умрял, помисли той.

Той нерешително се дръпна и се взря в нея. После изригна в изненадан смях, когато тя го бутна долу и го възседна.

— Фльор, какво...

— Ти направи каквото искаше, сега е мой ред.

Хвана члена му с две ръце, сведе глава и го въведе в горещата бездна на устата си. Вкуси го с език, облизвайки перлената капка от върха му, и започна да го възбужда непоносимо с устни и уста.

— Палавница! — изръмжа Рийд. — Ако не спреш, всичко ще свърши, преди да е започнало.

Хвана я за талията, вдигна я и я търкулна под себе си. Настани се между разтворените ѝ бедра и се подпря на лакти, взирайки се в очите ѝ.

Фльор започна да се извива под него.

— Моля те, Рийд, не ме карай да чакам.

Заобленият край на члена му се плъзна сред къдриците между краката ѝ и над влажните гънки на секса ѝ, дразнейки я немилосърдно. Ноктите ѝ задраскаха гърба му в безмълвна молба. Вгледан напрегнато в нея, той започна да навлиза със силни тласъци и се заби дълбоко в нея.

И намери рая.

Тялото и го обхващаше като кадифена ръкавица. Когато той започна да влиза и да излиза, тя се надигаше, за да го посрещне, и дъхът ѝ излизаше на накъсани тласъци. Собственото му дишане се учести. Жаждата го подлудяваше, тласъците му станаха безумни. Погледна я и по тялото му се разля облекчение. Тя като че ли беше само на косъм от кулминацията си. Самообладанието му се изпари.

— Хайде с мене, Фльор. Хайде, сега.

Навлизаше дълбоко, силно, забиваше се докрай, после замираще, наблюдавайки я. Лицето ѝ беше зачервено, устните — полуразтворени. Очите ѝ бяха затворени, пръстите ѝ се вливаха в гърба му, а вътрешните ѝ мускули се стягаха около него, стискайки здраво члена му. В мига, когато почувства тялото ѝ да омеква, той отприщи страстта, която го измъчваше. Зарови лице в ароматната извивка на врата ѝ, извика името ѝ и се изля в нея.

Когато престанаха да треперят, Рийд намери сили да вдигне глава и да погледне към нея. Очите на Фльор се отвориха и тя му се усмихна.

— Беше...

— Невероятно, вълшебно — довърши той. — Обещавам, че винаги ще бъде така помежду ни.

На вратата се почука.

— Това трябва да е вечерята ни — каза Рийд.

Стана и obu панталоните си.

Фльор стана яркочервена, когато Рийд отвори вратата, за да влезе Ъпдайк. Гледайки някъде много настрани от леглото, той влезе в стаята и постави подноса на масата.

— Това ли е всичко, милорд?

— Това е всичко, Мортимър.

Ъпдайк се изчерви, докато се изправяше в цял ръст, поклони се и побърза да излезе.

— Не биваше да го дразниш — каза укорително Фльор.

— Не можах да се сдържа. — Рийд погледна към подноса, после към Фльор. — Много ли си гладна?

За миг тя не разбра какво иска да каже той, докато не го видя да събува панталоните си.

— Прегладняла съм, но не за храна — беше отговорът ѝ.

— Надявах се да го кажеш.

Рийд има присъствието на духа да заключи вратата, преди да се присъедини към нея в леглото.

ГЛАВА 18

Фльор се събуди от слънчевата светлина и от топлината на тялото, сгушено до гърба ѝ. Усещането беше толкова хубаво, че ѝ се искаше да го вкухва колкото може по-дълго. Усмивка изви устните ѝ, когато се сгуши още по-дълбоко в топлината на Рийд. Беше се любил с нея снощи по всички начини, по които един мъж може да люби една жена.

И нещо още по-хубаво — Рийд не просто се беше любил с нея с тялото си, той я обичаше със сърцето си и баба му беше дала благословията си за брака им. Абсолютно нищо не можеше да помрачи този ден. Беше най-щастливият ден от живота ѝ.

Рийд спеше толкова дълбоко, че не ѝ даде сърце да го събуди. Полека стана от леглото, без той да усети.

Стомахът ѝ куркаше. Погледна към недокоснатата храна, която стоеше изстинала на подноса, и осъзна, че снощи изобщо не са вечеряли. Погледна часовника на полицата над камината и с изненада видя, че минава десет часът. Не си спомняше кога за последен път е спала толкова до късно.

Като се стараше да не вдига много шум, тя набързо се изми, облече проста рокля и излезе от спалнята, затваряйки тихо вратата зад себе си.

Влезе в стаята за закуска и дръпна шнура на звънеца, Тъпдайк се появи след миг. Изглеждаше изненадан да я види сама.

Остави на масата димящ чайник.

— Добро утро, милейди. Какво ще желаете за закуска?

— Много съм гладна, Тъпдайк. Знам, че е късно, но бихте ли запитали готвачката дали има време да направи бъркани яйца с бекон, домати и препечен хляб? О, и ако може от онези кифли, които толкова обичам.

Тъпдайк се поклонил и излезе, за да предаде желанието ѝ в кухнята. Фльор отпи от чая си и доволна усмивка заигра на устните ѝ.

Щеше да бъде невестата на Рийд. Това изглеждаше като осъществена мечта.

Когато пристигна закуската, Фльор ѝ се нахвърли, наслаждавайки се на всяка хапка. Тъкмо отхапваше от кифлата, когато Ъпдайк обяви, че са дошли посетители. Преди да запита кой е дошъл, лейди Хелън и лейди Вайълет нахлуха в стаята, следвани от „опашката“ си — Галар Дювал.

— Хелън, Вайълет, какво правите тук? Не е ли малко рано за посещения?

— Неотложно е — настоя Вайълет.

— Закусили ли сте? Ще пиете ли чай с мене?

— Не, няма да се бавим — изсъска Вайълет. — Дойдохме да ти кажем каква кучка си. Най-накрая накара Рийд да ни изгони на улицата.

— Не знам за какво говорите.

Вайълет се нахвърли върху Фльор и я удари през лицето. Фльор отстъпи, по-скоро зашеметена, отколкото наранена.

— Вън! — нареди тя, опитвайки се да овладее гнева си. — Как смееете да идвате в дома ми и да ме нападате? Ъпдайк, изпратете дамите.

— Стой на място, Ъпдайк. Дамите ще си тръгнат, след като се разбере с тях.

Рийд стоеше на вратата, небрежно облечен в отворена риза, панталони и — в удивително нарушение на етикета — беше бос. Усмивайки се на Фльор, той влезе в стаята.

Вайълет го зяпна и пребледня. После без никакво предупреждение се нахвърли върху Фльор.

— Кучка! Развратница! Не е за учудване, че Рийд не се прибра снощи. Бил е с тебе, в леглото ти и сте правили бог знае какво.

Щеше да вдигне ръка и отново да удари Фльор, ако Рийд не беше я стиснал в желязна хватка.

— Не позволявам ти или който и да било да напада годеницата ми.

— Годеницата ти? — повтори Хелън, явно зашеметена.

— Вие с графинята ще се жените? — повтори като ехо Дювал, видимо също толкова смаян, колкото и двете жени.

Рийд пусна ръката на Вайълет, застана до Фльор и я целуна по бузата.

— Да, моята годеница. Няма ли да ни поздравите?

— Почакай баба ти да чуе това — изръмжа възмутено Вайълет.
— Тя не одобрява Фльор, нали знаеш.

— Грещиш, Вайълет. Баба даде благословията си за нашия съюз.

Без да обръща внимание на смаяното мълчание, последвало думите му, Рийд премести един стол до Фльор и седна.

— Гладен съм. Ъпдайк, ще помолиш ли готвачката да ми направи същата закуска, каквато господарката ти е поръчала тази сутрин?

— Веднага, милорд. Да изпратя ли гостите?

— Това е великолепна идея, Ъпдайк, макар да съм сигурен, че могат да се справят и сами. — Обърна се към Хелън и Вайълет. — Остават ви само няколко дни, за да си намерите друго жилище. Предлагам да побързате. Сигурен съм, че Дювал ще ви окаже каквато помощ ви е необходима.

— Наистина — каза Дювал, потупвайки ръката на Хелън.

— Оттук, моля — изрече Ъпдайк с най-високомерния си глас, докато съпровождаше тримата неканени гости към коридора.

Фльор се обърна към Рийд и се усмихна.

— Беше доста неприятно.

Рийд отвърна на усмивката ѝ. След секунда усмивката му се превърна в намръщване и той нежно погали зачервената ѝ буза.

— Ударила те е! Тази кучка има нахалството да вдигне ръка срещу тебе. Мисля, че дойдох навреме, за да ѝ попреча да те тормози.

— Наистина пристигна навреме. Щеше да ме удари втори път, ако не се беше намесил.

Закуската на Рийд пристигна.

— Ще направя така, че вече да не се доближава до тебе.

— Не ме е наранила. Изяж си закуската, преди да е изстинала. — Наля чай в неговата и в своята чаша. — Вайълет е най-малката ни грижа. Много повече се тревожа за разследването.

— Вече не участваш в него, нали помниш? Отстраних те.

— Реших да не се подчиня. Какъв е следващият ни ход? Накъде ще тръгнем?

— Следващият ти ход е да планираш сватбата ни с баба. Моят е да намеря предателя.

— Не и без моята помощ — възрази Фльор. — Имаш нужда от мене.

Рийд остави ножа и вилицата на чинията си.

— Не искам да те изгубя, Фльор. Имаме работа с опасни хора. Ако знаят за Черната вдовица, вече са отгатнали останалото. Предателят може да иска твоята кръв, както и моята.

Фльор поклати глава.

— Това няма никакъв смисъл. Защо още да сме важни за правителството на Наполеон?

Рийд вдигна рамене.

— Не знам, но смятам да разбера.

— Питам се колко време ще мине, преди годежът ни да стане публично достояние?

Рийд се засмя, изтри устните си със салфетката и я хвърли на масата.

— Новината вероятно се разпространява дори в момента. Хелън и Вайълет са известни клюкарки. Знаеш как си говорят слугите.

Той стана, погледна към босите си крака и се усмихна.

— Обувките ми трябва да са изсъхнали, стъкнах огън и ги оставих заедно с жакета пред камината. Време е да тръгвам. Започнах да проучвам миналото на Хенри Демпси.

— Добре, аз го подозирах от самото начало. Имам покана за днешния бал на лейди Оугълтън. Да отидем ли заедно? Може би ще успеем да научим нещо ново. Вероятно ще има много гости.

— Добра идея. Ще се появим за първи път като двойка и ще държим ушите и очите си отворени. Ще дойда да те взема в девет.

Дръпна я от стола и я настани на скута си. После я целуна звучно и се сбогува.

— Добре, сама си — обади се Лизет откъм вратата. — Мортимър каза, че всички са излезли.

— Чаят още е топъл. Ще дойдеш ли? — запита Фльор, усмихвайки се на приятелката си.

— Оуі, благодаря — отвърна Лизет, докато Фльор ѝ наливаше чай. — Разминах се с негова светлост в коридора. Разбирам, че трябва да ти честитя.

Фльор грейна.

— Приех предложението на Рийд. Той ме обича, Лизет, наистина ме обича. Даже баба му ни даде благословията си.

— Лорд Хънтърст разбира ли, че не можеш да му дадеш наследник?

— Рийд не вярва, че съм безплодна. Мисли, че вината е у Пиер.

Лизет погледна към плоския корем на Фльор.

— Човек може само да се надява. Кога ще бъде сватбата?

— Не и преди предателят да бъде даден на правосъдието. И двамата трябва да се съсредоточим върху разследването. Бабата на Рийд иска да ми помогне да планирам сватбата.

Лизет я прегърна за миг.

— Толкова се радвам за тебе, *cherie*. Знам колко обичаш негова светлост. Толкова се натъжих, когато му каза, че няма да се омъжиш за него. Той сигурно много те обича.

— А вие с Ъпдайк? Май не сте просто приятели.

Лизет се изкиска като младо момиче, Фльор не си спомняше откога компаньонката ѝ не е изглеждала толкова щастлива.

— С Мортимър сме се разбрали. Отказах да се ангажирам по какъвто и да било начин, докато твоето бъдеще не бъде осигурено, и той ме разбра.

Фльор стисна ръцете на Лизет.

— Всички трябва да имат такъв приятел като тебе. Скоро с твоя Мортимър ще можете да планирате собственото си бъдеще. Да се поразходим ли в парка? След вчерашния дъжд ни трябва тъкмо една разходка на слънце.

Не след дълго Фльор и Лизет излязоха от къщата. Разстоянието до парка не беше голямо. Докато се разхождаха по обрамчената с дървета алея, срещнаха граф Дюбоа и мосю Барбо.

— Графиньо, мадам Лизет — поздравя ги Дюбоа с учтив поклон. — Имате ли нещо против да се поразходим заедно с вас?

— Ни най-малко — отговори Фльор.

Ако имаше късмет, можеше да научи нещо ново, което да каже на Рийд тази вечер.

Тротоарът беше широк и позволяваше четиримата да вървят редом. Но когато алеята се стесни, Лизет трябваше да изостане, позволявайки на двамата мъже да тръгнат от двете страни на Фльор.

— Чухме поразителни новини тази сутрин — каза Дюбоа.

— Кажете, че не е вярно.

— За какво говорите? — запита Фльор, правейки се на неразбираща.

— Мосю Дювал ни каза, че сте се сгодили с Хънтърст — изрече Дюбоа с изумено изражение. — Доста внезапно, не е ли така? Не повярвах, защото лично Хънтърст ми беше казал, че не се интересува от вас.

— Мосю Дювал е казал истината — отвърна Фльор. — Ще се омъжа за граф Хънтърст.

— Съкрушен съм — възкликна Дюбоа, хващайки се за сърцето. — Защо ми казахте, че не смятате да се омъжвате повторно? — Направи пауза, за да придаде тежест на думите си. — Дювал каза, че е видял Хънтърст в дома ви тази сутрин в доста стряскащо съблечено състояние.

Фльор нямаше намерение да обяснява. Постъпките ѝ бяха лично нейна работа.

— Да не би да поставяте под въпрос репутацията ми, графе?

— Простете, графиньо. Бях дълбоко наранен и се изказах неуместно.

— Прощавам ви.

— Вие с Хънтърст смятате ли да отидете на бала у Оугълтън тази вечер? — запита Барбо.

— Да, смятаме да отидем — отговори Фльор.

Барбо се поклони.

— В такъв случай ще се видим там. Поздравления за годежа ви. Ще честитя на Хънтърст тази вечер. Елате, Рене. Да оставим дамите на тяхната разходка.

Дюбоа се вгледа напрегнато във Фльор, преди да се поклони. Тя направи реверанс към двамата мъже. Тръпка пробяга по гръбнака и, докато ги наблюдаваше как се отдалечават. Предупредителни камбани зазвъняха в главата ѝ, но кой от двамата е опасният? Здравият разум ѝ казваше, че е Дюбоа, но инстинктът ѝ говореше, че трябва да наблюдава и двамата.

— За какво беше всичкото това! — запита Лизет, когато я настигна.

— Дювал им е казал за годежа ми с Рийд. Дюбоа не го приема добре. Ухажваше ме, нали разбираш.

— Мислиш ли, че е френски шпионин?

— Времето ще покаже, макар Рийд да вярва, че предателят е един от агентите на лорд Портър. Ако не разплетем скоро тази загадка, се плаша за живота на Рийд. Вече няколко пъти се отървяваше на косъм. Може да няма този късмет следващия път.

— Мислиш, че ще има следващ път?

— Искрено се надявам да няма.

Рийд пристигна при Фльор точно в девет часа същата вечер. Застана най-долу на стълбището, за да я изчака. Тя не го накара да чака дълго. Дъхът му спря в гърлото, когато тя заплува надолу по стъпалата към него. Беше истинско видение в лилава копринена рокля, поръбена с лилава лента. Високата талия, пристегнатата с тъмнолилава панделка, подчертаваше гърдите ѝ и изтъкваше стройните ѝ бедра. Лилави ръкавици покриваха ръцете ѝ от върховете на пръстите чак до лактите.

— Красива си — каза Рийд, като целуна ръцете ѝ. — Всички мъже на бала ще ми завидят.

— Не и при всичките млади дебютантки, които да ги разсейват.

Ъпдайк донесе един тъмнолилав шал и го наметна на раменете на Фльор.

— Не ни чакай, Ъпдайк. Ще си отворим сами. И кажи на камериерката на Фльор, че днес няма да има нужда от нея — извика Рийд през рамо, докато извеждаше Фльор навън към каретата.

— Постигна ли някакъв напредък днес? — запита тя, когато се настаниха вътре.

— Хората, на които е възложена да разследват Демпси, още не са съобщили какво са открили. Говорих отново с Портър, но той отказва да повярва, че един от верните му хора е станал предател.

— Днес попаднах на Дюбоа и Барбо в парка — каза Фльор.

— Дювал им казал за годежа ни и... е, можеш да си представиш още какво им е казал. Дюбоа изглеждаше доста съкрушен, но Барбо като че ли не се вълнуваше много от новината. Трябва да призная, че изпитах много странни усещания, когато се поделихме с тях.

— Дръж се настрана от тях, Фльор. На този етап не можем да вярваме на никого.

Когато пристигнаха в имението на Оугълтън, трябваше да почакаат, преди да излязат от каретата, но накрая кочияшът смъкна стъпалата и отвори вратата. Рийд излезе пръв и помогна да Фльор да слезе.

— Ще има голяма навалица — каза тя.

— Да, за съжаление. Питам се дали баба ще дойде. Тя обикновено не излиза вечер.

— Със сигурност Хелън и Вайълет ще дойдат в компанията на вездесъщия Дювал.

Развеселеност оцвети думите на Рийд.

— Кой да помисли, че един втори братовчед, и то французин, ще търчи подир Хелън като кутренце?

— Може би изпитва чувства към нея — предположи Фльор.

Шумната тълпа стихна, когато двамата стигнаха до балната зала и един лакей ги обяви. Всички очи се отместиха към тях. На Фльор ѝ се искаше да влезе в ламперията, но някак си намери смелостта да вдигне брадичка и да се усмихне. Разговорите се подновиха, когато вниманието на тълпата се насочи другаде.

— Е, свърши се — прошепна Рийд, докато влизаха навътре в залата и се насочваха към група негови познати.

След взаимното представяне Фльор се помъчи да следи разговора, но без да се намесва в него, а само внимаваше.

— Следващият танц идва — каза Рийд. — Ще танцуваме ли?

Тъй като не бяха обявили публично годежа си, никой не им честити, макар че, съдейки от прикритите погледи и шепота, Фльор би могла да каже, че всички активно ги обсъждат. Явно мелницата на слуховете не спираше да произвежда клюки из цял Лондон.

Докато танцуваха, Фльор забеляза Дюбоа, Барбо и Хенри Демпси.

— Какво прави Демпси тук? — прошепна тя, когато стъпките на танца отново ги събраха.

— Той има връзки, въпреки че му липсва титла. И аз имах такива връзки, преди да получа титлата.

— Забеляза ли колко много емигранти са дошли?

— Това е най-новата мода, да се канят емигранти на светски събития. Някои са дошли от Франция с цялото си състояние и обществото активно ги ухаждва.

— Хелън и Вайълет току-що пристигнаха — изсъска Фльор. — Дювал е с тях.

Сестрите, следвани от Дювал, се смесиха с тълпата. Кискаха се и клюкарствата зад ветрилата си с всяка групичка, която срещнеха по пътя си.

— Говорят за нас — прошепна Фльор.

— Нека. Дръж главата високо, няма от какво да се срамуваш. — Танцът свърши и те се отдалечиха. — Ожаднях, искаш ли да пийнеш нещо?

— Една лимонада ще ми дойде добре. Ще отида в дамската стая за почивка, докато донесеш подкрепителните ни.

— Ще те чакам до бюста на Цезар. Не искам да те загубя в тълпата.

Фльор видя къде е мястото на срещата и кимна. Рийд изчезна в тълпата. Тя разбра, че не знае къде е дамската стая за почивка, и запита един лакей. Той я насочи към фойето и по един дълъг коридор. Когато забеляза, че Вайълет се приближава към нея, тя благодари на лакея и побърза в указаната посока. Погледна през рамо и видя, че Вайълет върви след нея. Понеже не искаше съперничката ѝ да я притисне в някой ъгъл на стаята за почивка, Фльор хлътна в първата изпредила ѝ се врата. Стаята като че ли беше библиотека. Единствената свещ едва осветяваше стените, целите в книги.

Ветрец докосна бузата ѝ и тя отиде към отворения прозорец, за да се освежи. Възнамеряваше да даде на Вайълет достатъчно време, преди да излезе от библиотеката и да отиде в стаята за почивка. Нямахше желание в скоро време да налети на съперничката си. Мъжки гласове, говорещи на френски, долетяха откъм отворения прозорец, Фльор с любопитство се долепи до стената край завесата и започна да подслушва разговора.

Очевидно мъжете стояха точно под прозореца, защото тя чуваше ясно думите им, макар да говореха почти шепнешком.

— Вече не можем да чакаме, той трябва да умре.

Фльор едва не ахна. За Рийд ли говореха?

— Като котките е, има девет живота — изръмжа вторият мъж. — Какво да правим с графинята?

— Ако ни се пречка, и тя трябва да умре.

— Съгласен съм. Заслужава да умре, защото се намеси. Той трябваше да умре в Дяволския замък.

— Трябва да обсъдим как да го премахнем, но не тук. Тук сме много на показ. Елате при мене утре, на обичайното място. До следващата седмица Хънтърст ще бъде история.

Фльор се разтрепери. Наистина говореха за Рийд. Кои са? Можеше ли да се осмели да надникне през прозореца? Когато гласовете започнаха да се отдалечават, тя изчака няколко минути, затаила дъх, преди да надникне навън.

Не видя нищо.

Мъжете се бяха стопили в мрака.

С пресъхнала уста и бумтящо сърце Фльор остана на място, неспособна да помръдне, не можейки да мисли. Току-що беше чула двама французи да планират смъртта на Рийд, но умът и тялото ѝ отказваха да действат. Накрая неподвижността ѝ отстъпи пред ужаса. Трябваше да намери Рийд.

Тръгна с вдървени крака към вратата. Ръцете ѝ бяха толкова потни, че успя да завърти дръжката едва след няколко опита. И за късмет налетя на Вайълет в коридора.

— Чудех се къде изчезна — изръмжа Вайълет. — Рийд вътре ли е?

— Сама съм, не че е твоя работа. Трябваше да остана за малко насаме — успя да каже Фльор, призовавайки цялото си самообладание. — Искаш ли нещо от мене?

— Да. Знам, че беше хвърлила око на Рийд. Открадна ми го. Всички знаят, че си работила като шпионка във Франция. Разказах на всичките си приятели за тебе. Никога няма да те приемат в обществото. Жени като тебе нямат място там.

— Според мене не е така — обади се Рийд иззад Фльор.

Коленете на Фльор едва не се огънаха от облекчение. Той беше жив и здрав. Още не бяха стигнали до него.

— Фльор скоро ще стане моя съпруга — заяви Рийд. — Баба ми е влиятелна, ще се погрижи висшето общество да приеме Фльор.

— Обществото не ме интересува — изсумтя Фльор, нямайки търпение да измъкне Рийд на безопасно място. Задърпа го деликатно. — Главата ме боли. Бих искала да си тръгнем.

Рийд се вгледа в нея.

— Ще пропуснем вечерята в полунощ. Сигурна ли си, че искаш да си тръгнем?

— Разбира се, че иска да си тръгне — забеляза Вайълет. — Ключките се занимават само с нея. Знае се какви жени имат куража да стават шпионки.

— Смели — проточи Рийд.

Фльор го дръпна за ръкава.

— Моля те, Рийд, искам да си тръгна.

По изражението ѝ той разбра, че нещо не е наред. Тя изглеждаше разстроена, не — повече от разстроена. Изглеждаше изплашена. Ако Вайълет ѝ го беше причинила, той щеше да се погрижи проклетата жена да си изтърпи последствията.

— Много добре, ще тръгваме.

Положи ръка на кръста ѝ и я поведе по коридора към фойето. Прати един лакей да донесе наметалото ѝ и друг — да каже да докарат каретата.

По една случайност Демпси ги срещна във фойето.

— Отивате ли си вече?

— Фльор има главоболие — отговори Рийд.

— Надявах се да намеря време да поговорим насаме — каза Демпси. — Натъкнах се на човек, който твърди, че знае кой е предателят. Можем ли утре да се срещнем някъде?

— В десет часа в канцеларията на Портър.

Демпси поклати глава.

— Не, не може да стане. Не съм готов да разкрия източника си пред славния ни началник. Той може да развали всичко.

— Много добре, кажи къде и кога.

— Източникът ми ще се срещне с нас само ако той избере мястото. Известна ли ти е кръчмата „Гарваново гнездо“ близо до пристанището?

— Знам я. Сигурен ли си, че той иска да се срещнем там? Репутацията на кръчмата е доста съмнителна.

— Искаш ли информацията, или не?

— Не отивай! — замоли го Фльор. — Имам лошо предчувствие.

— Жени! — засмя се Демпси. — Страхуват се от собствената си сянка.

Рийд се вгледа в лицето на Фльор, усети безпокойството ѝ и се принуди да го игнорира.

— По кое време?

— Десет часа утре вечер. Ще приготвя всичко. Моят информатор очаква да му се плати за сведенията, така че не идвай с празни ръце.

Рийд кимна мрачно.

— Ще бъда там.

Демпси кимна кратко и се запъти обратно към балната зала. Рийд взе наметката на Фльор от лакея и я загърна. После я изведе навън и двамата се настаниха в каретата.

— Добре, Фльор, какво има? — запита Рийд, след като седнаха.
— Не те боли главата, нали?

— Сега ме боли — отговори тя. — Не можеш да идеш на срещата с Демпси, Рийд. Може да е капан.

— Знаеш ли нещо, което не знам?

— Преди да ти кажа, отговори ми на един въпрос. Демпси говори ли добре френски?

— Разбира се. Само агенти с много добър френски отиват на континента. Защо питаш?

Фльор сграбчи ръкава му. Той се взря в очите ѝ и се намръщи.

— Изплашена си! Каж ми какво те е разстроило. Някой опитвал ли се е да те сплашва? Вайълет ли беше?

— Тя ме последва до дамската стая за почивка.

— По дяволите — избухна Рийд.

— Не, не става дума за нея. Искях да я избягна, затова се вмъкнах в библиотеката. Прозорецът беше отворен и отидох до него да се разхладя. Разговорът под прозореца привлече вниманието ми и се заслушах. Говореха на френски.

Ръката ѝ стисна по-здраво ръкава му. Рийд разтвори свитите ѝ в юмрук пръсти и ги стисна между дланите си.

— За какво са говорели, че си се изплашила толкова?

— Планираха смъртта ти.

Рийд замря.

— Сигурна ли си? Абсолютно сигурна?

— Знам какво чух, Рийд. Разбирам и говоря свободно френски.

— Видя ли ги?

— Не, страхувах се да се покажа на прозореца. Не погледнах, докато не спряха да говорят. Тогава изчезнаха в тъмното.

— Позна ли гласовете?

— Не, и това ме плаши. — Ридание заседна в гърлото ѝ. — Не разбираш ли? Онези мъже искаха смъртта ти!

Рийд остана спокоен въпреки паниката ѝ.

— Казаха ли защо искат смъртта ми?

— Има ли значение? Само като знам, че планират смъртта ти, ми е достатъчно, за да не искам да се срещаш с Демпси.

— Кажи ми дума по дума какво си чула.

Фльор си пое дъх на пресекулки и повтори разговора, доколкото можа да си го припомни.

— Ясно ги чух да казват, че ти си човекът, когото искат да видят мъртъв. Затова не бива да се срещаш с Демпси.

— Трябва, любов моя. Това може да е единствената ми възможност да науча кой ме е пратил в Дяволския замък. Трябва да разбера какво знае източникът на Демпси за предателя. Ако съдя по разговора, който си дочула, може да не е само един предател.

Каретата спря. Кочияшът отвори вратата и спусна стъпалата. Рийд помогна на Фльор да слезе и я придружи до вратата. Тя бръкна в чантичката си за ключа. Рийд го взе от треперещите ѝ пръсти, пхна го в ключалката и отключи вратата.

— Няма да те оставя тази нощ — каза той.

Облекчение се разли из тялото на Фльор. Ако Рийд е с нея, няма да се изложи на опасност. Поне още една нощ ще бъде на сигурно място.

Той затвори и заключи вратата зад тях. После ѝ подаде свещта, която Ъпдайк беше оставил за нея, грабна я на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

— Не се тревожи, любов моя — прошепна на ухото ѝ. — Не смятам да умирам скоро.

Задавиха я сълзи.

— Обещавах ли?

— Обещавам — каза той. Стигнаха до стаята ѝ. — Отвори вратата, ръцете ми са заети.

Хванала свещта с лявата си ръка, Фльор посегна с дясната и отвори вратата. Рийд я внесе в стаята, пусна я да стъпи на пода, взе

свещта от ръката ѝ и я остави на нощната масичка.

— Не приемаш сериозно тази заплаха за живота ти — каза тя.

— Любов моя, колко по-сериозен мога да стана? Сериозно възнамерявам да те отнеса в леглото и сериозно имам намерение да се любя с тебе.

Обърна я, за да се заеме с копченцата на гърба на роклята.

— Ще дойда с тебе утре вечер — заяви Флър решително.

Пръстите на Рийд замряха.

— Как ли пък не! Ще стоиш тук, на сигурно място.

— Не ме изключвай от това, Рийд. Остави ме да ти помогна. Ами ако Демпси ти е заложил капан?

— Ако е капан, искам да не се доближаваш до него. Мога да се грижа за себе си.

— Подозираше Демпси през цялото време, нали?

— Хммм — измънка той, което можеше да бъде и потвърждение, и отрицание.

Роклята ѝ се смъкна надолу, последва я ризата. Рийд я вдигна и я настани на ръба на леглото, за да свали жартиерите, чорапите и обувките ѝ. Погледът му не я изпускаше, докато ръцете му събличаха собствените му дрехи. Когато застана гол пред нея, Флър протегна ръце към него. Той се дръпна леко и я бутна да легне така, че краката ѝ да останат стъпили на пода. Тогава коленичи между тях.

— Още не сме свършили разговора — възпротиви се тя.

— Сме. Поне аз приключих. Отвори крака, любов моя, искам да те вкуся.

Когато Флър не изпълни достатъчно бързо молбата му, той хвана краката ѝ и ги настани на раменете си. Видът на набъбналите ѝ женски гънки надигна у него диво желание. Сведе глава към тях. Последната мисъл на Флър, докато езикът и устата на Рийд изливаха магията си върху нея, беше, че някак, по някакъв начин ще спаси живота му, дори да трябва да рискува своя.

ГЛАВА 19

Фльор се събуди с усмивка, припомняйки си всеки чувствен момент от изминалата нощ. Усмивката ѝ обаче угасна, когато разбра, че е сама в леглото. Рийд беше излязъл, без да я събуди. Не трябваше да е гений, за да разбере, че се е измъкнал, преди тя да започне да го убеждава да не отива на срещата с Демпси. Той знаеше, че тя иска да дойде с него и че вярва на Демпси не повече от него самия, но упорито беше отказал да позволи това.

Когато и ако го видеше по-късно през деня, тя си обеща, че ще го убеди, че има нужда от нея. Той не беше непобедим, всеки има нужда от някого. Защо Рийд беше настоял да се види с Демпси на толкова съмнително място, като знае, че може би влиза в капан?

Фльор приседна на ръба на леглото и понечи да стане. В мига, когато стъпи на пода, ѝ се повдигна. Стана толкова внезапно, че едва успя да извади навреме нощното гърне. Пег влезе в спалнята, докато тя още повръщаше.

— О, милейди, вие сте болна!

Втурна се да напълни една чаша с вода от каната и я подаде на Фльор. Фльор я взе с благодарност и изплакна устата си.

— Да пратя ли Гордън за лекар? — запита тревожно Пег.

Фльор се облегна назад, облекчена, че гаденето вече е минало.

— Не, няма нужда. Сега съм много по-добре. Трябва да е от съомгата, която вечерях снощи. На някой друг прилошало ли му е?

— Не, милейди. Готвачката направи съомгата специално за вас, знае колко я обичате. Мадам Лизет не обича риба, тя вечеря варено говеждо с прислугата.

— О, добре, каквото и да е, май ми мина.

Погледът на Пег обхвана Фльор, тревожно изражение набръчка челото ѝ.

— Както кажете, милейди, но на ваше място бих закусила нещо леко. Най-добре една препечена филийка и чай. Сестра ми често намира, че ѝ е полезно.

Фльор прие намека.

— Ще направя както казваш, Пег, благодаря ти.

Докато се приготвяше за деня, тя започна да прави планове. Независимо дали Рийд искаше или не искаше помощта ѝ, щеше да я получи.

Докато Фльор правеше планове, свързани със срещата на Рийд и информатора, Рийд довършваше своите планове. По пътя до дома, след като остави спящата Фльор, той реши да не включва Портър на този етап, защото беше убеден, че може сам да се справи със ситуацията.

Тъкмо се зазоряваше, когато влезе в имението си. Прислужниците вече се бяха раздвижили. Рийд се качи по стълбите към стаята си и дръпна шнура на звънеца. Хюз се появи след малко, изненадан от ранното сутрешно повикване. Рийд поръча да му приготвят баня.

Остана да лежи в топлата вода, припомняйки си как се бяха любили снощи с Фльор, всеки еротичен момент. Усмихна се вътрешно, доволен, че тя най-накрая се беше съгласила да се омъжи за него.

Когато водата започна да изстива, той излезе от ваната и се изсуши. После облече дрехите, които Хюз му беше донесъл. Засмя се, когато стомахът му изкурка. Снощи беше огладнял и се надяваше, че закуската е готова и бюфетът е подреден за него.

Нямаше нужда да се безпокои. Персоналът му действаше бързо. Очевидно камериерът му беше алармирал готвачката, когато той си беше поръчал баня. Един лакей стоеше наблизко, готов да му налее чая, и той си напълни една чиния с яйца, шунка, пушена херинга, домати и препечен хляб.

— Дамите още ли са тук? — обърна се Рийд към лакея.

Напоследък беше толкова зает, че не беше обръщал внимание кога влизат и излизат.

— Лейди Хелън и лейди Вайълет наредиха да свалим багажа им долу тази сутрин. Вярвам, господин Дювал ще дойде при тях по-късно, за да ги заведе в новото им жилище.

— Благодаря — каза Рийд, докато разгръщаше сутрешния вестник, който лежеше до чинията му.

Наистина нямаше време да се бави тази сутрин. Искаше да седне в кабинета си, преди двете жени да слязат долу. Нямаше настроение за спречквания точно сега.

Късметът му се усмихна. Той довърши закуската си и отиде в кабинета, като каза на Хюз, че не иска никой да го безпокои. Задълба се веднага в плановете си за тазвечерната среща с Демпси и осведомителя. Нямахше намерение да се вижда с Фльор преди срещата. Знаеше, че тя се опитва да го уговори да я вземе със себе си, но твърдо беше решил, че няма да го направи. Най-добре беше днес да стои далече от нея.

Беше почти единадесет часа, когато Рийд помоли Хюз да повика главния коняр и кочияша Джон в кабинета му. След десетина минути двамата мъже влязоха при него.

Двамата бяха едри, силни и способни да се грижат за себе си. Бяха и добри, верни мъже, на които можеше да се довери.

— Знаете ли да стреляте с пистолет? — запита Рийд без предисловие.

Кочияшът Джон пристъпи напред.

— Знам, милорд. Справям се с оръжията.

Бейтс, главният коняр, поклати глава.

— Не улучвам, като се целя в нещо. Обаче ме бива с тоягата, казвам си го направо. — Протегна здравите си юмруци. — И ръцете ми си ги бива колкото всякакво оръжие.

— Искате ли да ми помогнете в едно положение, което може да стане и опасно? Преди да отговорите, знайте, че ще бъда въоръжен и добре се справям с пистолет, нож и сабя.

— Можете да разчитате на мене — отговори кочияшът.

— И на мене — потвърди Бейтс. — Кажете ни какво да правим, милорд.

— Имам среща с двама мъже довечера в десет часа. Трябва да се видим в „Гарваново гнездо“, доста съмнителна кръчма близо до пристанището. Срещата е много важна за мене. Свързана е със сведения, които издирвам от доста време.

— С вас сме, милорд. С какво можем да помогнем? — запита Бейтс.

— Искам двамата да дойдете с мене и да ми помогнете, ако стане нужда. Щом пристигнем, се скривате в тъмното близо до предната врата на кръчмата и не се показвате. Когато изляза, ако ви се стори, че съм в беда, помощта ви ще ми бъде много ценна.

— Можете да разчитате на нас — каза Джон.

— Ще облечем тъмни дрехи. Когато изляза от кръчмата, чакайте сигнала ми, за да действате. Джон, ще докараш каретата в девет и половина.

Рийд отвори едно чекмедже и подаде на Джон пистолет и няколко куршума.

— Зареди го и пробвай прицела предварително, за да бъде готов, ако стане нужда да стреляш. Можеш ли да намериш тояга, Бейтс?

Бейтс се ухили.

— Да, милорд, скътал съм една в моята стая.

— Някакви въпроси? — Никой не запитва нищо. — Много добре, ще се видим с вас довечера.

Малко след като двамата излязоха, Хюз обяви мосю Дювал. Въздъхвайки, Рийд му каза да го покани.

— Дойдох за дамите, Хънтърст — изрече важно Дювал. — Надявам се, не възразяваш да им помогна да се преместят в новия си дом.

— Нямам никакви възражения.

Дювал като че ли не искаше да си тръгва.

— Привързах се към лейди Хелън и сестра ѝ.

— Колко хубаво за тях — изрече иронично Рийд.

Сарказмът му не засегна Дювал.

— Ще се погрижа добре за тях. Някой от семейството трябва да се грижи за вдовицата на брат ти. Повече от щастлив съм да поема това задължение, което по право би трябвало да е твое.

Рийд се стегна. Това оскърбление ли беше?

— Внимавай, Дювал, добрината ми не е безкрайна.

— Не съм искал да те оскърбявам, Хънтърст. Ние сме братовчеди. Докато не създадеш наследник, аз съм следващият с права над графството.

Очите на Рийд се присвиха.

— Питам се кога ли ще повдигнеш темата. Трябва да знаеш, Дювал, че нямам намерение да умирам в скоро време.

Дювал веднага би отбой.

— Но, поп, тълкуваш погрешно думите ми. Искам да бъдем в добри отношения.

— Дръж дамите извън живота ми и ще ти бъда вечно благодарен. Ожени се за Хелън, ако искаш, имаш благословията ми. Или ако

предпочиташ Вайълет, твоя е.

Дювал грейна.

— Благодаря, mon ami. Ще взема дамите и си отиваме. Adieu.

Рийд се замисли след излизането на Дювал. Какво основание имаше да смята, че него го е грижа какво правят Хелън и Вайълет? Наистина, Хелън беше съпруга на Джейсън, но двете със сестра ѝ се бъркаха в живота му. Ако Хелън зависеше от щедростта му, щеше да бъде различно, но и двете жени имаха достатъчно средства.

Рийд поработи още един час на бюрото си, после помоли Хюз да му донесе обяда на поднос в кабинета. Не искаше никой да го безпокои, докато планира тазвечерната среща. Искаше да бъде готов за капана, ако това беше намерението на Демпси.

Срещата довчера щеше да потвърди или да опровергае предположението, че Демпси е изменил на короната. Ако се окажеше виновен, причината за покушенията срещу живота на Рийд ставаше ясна. Демпси знаеше, че Рийд търси предателя и че следата може да отведе до него. Но кой беше партньорът му? Тази част беше загадка. Макар че Дюбоа или Барбо биха могли да бъдат френски шпиони, това не означаваше по необходимост, че имат причина да искат смъртта му.

Той вече не представляваше заплаха за Франция. Загадката щеше да се изясни, щом събереше всички парчета.

Фльор се разхождаше из приемната, ядосана, че Рийд ѝ беше забранил да го придружи. Изправи рамене. Той не ѝ оставяше никакъв избор. Това, че не искаше да я въвлича, не означаваше, че трябва да му се подчини. Тя повика Ъпдайк и Гордън и им разказа за плановете на Рийд с ясното съзнание, че той вярва най-много именно на тези двама свои служители.

— С Гордън ще се погрижим за сигурността на негова светлост — изрече твърдо Ъпдайк. — Можете да ми се доверите, милейди. Кажете ни къде ще отиде негова светлост.

— Ще ви кажа, преди да тръгнем. Рийд настоя да го направи сам, затова искам помощта ви, без той да знае. Не вярвам на хората, с които има работа.

— Предателят, искате да кажете — изсумтя Ъпдайк. — Знаем, че негова светлост е бил предаден във Франция. Гордън също знае нещичко. Не се тревожете, ще се въоръжим и ще бъдем на разположение, ако негова светлост има нужда от нас.

— Благодаря ви, знаех, че ще искате да помогнете. Мисля, че трябва да отидем на срещата преди негова светлост. Можем да оставим каретата наблизко и да видим какво става.

— Ако ме извините, че казвам това, милейди, вие няма да ни придружите — настоя Тъпдайк. — Не вярвам негова светлост да влезе неподготвен в капан. Той ще има някакъв план, можете да бъдете сигурна в това.

— План, в който мене ме няма — възрази Фльор. — Или едвам с вас, или никой не отива. Само аз знам къде трябва да се срещнат Рийд и господин Демпси.

Тъпдайк я погледна внимателно.

— Негова светлост е имал основания да не иска да участвате.

Фльор се ядоса.

— Искате ли да ми помогнете или не? Мога да отида и сама. Справям се с пистолет не по зле от който и да било мъж.

Гордън и Тъпдайк се спогледаха многозначително.

— Много добре — съгласи се Тъпдайк. — Кога искате да тръгнем?

— В девет часа. Така ще имаме преднина пред Рийд. Вземете оръжие, ако имате.

Мъжете кимнаха и се отдалечиха. Лизет дойде при нея след малко, с решително изражение на лицето.

— Мортимър ми каза за плановете ти. Няма да ходиш никъде. Остави мъжете да се справят.

— Трябва да го направя, Лизет. Не се опитвай да ме спираш. Животът на Рийд може да е в опасност.

— Много добре, щом настояваш на тази глупост, идвам с тебе.

— Не, Лизет, оставаш тук. Участието на прекалено много хора не е добра идея.

— Не го прави, та petite — замоли я Лизет. — Сигурна съм, че лорд Рийд ще се справи сам. Ще се сърди, ако се намесиш.

— Трябва да поема този риск, Лизет. Обичам Рийд прекалено много, за да му позволя да нагази в опасността сам. — Вдигна ръка, когато Лизет отвори уста, за да възрази. — Достатъчно, Лизет. Решила съм го.

Денят мина твърде бавно за Фльор. Стана осем часът, после осем и половина. Тъпдайк и Гордън отидоха да вземат оръжията си и да

приготвят каретата, Фльор пъкна собствения си пистолет в джоба си, загърна се в наметалото си, сложи бонето и зачака във фоайето.

След миг чу почукване на вратата. Понеже икономът и лакеят бяха в пристройката за каретите, тя отвори. Остана повече от изненадана, когато видя Дювал да стои на прага. Беше силно разстроен и изглеждаше нервен.

— Мосю Дювал, какво ви носи насам по това време на нощта?

— Лейди Фонтен, простете за натрапването, но стана нещо ужасно.

Кръвта замръзна във вените на Фльор. Какво ужасно нещо е довело Дювал тук в такова състояние?

— Какво има, мосю Дювал? Как да ви помогна?

— Братовчед ми, Хънтърст.

Ръката на Фльор се прилепи към устата ѝ.

— Божичко, станало ли е нещо с Рийд?

— Тази вечер отидох в имението Хънтърст да донеса някои неща, които лейди Хелън беше оставила при преместването. Хюз ми отвори. Хънтърст се появи на балкона на фоайето да види кой е дошъл. Mort Dieu, не знам как можа да се случи нещо толкова трагично.

Ако Дювал не стигнеше скоро до съществения момент, Фльор се побоя, че може да го удуши.

— Кажете ми, мосю, не пропускайте нищо.

Дювал закърши ръце.

— Когато Хънтърст се наведе над перилата, чух изпукване и изведнъж перилата се сцепиха. Той падна долу.

— Не! — извика Фльор.

— Цялото домакинство трепери — продължи Дювал. — Повикаха лекар, отнесоха Хънтърст в стаята му. Аз отидох, разбира се, исках да направя нещо, за да помогна. Много кръв течеше от главата му, изглеждаше много зле. Когато го чух да шепне името ви, се досетих, че ще искате да бъдете до него.

— О, да — възкликна Фльор. — Отивам веднага щом докарат каретата.

— Няма време за губене — каза Дювал. — Каретата ми с кочияша чака вън.

— Благодаря, благодаря — извика Фльор, излитайки от вратата покрай Дювал.

Той хукна след нея. Помогна ѝ да се качи в каретата, влезе и затвори вратичката.

Фльор беше толкова разтревожена за Рийд, че не забеляза накъде отива каретата. След пет минути, точно в девет часа, Ъпдайк и Гордън докараха каретата пред къщата и зачакаха Фльор да се появи. Понеже не идваше, Ъпдайк отиде да я доведе. След усърдно търсене из къщата се разбра, че я няма никъде.

Ъпдайк реши да намери Рийд и да му каже за внезапното изчезване на Фльор. Когато отиде в имението, научи, че Рийд вече е тръгнал на някаква тайнствена мисия и никой от прислужниците не знае къде е отишъл. Понеже Ъпдайк нямаше представа къде и как да се свърже с Рийд, се върна много разтревожен в къщата. Лизет щеше да го убие заради това, не му се мислеше какво ще направи пък негова светлост.

Точно в десет часа Рийд излезе от каретата си и се огледа, търсейки признаци за капан. Не видя нищо, което да предизвика подозрението му, с изключение на една кола без обозначения, оставена на улицата срещу друга кръчма, много подобна на „Гарваново гнездо“. Самото „Гарваново гнездо“ беше толкова съмнително заведение, колкото и всяка кръчма, която Рийд някога беше виждал.

— Знаете какво да правите — обърна се той към Джон и Бейтс.

Двамата веднага се скриха в сенките.

Рийд провери пистолета си, увери се, че може бързо да изтегли сабята си, и влезе в кръчмата. Забеляза Демпси да седи на една маса в общата стая, пълна с шумни подпийнали клиенти. Спря за миг в очертанята на вратата, за да огледа обстановката. Стори му се странно, че Демпси е сам, след като му беше обещал да доведе осведомителя.

Усещайки потенциална опасност, Рийд остана нащрек, а очите му зашариха в търсене на признаци за тайни движения. Като че ли никой не му обръщаше внимание. Когато Демпси му махна да се приближи, той тръгна към масата му.

— Сядай, Хънтърст — покани го Демпси.

— Сам си — изръмжа Рийд, докато дръпваше стола и се настаняваше.

— Нашият осведомител е недоверчива душа. Чака ни в алеята наблизно, зад кръчмата. Страх го е, че предателят може да научи за

срещата ни и да иска да го убие.

— Луд си, ако мислиш, че ще ида в алеята с тебе. Там е идеалното място за клопка. Ако не доведеш човека, си тръгвам.

Демпси се взря в него, очевидно разтревожен.

— Много добре, Хънтърст, принуди ме.

— Принудил съм те? Май че да, принудих те да се разкриеш като изменник на короната. Ти ме предаде, признай си. Мислеше ли, че си извън всяко подозрение?

Думите на Рийд със сигурност шокираха Демпси.

— Подозирал си ме? Какво съм направил, че да възбудя подозрението ти?

— Много неща. Лорд Портър отказваше да повярва, че някой от неговите хора може да стане предател, но аз не съм толкова наивен. Ти си подлец, Демпси. Защо го направи?

— За пари, разбира се, има ли друга причина? Французите плащат много добре за сведенията, а аз имах достъп до тайни, които за другите не бяха известни. Знаех имената на всички шпиони, които работеха в Париж и в цяла Франция.

— Копеле — изсъска Рийд. — Правосъдието ще възтържествува. Няма осведомител, нали? Заложил си капан и очакваш да вляза в него. Няма да стане, Демпси. Една стъпка съм пред тебе.

Демпси се усмихна.

— Така ли? Ще се погрижим за това.

Той стана. Рийд бутна стола си и скочи.

— Трябва да ти покажа нещо навън.

— Това поредният номер ли е, Демпси? Можеш да се откажеш, няма да се хвана на лъжите ти.

Усмивка изви устните на Демпси.

— Няма ли да дойдеш? Доколко държиш на годеницата си?

Дясната ръка на Рийд посегна към джоба му, където беше сложил пистолета.

— На твоето място не бих стрелял — предупреди го Демпси. — Партньорът ми има заповед да убие лейди Фонтен, ако нещо стане с мене.

— Не ти вярвам, Фльор си е в леглото, където ѝ е мястото.

— Аз пък съм на друго мнение. Партньорът ми я държи в каретата си — добре вързана и със запушена уста. Не забеляза ли

друга карета отсреща на улицата?

— Даже ти няма да паднеш толкова ниско да въвлечеш една жена в това.

— Няма ли? Издирват Черната вдовица във Франция, определили са цена за главата ѝ. Ще получа солидна награда, ако я заловя или я убия.

Рийд замръзна. Истината ли казваше Демпси? Наистина ли беше заловил Фльор?

— Само да ѝ направиш нещо, си мъртъв. — Гласът му беше нисък и смъртоносен. — Защо ме предаде? Защо искаш смъртта ми, щом вече не съм заплаха за Наполеон?

— Смъртта ти не е толкова важна за мене, колкото за партньора ми.

Рийд замря с ръка над дръжката на сабята.

— Партньорът ти? Кое е това копеле.

— Ела с мене да видиш.

Рийд се разкъсваше. Ако враговете му бяха пленили Фльор, не можеше да си позволи да рискува. Трябваше да отиде с Демпси. Слава богу, че беше имал предвидливостта да доведе помощници, които умееха да следват заповедите му.

— Много добре, ще играя играта ти.

— Не е игра, Хънтърст, съвсем истинско е.

Овързана и със запушена уста, като същинска коледна пуйка, Фльор се ругаеше, че е допуснала да я направят на глупачка. Как се беше оставила на Дювал да я измами? Като неразумна идиотка му беше повярвала, когато беше казал, че Рийд е ранен, и за да влоши положението още повече, не беше обърнала внимание накъде я отвеждат. Едва когато разбра, че пътят към имението Хънтърст продължава прекалено много, тя разбра, че е попаднала в клопката на най-стария номер на света.

Когато се беше озъбила на Дювал, той беше реагирал бързо. Преди тя да събере сили, за да се пребори, той беше извадил въже изпод седалката и беше вързал ръцете и краката ѝ. Когато тя беше отворила уста, за да вика, той я беше запушил с парцал.

Фльор знаеше къде я отвежда Дювал. Когато подуши вонята на Темза, разбра, че са някъде близо до доковете, вероятно приближават „Гарваново гнездо“. Нямаше нужда да е гений, за да разбере защо са я

отвлекли. Демпси беше заложил капан на Рийд и тя беше примамката. Освен това Демпси и Дювал бяха съучастници. Демпси беше предател, а Дювал — френски шпионин. Защо не го беше видяла по-рано? Защото ѝ се беше искало да постави Дюбоа в ролята на шпионин и да игнорира Дювал като дразнещ, но безобиден паразит.

— Няма да чакаме много — каза Дювал. — Скоро Хънтърст ще бъде там, където искаме.

Фльор се опита да каже нещо, но парцалът в устата ѝ заглушаваше думите.

— Аз планирах всичко това, нали разбирате — започна да се хвали Дювал. — Най-накрая ще получа това, което ми се полага. А, вие, госпожо Черна вдовица, ще получите каквото заслужавате. Като спасихте Хънтърст, осуетихте плановете ми да сложа край на мизерния му живот. Даже помогнах на брат му да получи финалната си награда, знаехте ли това?

Поразена, Фльор се взря невярващо в Дювал. Той беше чудовище... не, нещо по-лошо от чудовище. Рийд знаел ли е в какво нагазва? Тя се замоли дано не попадне в капана, който му бяха приготвили Дювал и Демпси.

Рийд беше нащрек, когато тръгна след Демпси навън в тъмната, влажна нощ. С згълчето на окоето си зърна Джон и Бейтс да се измъкват от сенките. Поклати леко глава, за да им даде знак да останат скрити. Трябваше да мисли най-вече за Фльор. Трябваше да разбере дали тя е в опасност, преди да повика подкрепление.

Демпси го побутна към каретата, която преди беше спряла на отсрещната страна на улицата, но сега стоеше пред каретата на Рийд.

— Предай сабята и още каквото носиш — нареди Демпси. Протегна ръка. — Като те познавам, имаш скрито оръжие някъде по себе си.

— Защо да го правя? Покажи ми доказателство, че Фльор е в каретата, както казваш, и може да помисля.

Изведнъж завеската се вдигна и вътре в каретата се запали лампа. Рийд премига и пристъпи достатъчно близо, за да надникне през прозорчето. Това, което видя, подкоси коленете му. Овързана и

със запушена уста, Флър наполовина седеше, наполовина лежеше на възглавниците.

Рийд се устреми напред, посегна да отвори вратата на каретата и да спаси любимата си. Демпси хвана ръката му и го дръпна назад.

— Ако бях на твое място, нямаше да го правя. Още едно движение и ще има последици.

— Проклет да си! — изръмжа Рийд. — Пусни я веднага.

Демпси се подсмихна.

— Не мисля така, Хънтърст. Нали разбираш, държим и тебе, и любовницата ти. Двамата с Черната вдовица бяхте трън в петата на Наполеон, всеки по свой начин. Нямам нито богатства, нито титли. Възнаграждението за Черната вдовица би трябвало да ми стигне до края на живота ми. А партньорът ми ще спечели още повече от смъртта ти.

— Кой е този твой мистериозен партньор, Демпси? Кога ще го видя?

Едно лице се появи на прозорчето. Зашеметен, Рийд отстъпи назад.

— Ти! Ние сме братовчеди, Дювал. Защо искаш смъртта ми?

— Толкова ли си наивен да не разбереш, че искам графството? Трябваше да си умрял в затвора, когато напуснах Франция. Знаеш ли, че аз помогнах на брат ти да получи последната си награда? Преди ти да оцелееш в Дяволския замък напук на всички предвиждания, никой не стоеше между мене и наследяването на графството.

Дювал беше убил брат му! Вбесен, Рийд посегна към него, за да стисне предателя за врата и да му изстиска живота. Един пистолет, притиснат към ребрата му, моментално охлади шева му.

— На твое място не бих го направил — изсъска Демпси. — Предай си оръжието и влизай в каретата. Ако не се противиш, може да размислим и да оставим любовницата ти да си върви.

Рийд усещаше кога го лъжат, и двамата щяха да умрат. Но ако останеше жив, това беше единственият му шанс да помогне на Флър. Извади сабята от ножницата и я подаде на Демпси.

— Пистолетът, ако обичаш — сръчка го Демпси. — Знаем, че доста те бива, Хънтърст. Не би си позволил да излезеш само с едно оръжие.

Рийд бръкна в джоба си, извади пистолета и го подаде на Демпси.

— Друго? — запита Демпси.

— Дадох ти всичко — изръмжа Рийд.

Очевидно Демпси не беше удовлетворен, защото започна да го претърсва. Рийд затаи дъх, надявайки се Демпси да не открие дяволски острата кама, скрита в ботуша му. Не я откри.

— Сега влизай в каретата — нареди Демпси, отваряйки вратата, и бутна Рийд вътре.

Рийд не се възпротиви. Докато бяха заедно с Фльор, и двамата живи, имаше големи шансове да оцелеят.

— Какво те кара да мислиш, че няма да ни проследят? — проточи Рийд, настанявайки се до Фльор.

— Улиците са безлюдни, не видях нито кочияш, нито слуги да се навъртат край каретата ти. Очевидно си дошъл сам — каза Дювал.

Рийд не отговори. Знаеше, че кочияшът Джон е достатъчно умен, за да го проследи.

Демпси се покатери на мястото на кочияша и пое юздите. Каретата тръгна бързо по улицата.

Рийд погледна към Фльор, опитвайки се да ѝ предаде малко от увереността, която усещаше.

— Развържи лейди Фонтен. Ненужно и жестоко е да я държите вързана и със запушена уста.

— Ще остане така засега.

Рийд преглътна едно проклятие.

— Къде ни водите?

— Където няма да ви намерят. Щом се уверим, че не ни подозират за изчезването ви, ще се отървем от тебе и любовницата ти.

— Поне ми кажи как станахте партньори — каза Рийд. — Как един шпионин на короната се е свързал с някакъв си Дювал?

Дювал се стегна, ядосан.

— Моля, моля! Винаги съм знаел, че съм трети поред наследник на графството след вас двамата с брат ти. Бях дребен чиновник в Париж, когато попаднах на Демпси. Разбрах, че ни продава сведения, и го издирих. Когато той спомена, че Рийд Харууд работи под прикритие в Париж, веднага се хванах за тази новина. Двамата уредихме да те заловят и да те пратят в Дяволския замък. Скоро след това заминах за

Англия, за да сложа край на живота на брат ти. Можеш да си представиш колко бях шокиран, когато ти се появи в Англия жив — продължи Дювал. — Мислех, че си умрял мизерно в Дяволския замък. След като взе графството, смъртта ти стана моята мисия в живота. Когато Демпси се върна в Лондон, се обединихме за общата кауза.

— В Лондон — добави Демпси — научих, че новият граф Хънтърст е жив и здрав и че Черната вдовица е избягала в Англия. Събрахме две и две и стигнахме до графиня Фонтен. Не беше трудно.

— Отвратителни сте и двамата — изръмжа Рийд. — Ти, Демпси, предаде родината си за пари, а ти, Дювал, толкова искаш титлата, че си готов да убиеш заради нея. Какво ще направите после?

— Смятам да се оттегля, след като си получа възнаграждението, че съм отървал Франция от двама нейни врагове — похвали се Демпси.

— А аз ще стана граф Хънтърст. Голямо постижение за някакъв си французин — изсмя се Дювал. — Когато обяви годеща си с лейди Фонтен, стана наложително да те убия, преди да създадеш наследник.

Фльор изръмжа изпод кърпата. Рийд посегна и потупа вързаните й ръце, опитвайки се да й вдъхне увереност. Все още му беше трудно да си представи Дювал и Демпси като съдружници. Единственото ясно нещо в цялото това фиаско беше, че алчността е подбудител и на двамата.

— Стигнахме — каза Демпси, когато каретата спря. Отвори вратата и слезе. Дювал го последва. — Излизай — нареди той и махна на Рийд.

Рийд се поколеба.

— Ами Фльор?

— И тя ще дойде. Не опитвай нищо — Демпси те държи на мушка.

Рийд слезе и посегна към Фльор.

— Вярвай ми — прошепна той, докато й помагаше да излезе от каретата. — Ще се измъкнем.

Трябваша му няколко секунди, за да огледа обстановката. Макар да не знаеше къде се намира, порутените постройките и тесните, осеяни с боклуци улици говореха красноречиво за местонахождението им — бедняшките предградия на Лондон. Както носеше Фльор на ръце, го подбутнаха да тръгне по една тясна пътечка между сградите. Докато вървеше, се опитваше да заобикаля купчини от неопределими

отпадъци. Към средата на пътеката му казаха да спре пред една тясна врата в една от запуснатите постройките.

Демпси отвори вратата.

— Влизай — изръмжа той.

Без да пуска Фльор от ръцете си, Рийд влезе в една тъмна, влажна дупка, воняща на изоставено. Сетивата му се изключиха, старите му ужаси оживяха.

Бълбукащ звук изригна от гърлото му, докато пропадаше надолу... надолу... надолу, право в ада.

ГЛАВА 20

Вратата се затръшна зад тях и външното резе се спусна на мястото си. Фльор моментално измъкна парцала от устата си. Чувстваше, че тялото на Рийд е напрегнато, чу животински звук да изригва от гърлото му и извика:

— Рийд, пусни ме долу.

Тишина.

— Рийд, пусни ме долу и ме развържи.

Нищо.

— Рийд, плашиш ме.

Тялото му беше вкоравено, дъхът му излизаше на къси тласъци. Тя го усети как пропада някъде вътре в себе си, където не би могла да го стигне. Какво е необходимо, за да държи настрана демоните му?

— По дяволите, Рийд, не си го причинявай. Не си в Дяволския замък. Тази част от живота ти свърши. Не се връщай там.

Макар да не можеше да го види, Фльор усети, че той гледа към нея. Почувства как мускулите му полека се отпускат, сякаш се бореше да си възвърне самообладанието.

— Фльор? Слава богу, тук си!

Тя изпусна облекчена въздишка.

— Остави ме за минута там. Какво мислеше?

Той потръпна.

— Не искаш да знаеш. Прости ми, скъпа.

Внимателно я пусна да стъпи долу.

Фльор се олюля на вързаните си крака и щеше да падне, ако Рийд не се беше пресегнал, за да я задържи.

— Моля те, развържи ме, Рийд. Трябва да намерим изход оттук, преди похитителите да са се върнали.

Треперещите ръце на Рийд се плъзнаха по нейните и стигнаха до китките. Те бяха здраво вързани със сложни възли.

— Побързай, не знаем кога ще се върнат.

— Няма нужда да ги развързвам, мога да ги прережа с камата.

Фльор се уплаши да не би Рийд да се е побъркал.

— Демпси ти взе оръжието, преди да влезеш в каретата.

— Не и камата от ботуша. Той май вече губи форма. Аз никога нямаше да пропусна да потърся в такова очевидно скривалище. Дай ми една секунда да извадя камата и ще те освободя моментално.

Рийд се наведе, намери оръжието и посегна към китките на Фльор. Намести ги внимателно, преди да среже въжетата.

— Благодаря — каза Фльор и започна да ги разтрива, за да възстанови кръвообращението.

— Сега краката.

Рийд плъзна ръце надолу по полите ѝ, докато не напипа мястото, където въжета беше плътно увито около прасците ѝ. Много внимателно пъхна камата под въжетата и дръпна в посока навън. Въжетата паднаха.

Фльор усети огромна тежест да се смъква от нея, оставяйки след себе си болка. Сподави един стон, докато се опитваше да разтрива прасците си.

Рийд коленичи пред нея.

— Хвани се за раменете ми и ме остави аз да го направя. — Пъхна ръце под полите ѝ и заразтрива енергично. — По-добре ли е?

— Много по-добре. А ти? Уплаших се...

— Щом осъзнах, че не съм сам, че си с мене, успях да прогоня страховете си. — Ръцете му я обгърнаха. — Действаш ми успокояващо, любов моя. Даваш ми смелостта, от която имам нужда, за да държа демоните настрана.

— Ти си силен, Рийд. Можеш сам да победиш страха си от тъмни места.

Тя почувства как раменете му се сковават.

— Можех да се справя сам, но предпочитам ти да си до мене, когато страхът ме нападне.

Пусна я рязко и отстъпи.

— Да проучим ли нашия затвор? Трябва да повървим, за да се върне кръвта в краката ти. Дай ми ръка.

Ръцете им се срещнаха и се вкопчиха една в друга.

— Ти води, аз ще вървя след тебе — каза Фльор.

— Най-напред трябва да разберем колко е голяма тази стая. По звука на гласовете ни съдя, че не е голяма. Толкова е тъмно, че

предполагам, че няма прозорци. Да започнем от вратата и да обиколим стаята.

Протегнал едната си ръка, хванал Фльор с другата, Рийд тръгна напред и скоро ръката му срещна вратата.

— Ще започнем отгук. Ще броя крачките, за да получа представа с какво си имаме работа. Внимавай, не знам какви препятствия ще срещнем.

Фльор протегна свободната си ръка, за да не се спъне в нещо, докато вървеше до Рийд.

— Стигнах един ъгъл — каза той. — Сега да вървим покрай страничната стена.

Ръка за ръка двамата пристъпваха внимателно.

Внезапно издумкване наруши тишината. Тя чу как Рийд изруга и го усети да се навежда.

— Какво има?

— Ударих се в някаква пейка. Ще ми излезе синина на пищяла, но това ми е най-малката грижа. — Дръпна я към пейката и я настани да седне. — Чакай чук, ще се върна веднага щом приключа с проучването.

Фльор го усети да се отдалечава. Заслуша се в стъпките му и си пое облекчено дъх, чувайки ги високо и ясно. Започваше да споделя ужаса му от това място.

Започна да говори, донякъде несвързано. Не помнеше какво казва. После той отново се озова до нея, седна до нея. Страхът ѝ намаля, макар че сърцето ѝ още биеше лудо.

— Стаята е приблизително шест на десет стъпки — осведоми я Рийд. — Няма прозорци. С изключение на пейката няма нищо друго.

— Имаш ли план?

— Още мисля.

— Не разбирам защо не ни убиха, вместо да ни довеждат тук. Не че се оплаквам — добави тя.

— Не им беше изгодно. Искат хората да ги виждат, така че никой да не ги свърже със смъртта ни. Смятам, че са наели главорези да им свършат мръсната работа. Сигурно наети главорези стоят зад покушенията срещу мене. За щастие убийците не бяха опитни. В бордеите е пълно с мъже, готови да направят каквото и да било за достатъчно пари. Предполагам, че Демпси и Дювал са се погрижили

да се показват някъде другаде, докато техните хора са се опитвали да ме убият.

— Колко време имаме според тебе?

— Няма да рискуват да ни убият посред бял ден, затова очаквам нещо да стане преди разсъмване. Имам няколко часа. Можеш ли да легнеш на пейката и да поспиш?

В този момент сънят беше последното в ума на Фльор.

— Не смятам.

— Облегни се на мене и се отпусни. Трябва ми време да мисля. Имам камата, ще ми бъде от помощ.

— Камата ти няма да свърши много работа, ако са повече хора.

— Ще мислим за това препятствие, когато се сблъскаме с него.

— Ръката му обгърна раменете ѝ и я притисна към него. — Почини си, докато обмислям възможностите.

Рийд говореше така уверено, че Фльор си позволи да се отпусне срещу него. Докато се облягаше, усети нещо да ѝ убива на хълбока. Възбуда се разля из тялото ѝ, когато осъзна какво е.

— Рийд, имам пистолет в джоба. Напълнен и зареден. Слава богу, Дювал не се сети да ме претърсва.

— Браво на моето момиче — измърмори Рийд. — Трябваше да знам, че Черната вдовица няма да излезе от дома невъоръжена. Пистолетът и камата ни дават предимство. Те няма да очакват да бъдем въоръжени.

Усещайки повече увереност, отколкото когато ги бяха отвлекли, Рийд изрече:

— Може би трябва и двамата да поспим. Трябва да бъде нащрек, когато дойдат похитителите.

Макар че Фльор беше сигурна, че няма да може да заспи, тя се отпусна в прегръдката на Рийд, затвори очи и почти веднага потъна в сън.

Лизет не беше на себе си от притеснение, когато Ъпдайк я осведоми, че Хънтърст вече е отишъл на срещата. Тя знаеше дълбоко в сърцето си, че с нейната любима Фльор се е случило нещо ужасно.

— Трябва да отидеш на срещата на негова светлост, Мортимър — настоя тя.

Ъпдайк вдигна рамене безпомощно.

— Графинята не ми даде насоки. Искаше да бъде сигурна, че няма да отида без нея, както казах, че ще направя.

Лизет закърши ръце.

— Трябва да намериш помощ.

Ъпдайк се запъти към предната врата.

— Стой тук с мадам Лизет — поръча на Гордън. — Аз отивам да търся помощ.

Ъпдайк изтича към каретата. Преди да успее да се качи на капрата на кочияша, каретата на Рийд изскочи иззад ъгъла. Ъпдайк с нетърпение я зачака да спре.

— Негова светлост с вас ли е? — извика той към кочияша Джон.

Джон скочи от каретата, след него Бейтс.

— Хванаха го! — извика Джон. — Ония копелета хванаха негова светлост.

— Графинята с него ли е?

— Да — отвърна Джон. — Видях лицето ѝ на прозорчето, преди копелетата да ги отвлекат. Негова светлост предаде оръжията си, без да гъкне, и се качи в каретата. Познах единия от мъжете, но не и другия.

— Кажете ми какво стана. Нищо не пропускайте.

Джон започна да обяснява.

— Мъжът в каретата с графинята беше оня Дювал. Като видях негова светлост да си предава оръжията, извадих пистолета и щях да изляза от сянката, където ми беше казал да се скрия. Обаче той поклати глава и разбрах, че не иска да се показвам. Мисля, че искаше да защити графинята.

— Проследихте ли каретата?

Джон като че ли се обиди.

— Разбира се, че я проследихме. Да не ме мислиш за глупак?

Ъпдайк се развълнува.

— Прекрасно! Можеш ли да ми кажеш къде го отведоха?

Джон кимна охотно.

— Да, мога да те заведа. Трябваше да не се доближаваме много, за да не ни забележат, но успяхме да се доближим достатъчно и ги видяхме да се скриват в една алея.

— После какво направихте?

Джон и Бейтс се спогледаха.

— Изчакахме Дювал и другият да излязат с каретата без негова светлост и графинята. После веднага дойдохме тук да питаме какво да правим. Понеже негова светлост не ни каза подробности, не знаем какво друго да направим.

— Няма време за губене. Стойте тук, аз ще се погрижа. Познавам негова светлост по-добре от вас двамата.

Ъпдайк се качи на капрата, взе юздите и потегли. Знаеше къде живее лорд Портър. Беше чувал името му достатъчно често в разговорите с Хънтърст. Лорд Портър беше единственият човек, който можеше да помогне на Хънтърст и годеницата му.

След петнадесет минути Ъпдайк вече стоеше пред дома на лорд Портър и чукаше на вратата. Трябваша му доста усилия, за да събуди някого, но в крайна сметка един сърдит иконом отвори вратата.

— Какво искате в това безбожно време на нощта? Елате в приличен час.

— Кажете на господаря си, че трябва да го видя по неотложна работа. Въпрос на живот и смърт — каза Ъпдайк, преди вратата да се затвори под носа му.

Това не го обезсърчи. Имаше да спасява двама души. Запречи вратата с крак.

— Какво означава това? — извика Портър от най-горното стъпало. — Човек не може ли да се наспи прилично?

Ъпдайк мина покрай изумения иконом.

— Лорд Портър, аз съм Ъпдайк, човек на лорд Хънтърст. Негова светлост е в сериозна опасност. Дойдох да ви помоля за помощ.

Портър слезе по стъпалата с развяваща се около глезените му нощница.

— Хънтърст ли, казвате? В какво се е забъркал сега?

Ъпдайк разказа на Портър всичко, което знаеше, а то не беше много.

— Значи, виждате, милорд — завърши Ъпдайк, — двамата са в голяма опасност.

Портър изруга.

— Предупредих Хънтърст да не действа на своя глава. Той не биваше да предприема действие срещу предателя без мое знание. Мъжете, които придружаваха Хънтърст на срещата, познаха ли някого?

— Познаха господин Дювал, братовчеда на негова светлост, но не познаха втория мъж. Само това мога да ви кажа, милорд, с изключение на това, че лорд Хънтърст и лейди Фонтен отчаяно се нуждаят от помощта ви.

Портър кимна рязко.

— Ще я имат. Трябва ми време да повикам помощ. Елате след един час с мъжете, които могат да ни заведат до Хънтърст, и ще го измъкнем оттам.

Рийд държеше в прегръдките си Фльор, която дремеше, опряна на рамото му. Той нямаше представа откога са в тази тъмна дупка, но всяка минута му изглеждаше цяла вечност. Фльор не знаеше колко му е трудно да овладява паниката, която го разтърсваше. Когато чу стържене откъм вратата, на мястото на паниката се възцари суровата действителност.

Похитителите се бяха върнали.

Събуди се, любов моя — прошепна той на ухото ѝ. — Ще си имаме компания.

Фльор се събуди веднага. Отне ѝ миг да си припомни къде е, но когато си спомни, сграбчи ръкава на Рийд и изсъска:

— Какво ще правим?

— Слушай внимателно — зашепна Рийд. — Не знам колко хора са докарали Дювал и Демпси, за да им свършат мръсната работа, но ще имат нужда от светлина, за да ни видят. Сигурно ще носят фенер или факел. Така и ние ще ги видим.

Резето на вратата изтрака.

— Извади пистолета от джоба и го скрий в гънките на роклята. Аз скрих камата в ръкава, само като си помръдна китката, и ще бъде в ръката ми. Ако влезе повече от един човек, ще ми трябва малко време да се ориентирам в ситуацията. Чакай сигнал, преди да стреляш.

Вратата се отвори. Рийд видя само кръг светлина, излизаща от един фенер.

— Има кука отляво до вратата — изрече някой на английски със силен акцент. — Окачи фенера там, да виждате какво правите. Бързайте, скоро ще съмне.

Дювал.

Рийд премига, докато очите му се нагаждаха към светлината. Веднага видя двама главорези, застанали на вратата, да размахват зловещи на вид ножове. Дювал стоеше зад тях.

— Спокойно, любов моя — прошепна Рийд.

— Ето ги — изхърка Дювал, сочейки към тях. — Убийте ги.

— Къде ти е партньорът, Дювал? — изрече подигравателно Рийд.
— Толкова ли е страхлив, че не иска да си покаже лицето, докато наемните ви убийци ни довършват?

— Демпси пази на улицата.

— И двамата сте страхливци — атакува Рийд.

Дювал смушка главорезите.

— Знаете какво да правите. Може да се борят, особено Хънтърст, но вие ще се справите с него. Чакам ви навън. Елате, когато ги довършите.

Двамата мъже, едри и груби, пристъпиха заплашително към жертвите си. Рийд изчака до последния възможен момент, преди да изшепти:

— Сега, Фльор! Цели се в онзи отляво.

Оттам нататък всичко като че ли стана наведнъж. Двамата мъже паднаха долу. Куршумът на Фльор попадна в гърдите на единия, докато острието на Рийд се забиваше в гърлото на втория. Дювал се появи на вратата със смаяно изражение. Рийд тръгна към него, но спря изведнъж, когато Дювал измъкна пистолет и го насочи към Фльор.

Рийд бутна Фльор зад себе си.

— Имаш само един куршум, Дювал. По-добре се цели в моето сърце, защото ако не ме убиеш, аз ще те убия.

— От такова разстояние няма как да не улуча.

Рийд бутна Фльор на пода и се сниши, готов да скочи върху Дювал. Тогава адът се отприщи. Двама мъже скочиха върху Дювал изотзад. Пистолетът му гръмна. Куршумът изсвистя покрай ухото на Рийд и се заби в стената зад него. Рийд се хвърли върху Фльор, за да я предпази.

Дювал падна. Рийд погледна нагоре и видя лорд Портър, застанал на вратата.

— Отведете Дювал и предателя Демпси — заповяда Портър. Отвращението в гласа му беше осезаемо. — Добре ли сте вие и вашата дама, Хънтърст? Дойдохме веднага щом можахме:

Рийд стана и помогна на Фльор да се изправи.

— Има ли ти нещо, любов моя?

— Добре съм — изстена тя. — Просто ми трябва въздух.

Без да се интересува кой го гледа, Рийд грабна Фльор на ръце и я целуна звучно.

— Чудесен стрелец си ти и по-смела от повечето мъже. — Целуна я отново, преди да отговори на въпроса на Портър. — И двамата сме добре, Портър. Но ако бяхте дошли само няколко секунди по-късно, щеше да бъде твърде късно.

Рийд прекрачи трупове на двамата главорези, които се търкаляха на пода.

— Тези двамата са мъртви. Наемни убийци. Ами Демпси?

— Хванахме го. Ще плати с живота си за измяната спрямо короната.

Рийд хвана Фльор за ръка и я изведе навън, под неясната светлина на мъгливата зора.

— По-късно можете да обясните как сте успели да скриете оръжията си. Предполагам, искате веднага да заведете вашата дама в дома ѝ. Вашият човек, Ъпдайк, и двамата слуги, които ви следваха дотук, чакат с каретата ви в края на алеята. Без тях нямаше да знаем къде да ви намерим.

Излязоха от алеята тъкмо навреме, за да видят как хората на Портър набутват Демпси и Дювал в чакащия фургон.

— Слава богу, добре сте — изрече на пресекулки Ъпдайк. — Къде да ви заведем, милорд?

— В къщата, Ъпдайк — отвърна Рийд, докато влизаха в каретата. — Всички ще получите добра награда за работата си тази нощ.

Ъпдайк затвори вратата и се качи на капрата до кочияша Джон. Бейтс скочи на лакейското място отзад и каретата потегли.

Всичко беше станало толкова бързо, че на Фльор още ѝ се виеше свят. Изглеждаше невероятно, че с Рийд са живи и здрави, а Дювал и Демпси са задържани.

Изведнъж мрачните дълбини на каретата започнаха да избледняват, когато я връхлетя замайване и ѝ се повдигна. Стомахът ѝ се качи в гърлото.

— Спрете каретата!

Рийд явно беше забелязал бледността ѝ, чукна по тавана и каретата спря.

— Трябва да изляза!

Той отвори вратата и слезе. Протегна ръце и Фльор скочи.

— Ще повърна — изпъшка тя.

Наведе се и изсипа оскъдното съдържание на стомаха си в канавката. Продължи да повръща, докато не остана нищо. Тогава се строполи в ръцете на Рийд.

Той ѝ подаде носната си кърпа и я задържа, докато тя изтриваше устата си.

— Не ми припадай сега, любов моя. Кошмарът отмина. Предателят все едно е вече мъртъв, а братовчед ми ще бъде обесен заради престъпленията му. Заслужава смърт заради това, което е направил на брат ми.

Фльор се облегна на него, докато Ъпдайк стоеше наблизо, кършейки ръце.

— По-добре ли си, любов моя? Да се прибираме ли у дома? — запита Рийд.

Фльор кимна слабо. Рийд я грабна на ръце, настани я в каретата и се качи при нея.

— Готови сме, Ъпдайк.

Ъпдайк затвори вратата и се върна на капрата.

— Съжалявам, че трябваше да минеш през това изпитание — каза Рийд, отмахвайки косата от влажното ѝ чело. — Още ли ти е зле?

— Не е за първи път — призна Фльор. — Стомахът ми напоследък е доста разстроен, обикновено сутрин. Не знам какво ми има. През повечето време съм добре.

Угрижен поглед набръчка челото на Рийд.

— Ще пратя Ъпдайк за лекар веднага щом се приберем у дома.

— Сигурна съм, че ми няма нищо — протестира Фльор.

— Няма да поемам никакви рискове с бъдещата си съпруга.

Верен на думата си, още щом пристигнаха в къщата, Рийд изпрати Ъпдайк за лекар и каза на притеснената Лизет да сложи Фльор да си легне.

Лизет и Пег помогнаха на Фльор да се измие и да се приготви да си легне.

— Защо не ми каза, че си болна, ма petite? — запита Лизет, докато се суетеше около Фльор.

— На милейди и друг път и е прилошавало — осмели се Пег.

Лизет изгледа тревожно Фльор.

— Прилошавало ти е? Защо не ми каза?

— Стана ми зле вчера сутринта, но после бях добре.

Лизет и Пег размениха многозначителни погледи.

— Ма petite — започна Лизет, — възможно ли е... може ли да си...

Почукване на вратата прекъсна въпроса на Лизет.

— Лекарят е тук — извика Рийд откъм коридора. — Може ли да вляза?

— Ела, Рийд, но сега съм добре, наистина.

Рийд отвори вратата и въведе в спалнята един мъж с важен вид, който носеше черта чанта.

— Това е доктор Филдинг. Той ще прегледа Фльор, за да се уверим, че ѝ няма нищо сериозно.

Лизет сподави една усмивка.

— Сигурна съм, че не е нищо сериозно, милорд.

— Моля, оставете ме насаме с пациентката ми — каза Филдинг, докато извеждаше останалите от стаята и затваряше вратата зад тях.

Рийд започна да се разхожда в коридора пред стаята на Фльор, видимо разтревожен.

— Не се безпокойте, милорд, сигурна съм, че Фльор не е болна — каза Лизет. — Всъщност ние с Пег смятаме, че е...

Вратата се отвори. Доктор Филдинг излезе в коридора и затвори вратата зад себе си. Сърцето на Рийд се качи в гърлото му. Ами ако Фльор е сериозно болта? Как щеше да го понесе?

— Как е тя, докторе?

— Няма нужда да се безпокоите, милорд. Вашата дама е в добро здраве и ще премине през изпитанието с развети знамена. Разбрах, че е била под голямо напрежение напоследък. — Поклати глава. — Не е хубаво. Никак не е хубаво за жена в нейното деликатно положение.

Паника обзе Рийд и отказа да го пусне.

— Много ли е сериозно?

Докторът се усмихна.

— Повечето хора го смятат за благословия. Погрижете се да бъде спокойна, да се храни добре, много да си почива и да се движи умерено. — Отправи строг поглед към Рийд. — Възнамерявате да се ожените за дамата, нали?

— Разбира се, веднага щом може да се уреди.

Докторът се наклони към него.

— Предлагам да е по-скоричко. Както преценявам, годеницата ви е във втория месец на бременността си.

Рийд залитна назад.

— Фльор е бременна? Носи моето дете?

Чу Лизет и Пег да хихикат зад него и осъзна, че вече са стигнали до това заключение.

Хвана ръката на доктора и я разтърси енергично.

— Благодаря ви, докторе. Ъпдайк ще ви изпрати и ще ви плати таксата с малко допълнение, задето дойдохте толкова бързо.

Рийд се втурна стремително в спалнята на Фльор и затвори вратата зад себе си. Намери я да седи в леглото със замечтана усмивка, осветила лицето ѝ.

— Докторът каза ли ти? — запита Фльор, потрепваща от възбуда.

Той се вгледа в лицето ѝ. Изглеждаше му по-сияйна, отколкото би могла след ужасното изпитание. Нямаше признаци за гадене, каквото беше изпитала малко по-рано. Той стигна до леглото с три дълги крачки и я грабна на ръце.

— Каза ми. Нали ти казах, че тревогите ти, че си неплодна, са преждевременни, че вината може да е била у Пиер?

— Толкова съм щастлива, че мога да ти дам наследник — каза Фльор.

— Аз съм щастлив, че ще се ожения за тебе. Обичам те, Фльор. Нямаше да има значение, ако беше неплодна, толкова си важна за мене.

Сякаш за да докаже думите си, той сведе уста към нейната и я целуна. Чувствата му бяха толкова силни, толкова близо до повърхността, че едва сдържа сълзите, които заплашваха да потекат, Фльор дори не се опита. Нейните свободно текнаха по бузите ѝ.

Той нежно ги изтри с възглавничките на палците си.

— Не плачи, скъпа.

— Това са сълзи от щастие. Толкова те обичам. Страх ме е да си помисля, че едва не те отблъснах.

Рийд се засмя.

— Никъде нямаше да отида. Нямаше да можеш да ме изгониш, каквото и да кажеш и да направиш. — Положи я да легне на възглавниците. — А сега, любов моя, си почини. Пег ще ти донесе поднос, а после искам да поспиш. Докато спиш, аз ще направя доклада за Портър. После смятам да извадя специален лиценз и да се отбия при баба, за да я поканя на сватба. Как ти се струва да е вдругиден?

Фльор въздъхна щастливо.

— Звучи ми чудесно. Но как можеш да го уредиш за толкова кратко време?

Рийд се засмя.

— С решимост и много късмет.

Пег почука на вратата и мушна глава в стаята.

— Готвачката направи на милейди нещо за събуждане на апетита.

— Влез, Пег. Тъкмо излизах. Погрижи се лейди Фльор да си опразни чинията, не искаме да припада от глад. А после трябва да си почине.

Положи нежна целувка на челото на Фльор и излезе.

Лорд Портър изслуша внимателно обясненията на Рийд за скорошните събития и изрази благодарността си за помощта му при залавянето на предателя и изобличаването на шпионина. Увери го, че Демпси и Дювал най-вероятно ще бъдат обесени заради престъпленията им. Рийд покани Портър на сватбата си вдругиден и се сбогува.

Не беше трудно човек да се сдобие със специалния лиценз, ако има пари, за да си го плати. За удивително кратко време Рийд получи лиценза, пхна го в джоба си, уреди един свещеник да изпълни церемонията и се запъти да посети баба си.

Бързо го въведеха в приемната на баба му. Тя го поздрави топло и протегна ръка към него.

— Скъпо момче, напоследък ме пренебрегваш. Доведе ли годеницата си? С нея трябваше да планираме сватбата ви.

Рийд целуна набръчканата буза на баба си. После придърпа един стол и се настани до нея.

— Имам удивителни новини, бабо. Някои са лоши, но повечето са добри.

Старата дама го изгледа внимателно.

— Не ме дръж в напрежение. Какво има?

— Галар Дювал наел главорези да ме убият. Искаше графството. Не успя и сега е в затвора. Онзи, които ме предаде във Франция, също е в затвора. Всичко свърши, бабо. Мога да се ожения за жената, която обичам, и да живеем щастливо. Службата ми за короната приключи. Отсега нататък посвещавам живота си на имението и семейството.

Баба му поклати глава.

— Никога не съм вярвала на този французин. Моля те, не ми разказвай подробности за машинациите му, защото се страхувам, че горкото ми сърце няма да ги понесе.

— Готова ли си за добрите новини? — запита Рийд с широка усмивка. Баба му кимна. — С Фльор ще се оженим в имението Хънтърст вдругиден. Ще бъде скромно събиране, само ти, Лизет, лорд Портър и прислугата. Ще дойдеш нали?

Баба му се взря в лицето му.

— Защо е това бързане? Така ми се искаше да планирам голямо събитие.

Рийд се прокашля, надявайки се, че баба му ще се досети.

— Трябва да побързаме, бабо.

Очите на вдовстващата графиня светнаха.

— А, сега разбирам. С годеницата ти сте изпреварили брачната нощ и вече очаквате последиците. — Весело потупа ръката му. — Хитрец такъв. А аз се тревожех, че твоята дама е неплодна. Излиза, че просто не е случила на партньор. Нищо, освен смъртта няма да ми попречи да дойда на сватбата ти, скъпо момче.

Рийд се сбогува, нямайки търпение да се върне при Фльор. Когато се прибра, я намери да седи пред камината в спалнята си. Изглеждаше отпочинала и сияеща, за голямо облекчение на Рийд.

— Помолих Ъпдаик да ни поднесе вечерята в спалнята ти. Одобряваш ли? — запита Рийд.

— Прекрасно. — Фльор въздъхна. — Беше ли при баба си?

— Бях, след като купих специалния лиценз и уредих свещеник да дойде да изпълни церемонията. Баба малко се разстрои, че няма да може да планира величествено събитие, но скоро се съвзе. Много се

радва за нас. Поканих и лорд Портър. Има ли още някой, когото да искаш да поканиш?

Дяволит блясък се появи в кафявите очи на Фльор.

— Би ми се искало да поканя лейди Хелън и лейди Вайълет.

— Защо? Те се опитаха да унищожат връзката ни.

— Но не успяха. Не можеш да ме виниш, че искам да позлорадвам.

— Ще се погрижа да получат покани. Мога ли да направя още нещо за тебе?

— О, да — изрече тя, леко задъхана. — Люби ме, Рийд. Искам това повече от всичко друго в момента.

Нямаше нужда да го моли повторно. Той започна да я люби с цялата страст на тялото си, с цялото си сърце и душа, с всяка фибра на съществуването си.

Фльор му отвърна със същото, а сърцето ѝ пърхаше от щастие. Бъдещето ѝ с Рийд и децата, които щяха да имат, се простираше пред нея в безкрайна хармония и вечна любов.

ЕПИЛОГ

Сватбеният ден на Фльор не би могъл да бъде по-съвършен. По чудо не ѝ се повръщаше, слънцето грееше ярко, без никакви признаци за дъжд. Церемонията беше благословено кратка, а последвалата я сватбена трапеза — възхитителна.

Бабата на Рийд се усмихваше възторжено през цялата церемония и по време на закуската. Преди церемонията беше прошепнала на Фльор, че се надява да живее достатъчно дълго, за да види раждането на наследника на Рийд. Това предизвика сълзи заради смъртта на Джейсън, но щастието ѝ скоро надделя над тъгата.

Рийд нямаше намерение да казва на баба си, че Дювал е ускорил смъртта на Джейсън, защото се съмняваше, че старата жена би могла да не понесе шока. Но Портър го знаеше и това щеше да бъде изтъкнато в процеса срещу Дювал. Колкото до лейди Хелън, тя не намекна с нищо, че с Фльор са били нещо друго, освен добри приятелки. Хелън се беше озовала в неудобно положение. Приятелството ѝ с Галар Дювал беше съответно отбелязано, давайки храна на мелницата за клюки. Тя трябваше да се държи възможно най-добре. Лейди Вайълет реши да не идва.

Фльор и Рийд планираха да тръгнат за провинциалното имение още на следващия ден, за да изчакат там раждането на детето си. Когато тръгнаха, хванати за ръце, към апартамента си през тази брачна нощ, Рийд поднесе на Фльор сватбен подарък. Изненада я с бижутата, които се предполагаше, че е занесъл в заложната къща. Тази изпълнена с любов постъпка накара сълзите да бликнат от очите ѝ, но Рийд бързо ги изтри с целувки.

След седем месеца синът на Рийд и Фльор се появи на бял свят с малко фанфари и минимум болка. Новият виконт беше кръстен Джейсън Едуард три седмици по-късно. В негова чест в Хънтърст Парк се състоя величествен прием, съседы, приятели и арендатори пируваха до малките часове на нощта.

Никой не беше по-доволен от бабата на Рийд. Тя беше постигнала целта си. Беше доживяла да види правнука си, наследника на графството. В този най-щастлив ден не знаеше, че ще доживее да види още двама синове на Рийд и съпругата му.

Ръка за ръка щастливите родители се сбогуваха с гостите си и се качиха по стълбите към спалнята си, където се любиха нежно в чест на своето чудно дете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.